

PSI ĆE VLADATI SVETOM
(Književna omladina Srbije, Pegaz, Beograd, 1982.)

JEDINI NAČIN

operite me od čađi
operite me od rđe
operite me od ispljuvaka
zloćudnih kibicera
i ja ću bljesnuti
sjajem
najiskrenijeg pesnika

POZDRAV

neko je sinoć
mogao doći
i oštrom kosom
glavu mi odrezati
bez izvinjenja
zabunom

to što se ne bih
pozdravio sa ivanom rajovićem
koji ostaje
da traje
u plamenu upaljene šibice
nikada mu ne bih

oprostio

GENOCID

odnekud mi je poznat
sjaj
u oku guštera
to je sjaj prošlosti
to je sjaj sadašnjosti
to je sjaj budućnosti

gušteri su nakaze
ljigave i životinjske
u venama
sve bi ih
posuo benzinom
i pri najmanjem plamenu
zacvrčali bi
minijaturni
dinosaurusi

BEZNADEŽAN SLUČAJ

ležim go u operacionoj sali
krmeljivo mi svetlo titra
na trbuhu
drhtim
u predamnestičkom stanju
komade mesa s kostiju mi skidaju
asistentkinja mi zavlači nos
u ušnu školjku
niste oprali zube
kaže hladno
i ja se naježim

sakupljam svoje kosti
i izlazim
protivpožarnim stepenicama

u prvoj kafani naručujem pivo

i sipam ga u svoju lobanju
koja je nesposobna da oseti
ukus

ljudi me gledaju začuđeno

tata
stigao je cirkus
kaže dete za susednim stolom

ja se smešim
ali moj osmeh
niko ne primećuje

OGLEDALO

svakog jutra dva ispitivačka oka
gledaju me iz ogledala
moje misli usmeravaju
u istom pravcu
i tako godinama
menjamo se primetno
i ja
i onaj tamo
prebacujući to jedan drugome
istovremeno
osmehnemo se setom
i taj nas osmeh
dirne do suza
no ipak ćutimo
i glumimo ravnodušnost
a obojica znamo
šta misli onaj drugi
i više od toga
znamo šta hoće
šta voli
znamo sve
što je moguće o nekome znati
uplašim se ponekad
kada ga vidim iznenada

neprobudjenog i raščupanog
izmučenog seksom
i kratkotrajnim snom
i on se trgne
pogleda me zabezeknuto
i ućuti
i ćutimo
i gledamo se
i ćutimo
i gledamo se
onda se ispišamo
u klozetsku školjku
kao po komandi
obojica povlačimo
svoje ručice
i voda odnosi talog

****

moja preparirana glava
na posrebrenoj tacni
najlepši je ukras
u tvojim kratkovidim očima
seto
ljubavnice
pogledaj me kroz tuširane trepavice
sa dobro odmerenog rastojanja
iskosa
pogledom impotentnog krvnika
i ja ću nestati
poput mehura
od sapunice

AUTOGRAM

urezujem ime u koru stabla
ono me gleda zapanjeno

ZNATIŽELJA

vidim ti žabu u oku

kroz trepavice vezane lancima

sunčeva krljušt svetluca
u polumraku

hoćeš li već jednom zaplakati
nad postojećim stanjem

PUTNIK

svi putevi počinju negde u meni
rika bronzanih lavova
na prvoj stepenici
eho je koji se udaljava
koračam
govorim
govorim sam sa sobom
govorim sebi u sebi
govorim sebi o sebi
govorim sebi na sebi
teret ima moć poštanske marke
iza mene je sve
iza mene je ništa
raskršća su znaci pitanja
upisujem svoje ime
u mokrom pesku
u nadi
da su svi vetrovi
bačeni u okove
ispred mene je sve
ispred mene je ništa
stojim
ćutim
ćutim sam sa sobom
ćutim sebi u sebi
ćutim sebi o sebi
ćutim sebi na sebi
težina sopstvenog ćutanja
tera me dalje
statua jupitera na horizontu

jedini je putokaz

pružam ruke ka nebu
moj vrisak
dugu prelama
čovjek sam
kažem
i rađam se ponovo
s lovorovim vencem
na glavi

POGLED

sa mesta na kojem stojim
imam fantastičan pogled
na reinkarnirani osmeh
visokoumnog bude

klanjam ti se s poštovanjem
dostojanstveni mislioče
tvoje reči vreme upisuje
na pergamentu neba

CIPELE

izgažene i odbačene
traju
pred vratima moje zrelosti
cipele
s perverznim rupama u đonovima
i zadahom iz ogromnih usta
kroz koja sam uvlačio
svoje smrdljive noge
u njihovu nezasitu utrobu

ne pogledam ih
a one su me
žrtvujući svoju nevinost
i gacajući kroz cveće i govna
dovele dovde

JUTRO

dete je suncokret
i ima pčelu na jeziku
ima oca
i ima majku
otac odlazi svakoga jutra
na štakama od maslačka
majka ga ispraća
ljubi mu obraz
dete podiže glavu
prema suncu
i plače
suze su mu
krila leptira

DOBRODOŠLICA

došli ste sa severa
u suton
ogrnuti patinom
iskrzanim sekutićima
borili ste se za svoje mesto
pod suncem

video sam vas
kako iz betonskog korita
žvaćete
bačeni komad mesečine

pozdravljam vas
iznemogle pridošlice
rekoh miroljubivo
ovde će vas samo zemlja
oberučke prihvatiti

POSLEDNJI POTEZ

čekanje ima kost u grlu

vetrovi skriveni
u ptičjim kavezima
škrguću
pokušajima
uskrsnuća
nepostojanje svetlosti
u nozdrvama grada
ne umanjuje smisao
besmisla
labud je oličenje
užasa
s kljunom
koji se svršava
velikim slovom
na čokoladnoj podlozi
krilo muve
u psećim ustima
prepreka je
do provalije

svaki povratak ostavlja trag
na stopalu pokojnika

čas je da se povuče
poslednji potez
koji još uvek
ne obećava ništa

RAJ

tamo gde prestaje nadanje
paćenici
široko razvučenih zenica
traže spas

tamo gde prestaje čežnja
raspaljeni govornici
s kamenom pod jezikom
u večitom ćutanju
oplakuju tišinu

tamo gde prestaje sećanje
vreme u jednu tačku sabijeno
i zatvoreno kao školjka
jednostavno ne postoji

tamo gde prestaje život
počinje večno blaženstvo
bez čula

POVRATAK

ulaziš kroz odškrinuta vrata
s patrljkom noći među zubima
izmet ptice na ramenu ti
zgrčen u pobožnom ćutanju

razara veličinu tvoje pojave
spretnim se pokretom izvlačiš
iz napukle orahove ljuske
i toneš u živi pesak

dva nožna prsta dižeš do neba
razvaline u vlažnim ti očima
bele ptice nadleću pevajući
zaboravljenu uspavanku detetu

sa reljefom stogodišnjaka na licu
nepoznat si paukovoju mreži
bačenoj u utrobu mišje rupe
što zjapi iz zlatnog korena nosa

povratak je početak slepila

****

degenerisani mužjaci
uspostavljaju red
u postojbini izopačenih misli
bolnički kreveti
gvozdenim nogama dodiruju tle

obešeni poput krivaca
o temperaturne liste
na površini mlečnih kugli
iskrivljene slike
iskrivljenih lica
zure u prazno prostranstvo
sećanja
terapija je suvišna
i bolna
smrt je uostalom
nedeljiva

****

oni su koliko juče
lovili svoja tela
na obroncima duše
oni su juče
nosili krvavi steg pobednika
na sapima nakaza
(uvijenih u celofan)
oni su juče
ostavljali svoje žene
na milost i nemilost
iznemoglih hobotnica

danas se razmnožavaju
bespolno

SPAS

znaci
kojima se služimo
suviše su jednostavni
za opisivanje tuge
na licu višnjinog cveta

požurite na jug
razbijte svoju ljusku
i izlegnite se
iz jajeta zemlje

ljudi

UPOTREBA BOGOVA

bogove upotrebljavamo
u različite svrhe
kao univerzalne ključeve
koji otvaraju svaka vrata
izvlačimo ih iz rukava
ćutljive
naviknute na takvo ophođenje
prema svojoj ličnosti
utrjavamo ih u svaku psovku
i onda im
radimo sve one perverzne stvari
kojih bi trebalo da se stide
svi vernici
a bogovi ćute
izmučeni prekomernom masturbacijom
ogorčeni na ljude
koji nikako da pređu
sa reči na dela

APOKALIPSA

težak miris
uskladištenog baruta
teče arterijama
civilizaciju
vojnici
s kundakom umesto mozga
starog zevsa
krvavim cokolama
ritaju u rebra
koliko sutra
patetični trubač
s mehaničkom odsutnošću
u periskopu umesto oka
odsviraće večerje
čovečanstva

DRUGA VARIJANTA

uzalud gledate u zvezde astronomi
uzalud pokušavate da otkrijete smisao
pubertetskih tela
na beskonačnom nebu

to što vidite samo je maska
vaciona je dama u godinama
bolje mi vratite lavež donjih svetova

SUPROTNO OČEKIVANJU

doneli su kovčeg
od hrastovine
podigli joj noge
i spustili glavu
i gle čuda
počela je da mrda

****

bljesak reklame
kamen je
u oku dinstane žabe

sedimentne stene
milenijumi otapaju
nebeskim urinom
vrh keopsove piramide
počiva
na klitorisu neba

olovni vojnici
rukama opipavaju puls
današnjice

IMAO SI PRILIKU

druže

imao si priliku
i nisi je iskoristio
sada smo u njegovim rukama
zagrljaj mu je smrtonosan
i ima miris
gasovitog agregatnog stanja

****

kentaur ispira oči
na glatkom ramenu
zmije otrovnice

apolon stiska mitesere
s gnevom gladijatora

bogovi pakuju svoje stvari

evakuacija može da otpočne

PAKT
(Narodna biblioteka, Kraljevo, 1982)

LEGIJE

PAF

ponekad limeni petao
sleti na moje rame
načeto kratkotrajnim slepilom
i kaže PAF
to PAF moja je jedina veza
sa svetom
moj opijum
moja srećna zvezda
moj kamen spoticanja
moj ego

ružno i zgrčeno
kao opušak

revolucije bi da diže
transparente do kasno u noć
da ispisuje
na osvetljenoj strani
meseca

LJUSKA NADE

gazim slatku tvrdoću upokojenih drumova
između jesam i biti
gazim gazim gazim
preko pustih poljana
prostrtih pred moje čeone kosti
oglodane
ogoljene
modre

prodirem u nepovrat
nema više zaustavljanja
pred suludim tvorevinama svesti

trulež sam i vlaga
buđ i mahovina
tuga i radost u ljusci nade
koju vetrovi kotrljaju
kroz bledu noć

LEGIJE

dim i boginja jutarnjeg rumenila
u šolji kafe
obuhvatam se tetrapak pogledom
zadovoljan
ne
mačkasto krzno prepodneva
ogrće me toplinom
sanjarim o rubikonu
koji protiče pod mojim prozorom
posmatram desetkovane legije
kako obezglavljene tumaraju

po mojoj sobi
kocka je bačena
dovikujem im
ave cezare
odgovaraju u glas

DAN

sadržina života rasuta po asfaltu
vonj toplih creva titra
u nozdrvama dana
osmehnutog sopstvenom besmislu

gledam ga
potopljen u njegovo
neshvatljivo postojanje

blistava iskra večnosti
koja se pali i gasi
bez smisla
i bez značenja

ŠIFRA

bude me u zoru
goniči ukletog stada
svojim mamac-glasovima
bačenim u staklenu prazninu
između dva mrežasta oka

baklje palacajućih jezika
osvetljavaju avetinjsku golotinju
granitnih bokova falusa
sa kojeg kaplje sluz tečnog srebra

tupi udarci pogleda
odbijaju se od površine svoda
neadresirane misli-pisma
putuju kroz univerzum

daleko od čula
njihovo postojanje je tajna
čija je šifra
u mojoj utrobi

PANIKA

bat satova
valja se
niz
kičmu sveta

panika
isisava srž
iz laktova
i karlice

žreci
dugo zure
u iskopanu
mumiju boga

visoko čelo
prazna utroba
falus zaboden
u analni otvor
stvarnosti

POČASNI KRUG

U PREDVEČERJE

cedi se sluz tvojih godina
po mom voštanom poprsju
nežno i tupo
odzvanja u predvečerje
bat tetoviranih cokula
naših dželata

podigni ljupku mesec-glavu

spusti roletne
neka krv šikne
iz naših obeščašćenih očiju
neka životinjski nagoni ožive
u telima-školjkama
u našim lobanjama

umrimo ovde na tren
u purpurnom sjaju
ti i ja
o ogledalo

SINULO JE I TEBI

mak tik uz telo ti palaca
ton ton ton
zov zeva u zvonari
ako si spona il nalik njoj
probudi zvona u konzervama šišmiša
začaraj reči jutarnjom sapunicom
vadičepu majušni
trezor tupo okružuje ametist
kako je lepo gnječiti užas
pod tvojim falusoidnim tušem
razapinjem se
ostatke tvoga mesa
nalazim među svojim zubima
kanibal
sinulo je i tebi
oko ti u nozdrvu stavljeno
zaobljenom kretnjom što izaziva
pomeranje vremena unazad
spavaj hiper mučeniče
u ludačkoj košulji izatkanom od noći
slatkasti bat tvojih usana
maršira niz ušnu školjku
sve se ponavlja
tanjim drvo za sopstvena vešala
ali ja sam jedan jedini
za šta će mi onda vešala

manimo šalu
suviše malo straha imam
za takav divovski gest
zato
pesak pod pazuhom prebiram
uzaludno nabrajam
troroge koji su me pohodili
iz noći u noć
još pre rođenja
davno sam im okrenuo leđa
pitam se otkud mi leđa
bože moj
bože moj
bože moj
u nešto se ipak mora verovati
a veruješ li ti u mene
bar malo

BEZ OBA OKA

noć
pas beo ima but
kad ide oko sja iza sna
gle
luk ose
mit rže nad tim
hej psu
tik iza uha
trn-grb bdi pod mak bom-bom
ako daš lik umu
but taj beo tad ode pod sto
kao leš ćeš ili crv ući tad
siv oko uda što sja
kos nag ide niz rov
čep ima rog loš
kao bik
raj kez ima bež
pre živ lak ili mek
ćuk let zna bez tla
šum ili bog

vek pet oda uči tek
ali sam ume pod tuš ići
ili krt bez oba oka
buć pod voz

POČASNI KRUG

za jednoroge upokojene gatanjem
pevam ja
pustinjak nad pustinjacima
vapaj nad bezdanom
kletva u sarkofagu

ogoljeni miris tvoga ja
zbunjuje me paljevinom
sopstvenih ostataka

izranjam iz vrtloga bitisanja
ukoričen
gord
trčim počasni krug
oko sopstvene glave
lovim se u haotičnim imaginacijama
sastavljam se od kreča i mesinga
trujem se
sakatim
samoubijam

kako je krasno
šapuću tvoje stidne usne
kako je prekrasno
lice boga utisnuto u sećanje
sramežljivo osmehnuto
očiju uprtih u ništa
i još dalje

nebo bljuje hiljadugodišnje ćutanje
po psećim očima
u džepovima monstroznih klovnova
pretvaram se u jednog od njih

i šetam ulicama tvoga mozga
u kojima budući gmazovi
spremaju lomače
meni namenjene

BEZUMLJE

uzimam se u istim dozama
više puta dnevno
ujedam se sekutićima razboritosti
mislim da se samouništavam
na svakom užasnom mestu
tražim motiv sopstvenog spasenja
ustoličen i nag izbezumljujem se
samim sobom uglavnom
lažem se
obmanjujem
izvrćem istinu na leđa
zavlačim se među njene
banana noge
hrlim da je oplodim
bordo spermom

ZAŠTO BREZA

postoji u meni
nestabilno drvo breze

procveta u predvečerje
sivim cvetovima užasa
koji ujutru kaplju
iz mojih suvih
na plač nenaviknutih očiju

danima tragam
za duboko usađenim korenom
halapljive pipke
više naslućujem
nego što ih osećam
u svojoj nepristupačnoj

unutrašnjosti

ne mirim se sa ovom činjenicom
ne prihvatam je
i ne uzimam kao nešto
neizbežno

samo ponekad
izgovorim pitanje
koje danima odjekuje
oko moje osvetljene glave

zašto breza
kada postoji toliko mogućnosti
da se moja krhka postojanost
dokrajči

AVANTURA

jutro
za kafanskim stolom
moj skelet u fraku
donosim mu kafu
i tost
izgovaram nekoliko
haiku pesama
smejemo se
sopstvenoj
avanturi
pred ulazom ržu
opušci
zbunjenih prolaznika
zima
potkovi mraza
dobuju po oklopu lobanje
svet
pegršt trešnjevih latica
između zemlje i neba

SVETINJE

rasporiti je pa makar bila i reč
oholih akrobata
zaboravljenih u predvorjima
iza ispljuvanih rešetaka
miris žene pripijen uz staklo naočara
lebdi nad krstovima
katoličkih crkava
loptasta tela su ogrnuta ćutanjem
i dilemom državnih udara
moja su sanjarenja ispunjena krvlju
žrtvovanih devica na vrteškama
iza čarobnih kulisa
pojaviti se
iz sablasnog kratera materice
ili umreti
u čemu je razlika
molim te
pusti me da dotaknem ukrućene glavice
njenih stereo- dojki
pusti me da se propnem nad ostacima
njenog instant-tela
dok na granici svetla i tame
trunu roletne
sopstvene zamke nas love u psovkaama svemira
očerupani oblaci onanišu
po našim okrnjenim glavama
maskama od kojih se ne može pobeći
plačem izgubljen u prepoznavanju
sopstvene senke
plačem opkoljen džeparošima tuđih mozgova
avet bremenite žene
raspletene kose
promrzla i naga pleše na ivici pločnika
spokojna i nedokučiva
osluškuje kako u njenoj utrobi
rastu dugorepi beličasti falusi
na mlakim plohama krivih ogledala
jednodnevni leševi traže promene
na svojim somotastim licima

preko kojih su kurzivom ispisane reklame
a ja sam zelen od juče
imam zelen trbuh
zelena stopala
obrazi nokti i nozdrve su mi takođe zeleni
no sve je relativno
ljudi ispaštaju grehe neba
pesnici su otelovljena sutrašnjica
njihov elektricitet je budućnost sveta
govorim besmislice
razvlačim u ustima tibetansko nebo
jutro uvek uredno izuva svoje cipele
pred mojim blindiranim vratima
ostajem nepomičan
niotkuda ne dolaze nikakvi zvuci
karakteristično za smrt
no jebe mi se za sve
masturbiram pitajući se sa koje strane dolazi smrt
ako uopšte dolazi
ja samo pratim tok svoje svesti
ne pokušavam da umaknem spuštajući kapke
pred iskeženim uličnim plakatima
davno sam zauzeo svoje mesto na putu u ništavilo
pogledom opisujem krug oko sopstvene glave
pred zbunjenim svemirom koji mi bljuje u lice
arhaični zadah besmisla

SAMOĆA

uostalom
ni od koga ne treba očekivati ništa
samoća je udes s kojim treba računati
samoća je raj
samoća je postojanje
samoća je jebanje
samoća je druženje
bekstvo iz samoće je
bekstvo u samoću
samoća je raskopavanje
titravih iluzija u slepoočnicama

samoća je masturbiranje u krezube lavaboe
hotelskih klozeta
samoća su nedovršeni monolozi
među falusolikim stalaktitima
alkoholnih isparenja
samoća je zbir ujeda mačkastih usmina vagine
plastično rasregljivih vilica
koje gutaju svemir

SABLASNI BUDILNICI

sablasni budilnici izviruju
iz rošavih obraza noći
izvlačim tetovirane misli
nikotiniranim prstima
razdevičena tama juriša mi
na nenaviknute zenice
povlačim se u pustoš
sopstvenih iluzija
sahranjujem u mislima
konstrukcije testamenata
gorim na lomači nadanja
dok blindirani mauzoleji
sanjaju moj balsamovani leš
pričekaćete malo
urlam u beskraj ogledala
iz kojeg me gleda suludo lice
scipiona afrikanca
to što sam ja ja
a ne bilo ko drugi
problem je koji se samo mene tiče
to što sam ja ono što jesam
moja je iluzija
i trebalo bi da vam bude jasno
verni podanici mojih stihova
moje pesme su i vaše pesme
moje ludilo je početak epidemije
smrt se podmuklo uvlači u naše živote
mi se uvlačimo u život smrti
saživljavamo se s njom

živimo u njoj
umiremo u njoj
od rođenja već
od začetka
umirati znači živeti
umreti već nešto je sasvim drugo
umreti znači staviti tačku u rečenici umiranja
iza leša
pravopisom koji važi
samo za one koji ostaju
za one čije vreme tek dolazi
i smrt takođe
i smrt takođe

VREME U KOME ŽIVIM

užasavam se vremena koje stoji
mrtve bare vremena
čamotinje vremena
vremena u kome se ništa ne dešava
vremena koje postoji zbog sebe
vremena koje postoji tek da bi postojalo
vremena u kome je sve jednolično i bljutavo
užasavam se
strašno se užasavam
vremena koje ništa ne obećava
ništa ne daje
samo uzima
užasavam se
osušene alge vremena
obešene pred mojim vratima
oglodanog vremena
vremena na kolenima
vremena koje dubi na glavi
koje se šegači
koje ne ume da shvati
neće da shvati
ili ne može
užasavam se vremena koje
ne ide sa mnom u korak

koje me odbacuje
ne postavlja pitanja
ne daje odgovore
užasavam se vremena
u kome živim

MOZAIK

svaki je čas deo večnosti
ili čak ona sama
razum to ne može da opipa
svaki je čas jedna kockica
u mozaiku umiranja
život je pokušaj da se kockice slože
strepim pred kockicama koje se slažu
strepim pred vremenom koje dolazi
strepim pred danima koji moj lik
umnožavaju u bezbroj istovetnih primeraka
strepim pred vojskom svojih kopija
strepim u pretrpanim čekaonicama sutrašnjice
strepim pred apostolskim licima političara
koji nas razapinju na krstove pohlepe
strepim pred danima koji su osvetljene komore
konc-logora
strepim ped noćima jer ne volim da umrem
s povezom preko očiju
strepim suočen s besmislom svog postojanja
uhvaćen u zamku saznanja koje nije ništa drugo
do omča stegnuta oko vrata
strepim pred sopstvenom strepnjom
jer mi ne dozvoljava da mislim
strepim za sve koji se ovog momenta začinju
u matericama svojih majki
jer su bespomoćni
strepim jer nisam napisao pesmu
koja će promeniti svet
strepim pred fobijama koje otkrivam
iz dana u dan
jer su proizvod nagona za saodržanjem
strepim suočen sa samim sobom

jer pred sobom ništa ne mogu sa sakrijem
strepim pred umobolnim i nastranim tipovima
koji osvajaju svet
jer svetu nije suđeno da bude
nastran i umobolan
strepim za budućnost svojih pesama koje su produkt
čiste genijalnosti
strepim da me neće shvatiti oni koji dolaze
iz epruveta i reteorti
jer će im umovi biti usmereni
u jednom pravcu
strepim za prirodu
koja je čoveku dala određene ruke
i već se pokajala
strepim pred svojim semenom
dok milijarde mogućih homo-sapiensa
završavaju u gradskoj kanalizaciji
strepim zato što optimizam nije način da se preživi
strepim pred gradovima lešinama koji se raspadaju
u smradu sopstvenih isparenja
strepim pred osvajanjem kosmosa
za potrebe sumanutih moćnika
kojima jedna kloaka u univerzumu nije dovoljna
strepim pred mogućnošću da neko drugi govori u moje ime
kada ja to nisam u stanju
strepim pred ludilom
koji mi može razoriti mozak
i poslati me dođavola
strepim pred manifestima koji ljude
sprečavaju da misle
strepim pred bizarnim osmehom velikomučenika
strepim pred mislima koje mogu biti začetak šizofrenije
strepim jer nemam načina da se oduprem mnogo čemu
što kola krvotokom čovečanstva
strepim pred napadima melanholije
koja me svakodnevno
vuče na dno lepljivoig bezdana
strepim pred okeanom alkohola
koji ne uspeva da me liši strepnje
strepim pred zadahom smrti

koja je
izgleda
jedino rešenje

MUZEJ VOŠTANIH FIGURA
(Novo delo, Beograd, 1988)
SLOVA UZALUDNE MOLITVE

LUDOST

hoće mi se da budem
čep
siktava košuljica zmije
na plavoj plišanoj ukrštenici

jeste li videli kako
poskakuje srce
na atletskoj stazi neolita

rep ima
sasvim priljubljen uz ugarak
opnokrilca

ludost je biti žeton
sa iskrzanim zupčanicima

u svakoj igri
poslednji potez
razori ustaljeni poredak
monologa

u krletkama pešćanih satova
vrme korača
tamo amo
amo tamo
uvežbanim pokretima

SEVER

naizgled prazan i providan

sever amputiranu nogu
u gumenoj čizmi nosi

beonjačom zaklanja urođenu manu
stari simulant
bezubo čudovište

ne miri se s postojećim stanjem stvari
reskim glasom razbije mesec
u ogledalu traži lice cesarovog ubice

šapuće
u eustahijevu trubu istorije
udvostručenu stražu postava
pred vrata svoje spavaće sobe
sa čijih se zidova smeju nakostrešene
ljudske lobanje u drvenim ramovima

s katancem na ustima iz kojih cure
pseće bale
pseće seme
pseća krv

puca od zdravlja nalakćen na tamnu
nedodirnutu stranu smrti

ja sam besmrtn
kaže histerično
ja sam bog

na npercima tetovirane inicijale nosim
slanom ih slinom polivam
da budu kreč

da budu merni instrumenti
tvoje ništavnosti
hijeroglifi sa zlatnim maljama
na uskovitlanom pupku svemira

SREDOM POPODNE

ovde mi niko neće reći plivaj
niti će mi zameriti
na plotunu u moju čast

zaključao sam se
u sopstvenu
ubitačnu salvu

samo sredom popodne
otvaram prozirne kutijice
iz kojih kosmate životinjice
u trku jurnu na blede
uspaničeno lice prozora

ne raduju se više
ne srču nektar
iz mojih pluća

ujutru kada se budim
zatičem samo crna krila
po sobi razbacana kao žileti

i zarđale ogriske smrti
na odlazećem
lafetu noći

MIRISI

mirisi koji dolaze sa svih strana
krici su života

ne mogu da ih ne osetim
ne mogu da ih zaobiđem

oni se nameću
uvlače se u svaki otvor

svaku poru
u oči i uši

u moje gene
koji će ih preneti dalje

kroz vekove

u lepo oblikovanim
zavežljajima nostalgije

IZ MOJIH RUKU

opet su moje misli
utonule u plavo srebro beznađa

stvarnosti
frustrirana telohraniteljko
ukucana do dna u moje biće

rečitija si od praska kore
nežnija od nakindurenih
mrtvih spona
zatvorenih u bočice samice

likuješ nad mrtvim izrekama
predaka predvodnika

nekrunisana i ljupka
u svojoj devičanskoj nagoti
provlačiš se kroz naličje života
i metodično iz mojih ruku
jedeš bele miševe

STAKLENO OKO

rezak profil dojke
zasvagda zaustavi nož
u sunderastoj membrani
koncentracije

dok je dotičem staklenim okom

krv svetlost do grla oblizuje
bestelesnu ubitačnu sačmu
grčkih filozofa u tretrapaku

škripe rasušene genitalije
u bronzanim uzengijama
na koštunjavom nebu jahač
nalik sebi u negativu

glogov kolac nosi na ramenu
obliven znojem u krupnom planu
osmehom večitog imbecila
dekoriše svoje plemenito lice

PLAVI HAOS

svu noć sam osmeh svoje sabraće
u ruci držao da ga upamtim
plavi haosu
u koncentričnim krugovima
ti si našao svoje utočište
izviruješ s vremena na vreme
uvek pomalo bled i postiden
i gmižeš ispod mog emajliranog neba
hrskavičavi maloumniče
sa daljinskim upravljačem
potrebno je samo da ti kredom
napravim krst na čelu
i poješće te mrak
ili će tvoju mlohavu trbušinu
psi beskućnici
danim razvlačiti gradskim ulicama
ogledajući se u kosookim izlozima
juvelirskih radnji

RUPA U SEĆANJU

samo je pobednicima dozvoljeno
da praštaju žrtvama
ili izriču kazne

podijum nad otkinutom glavom
u skladu je
sa ceremonijom krunisanja

nemoguće je naći se u areni
u kojoj zlatokosi gladijatori
vekove nabijaju na bodež
i okrvavljenim šakama
poljupce šalju
divljim zverima
u svilenim uniformama

svi trofeji zaudaraju na smrt

pokajanjem se ne zatrpavaju
rupe u sećanju

nalepim li poštansku marku
na svoje umno teme
stižem prvim vozom
na tvoju bivšu adresu

SLOVA UZALUDNE MOLITVE

u meni još samo tinjaju
delići davnog spokoja

od ostataka mozga
grozničavo slažem
simetrični mozaik

opkoljeno sa svih strana
egzekutivnom porukom
novinskih naslova
srce otkucava
petu betovenovu simfoniju

vojničke čizme
kao vaške

bištem iz svesti

isključujem čula
zatvorenih očiju
nazdravljam potomstvu

davljenici smo
sa slamkom razuma
u šakama

niotkuda došli
u ništa ćemo biti
pretvoreni

konfete
rasute po univerzumu
slova uzaludne molitve

ogledni miševi
pod staklenim zvonom
političara

zemljo
progutaće te
sopstvena kopilad

POSTOJE IMENA

postoje imena koja gotovo nikada ne izgovaram
jednostavno ih prećutim
zaobiđem lešine
vujugam između njih s ćudljivom povorkom
reči za sobom
komadićima smisla
nadahnutih krotkim avetima metafizike

to je taktika

žigošem raštrkano stado iluzija
po idiličnim vrletima

anoniman
izbegavam barikade
žbire i anarhiste

ispisujem antiratne grafite
po zidovima razuma
ja nacionalni heroj u šlafroku
revolucionar bez revolucije
treperim u jalovoj nesanic
bez utočišta
bez publike
obesni drznik
komunista bez testamenta

materijalizovani aplauz odzvanja kao dijamant
sa izrešetane pučine
na horizontu

dok gorim u grimiznom sjaju
na zagonetnoj lomači
s fotosom sutrašnjice
između zuba

KAO LIST

nikada nije
bilo
tamnije
nebo nad jelenskim rogovima

tehnika disanja na usta
sasvim je izobličena

u izlozima vise ribe
nanizane na konac

sasvim mi je svejedno
čije je ovo oko
što se kotrlja
između mojih stopala

bitisanje ne znači
biti deo satnog mehanizma
niti lanac
na kojem vode kera

ubiću se u najneprikladnijoj
garderobi
trenutak koji budem izabrao
biće obeležen
nebeskim predznakom

ni oči neću sklopiti
a biću mrtav
žut
i otkačen
kao list

PROLEĆE

osakaćene horde drveća
od juče tumaraju gradom

da li ste ih videli
da li ste čuli
njihov uštavljeni lavež

ja jesam
i već me progoni

lepi mi se za trepavice
urinira mi među dlanove

tupi bat izvitoperenih štaka
upleten u paučinu mozga
batrga se bezuspešno

pljujem ugljenisano lišće
iskašljavam ljigave glave cvetova

vraćam se prirodi
koja mi dolazi u susret

uvijena u providne ostatke noći
ne uspevaјуći da prikrije

tragove budućeg užasa
na svom dresiranom licu

POZA

u raskošnim salonima grozna rulja
gmiže pred izglancanim čizmama imperatora

pioni s voštanim krestama
obamrli i ponizni
siročad epohe
rugaju se svojim likovima u ogledalu

plamte u nedokučivoj poniznosti
poludresirani
krotki

prerušene bubašvabe istorije
izdašno poturaju svoja leđa
svoje njuške

puze okrvavljenim linoleumima

inficirane užitkom vlasti
dozrevaju nove dinastije

već ih vidim kao stoje
obesni
silni
nedodirljivi
u pozi za večnost

NA RUBU SVESTI

na rubu svesti
planduje mistični haos

tražim izlaz
u sebi bogolikom

sveci vonjaju
na ustajali sok
ženskih genitalija

pred vratima manastira
časne sestre
bludniče
sa seljačkim psima

viktorijini vodopadi
u grkljanima im tutnje

uši osluškuju
daleki eho
božjeg prekora

svaka je molitva
još jedna rupa u mozgu

mračnim portalom su
kazaljke sata uokvirene

vreme jedino na licima
pokazuje zube

etiketirani mrtvaci
imaju neograničenu moć

sveštenstvo se
rečima razmnožava

KA OSTRVIMA VEČNOSTI

srećemo se svakodnevno
bljutava jednoličnosti

dodiruješ mi teme
nagonom za samoodržanjem

tvoje amorfno telo
toplo je i ljigavo

tvoj nemušti jezik
okov je
na udovima osuđenika

vraćaš se
s perjanicom
rimskog imperatora

teram te
lavežom
starog kerbera

zvezde repatice
među oči ti sadim

otrovne reči
u srce ti jalovo zabadam

ti traješ
vijoriš
kao pobjednička zastava

znam
sutra ću opet
sladunjavi zadah
iz tvojih krematorijuma
da osetim

zato
dižem sidro
i plovim ka ostrrvima večnosti

moja su jedra
tvoje kratkovidne oči

KOITUS MASE

ništa ne opija tako sigurno
i tako lako kao plač
izbezumljenih mrkih lutana
u izlozima

jedino oni su opipljivi

pustite ih u svoje snove
i oni će vas izbaviti

oni će vam doneti novu religiju
koja izbezumljuje
nove oltare
pred kojima je jedino moguće
koitus mase

ali to neće biti
jedni način za razmnožavanje
množićete se i dalje
uostalom šta da vam objašnjavam
kao i svi brojevi

ONOMATOPEJA NASTAJANJA

dignimo sidro
more je matora
sterilna neman

ikona neba
u romboidnom oku pustoši
karminiše svoje lascivne usne

seme tražim
krv predaka

u fosilnom jelovniku biljoždera

most kojim su prošli
poslednji osvajači
zaudara na zamrznutu spermu slona

dignimo sidro
nebo je matora
sterilna neman

udovi mora
sisaju prepariranu
papirnu kravu
vime joj grizu
potkove žvaću
čovekolikim zubima

rastemo
u senci svojih senki
u trodimenzionalnom prostoru smrti

onomatopeja nastajanja
zvuči sasvim jednostavno
i bolno

kao krik trijumfa
i krik smrti
istovremeno

UKUS POBEDE

REVOLUCIJA

vetrenjače imam u malom prstu
trao dana za redom
mleko pijem
don kihota u zubima nosim
čekam vetar
čekam sleđenu zimsku kišu
pa da jurnem

goloruk
golobrad
na visoko podignute transparente
sa kojih zjapi
beskrvno ždrelo
jučerašnjeg sutra

JOŠ NIJE VREME

sneg mi se indignirano
razliva kroz vene
kiša mi ostavlja grafite
po koži
vratu

ne predaj se
ne čuti
govorim sebi

razgrni nataložene
gipsane ratnike
i sledi svetlucavi eho
svoje podsvesti

još nije vreme za umiranje

TRIJUMF

lanenu kožu tvojih dojki
prišivam na razrogačene oči

muzem nektar
kroz napukle ljuske bradavica
deformisane od tuđih ujeda

opijam se do delirijuma

vencem od tvojih stidnih dlaka
pokrivam svoju ogolelu glavu

u kočijama ludila
trijumfalno prolazim
kroz kapiju razuma
praćen uzvicima
iz lože za besmrtne

GOLUBOVI U SUMRAK

senka moje glave
ima zapušač na temenu
kada je pogledam
ona mi mahne
zelenim četkicama za zube
koje su pažljivo usađene
u njene izvitoperene uši

senka moje glave
ima dva oljuštena limuna
tamo gde bi trebalo
da stoje oči

ispod nečitke etikete
na mestu nosa
čokoladne iglice četinara
prikrivaju otvorena usta

a u njima
slepi
uplašeni
golubovi u sumrak
tumaraju mojim desnima
mojim kutnjacima i sekutićima
tražeći izlaz
u svet

LOŠ DAN

paklena mašina
sićušnih razmera

u mozgu monstruma
ima neograničenu moć

na bioskopskom platnu
beskućnici u vešernicama
zauvek ostavljaju
delove sebe među štipaljka

premao je onih
koji znaju
da u zovi vide
leoparda

tiskaju se u krivim
ogledalima
na horizontu

sa autentičnim
tipkama na potiljku

sa svežnjem
dinamita pod miškom

sa amebom
u horoskopu

ražalovane anarhiste
teraju iz svesti

u mišolovkama trunu
osušeni kozji brabonjci
nanizani na fitilj

ja sam unikat
sebi posvećujem
samo poslednju pesmu

juče sam imao loš dan
moji su papirni brodovi
tonuli u lavabou

jutarnje su novine
donele bezbroj naslova
od kojih je samo jedan bio važan
velika nestašica hartije

KAKO DA PREŽIVIM

upijam trulež mošusa sa azijskog lica
prepodneva
okačenog o bezdan plavetnila
nad mojom hiljadudvookom glavom
osećam sve više da ja nisam ja
prepuštam se lagodnom osećanju
punoće u sebi

razdvajam se na dve identične polu-lutke
leđima okrenute pepito tramvajima
koji somnambulno gaze
preko usnulih sugrađana

skoro da se ništa ne dešava
skoro da sam mrtav

ipak ne napuštam svoju bezobličnu
ljušturu
kroz čije se pukotine povremeno čuju
šumovi moga glasa

pitam se šta je to poezija
i ostajem bez odgovora
na svako pitanje
ostajem bez odgovora

uvlačim se u kaos sopstvenog mozga
stranac sam u odelu od kamilje dlake
s rukama duboko zavučenim u džepove
na čijem se dnu
taloži plankton mojih iluzija

ne verujem u boga
ne verujem ni u šta
to nije dobro
u pesmama koje pišem
sve se to jasno vidi

pokušavam sebi da saopštim
nešto čega nisam svestan
pokušavam da dođem do konačne istine
koja u stavri ne postoji

neću da shvatim sopstvenu zabludu
ne mogu da se sakrijem od sebe
ne mogu da ne postojim kad sam već tu
i zato pišem

da li je to jedini razlog
ili postoji nešto mnogo dublje
nešto do čega još nisam uspeo da dođem

ponekad mi se čini da sam rekao sve
i da više nama šta da se kaže
ponekad mi se čini da nisam rekao ništa
i uvek sam u pravu

jebiga
srećan sam a ne znam zbog čega

hiljadu malih isusa
skakuće po mom stolu
kako biti vernik sa takvim vizijama
kako imati muda kada je sve obmana

ovo je vreme bezmudaša
jebeno vreme
šta je vergilije znao o tome
klanjam se spinozi u čvrstom povezu
na mojoj polici za knjige
klanjam se ničeui i šopenhaueru

to je sve što mogu da učinim
ovog prepodneva
na čijem bezizražajnom licu
noći kurve zauvek ostavljaju
svoje krvave tampone
duboko zavučene u oči i uši

još jedan fetus nade
drečeći sumanuto
pada na moju glavu

još jedna sluzava posteljica sećanja
spušta se preko mojih očiju

nebo diže svoj krmeljivi kapak
i gleda me radoznalo

palim cigaretu
srčem talog kafe
razmišljam kako da preživim

VEČE I JA

gledamo se podozrivo
veče i ja
sputani ulicama koje nikuda ne vode
na čijim nagorelim sapima
opušci putokaza
riču u pomrčinu

zov vremena ne prodire
kroz zapušače beznađa
duboko utisnute u moje ušne školjke
koje ranjene kakofonijom besmisla
stvaraju minijaturne bisere nadanja

na svakom uglu mehanička čudovišta
zapišavaju stubove sadašnjosti
zabodene u pihijastu stvarnost
na čijoj površini plutaju

iluzijama ispunjena tela
mojih učitelja

obračunavam se sa osmehtutim sobom
u izlogu prodavnice
pogrebne opreme
iza čijeg stakla
i moje viteško odelo
strpljivo čeka da bude upotrebljeno
sadistički uživam u neshvaćenim
prizorima
sopstvenog ukopa
sopstvenog kremiranja
u prizoru rasipanja sopstvenog pepela
po glavama onih koji ostaju
da pevuje
u kratkotrajnim krletkama života

kljucajući između ostalih
i po neku semenku moga uma
iz koje ponovo ničem ja

bestelesan a ipak ja
bezuman a ipak ja
nepostojeć a ipak
ja ja i ja
koji podozrivo zurim u veče
terajući ga da obori svoj pogled
pred moje noge
uvek usmerene ka ništavilu
s lažnom nadom
da će ga zaobići
ili bar produžiti putovanje

UOBRAZILJA

ponekad mi se čni
da je sve protiv mene

kao da stvari postoje

kao da ljudi postoje

samo zato
da bi bili
na suprotnoj strani

znam da je to uobrazilja
i da tako ne može biti

pa ipak
ponekad mi se čini

da je moj pogled
način na koji se češljam

raspored zuba
i dužina nosa

sve
ama baš sve

s manje ili više žestine
upereno protiv mene

uzimam kišobran
izlazim na ulicu

s naba padaju reklamni plakati
sa kojih mi se ruga

sopstveno lice
s neoglodanom koskom u zubima

otimam je i glodem
zahvalno dižući pogled

prema nebu

ŠETNJA

Verici

sto glava imam
sto ruku
zvezde lovim
i stavljam ih u nozdrve

kosmos je bljutav i hladan
ispljunem ga
posle prvog dodira
jezikom

bos koračam
niz vreme
sa sunčevim pegama
u džepovima

TU SAM

Leposavi

ima me
u nasilnoj smrti
predaka
u šaci zemlje
neplodne
u krvi oca
očeva
u oku svoga deteta
u ustima nekim
zluradim
na repu zmije
nesite
u lažnoj suzi
olovnoj
u ogledalu svemira
na raspevanoj galiji
u okovima od reči
s veslom među zubima
na sjajnom moru
nemirnom
od plača
i od osmeha
jedino u tami

samrtnoj
nema me
nema
još nema

OBMANA

uskrснуće života
laje kroz pustinju razuma
dozivam se
dozivam
a sopstveni glas ne čujem
sopstvene oči ne vidim

trag za sobom ostavljam
trulež sopstvenih nadanja
da ću se negde uskoro
na horizontu videti

uzalud
sve je obmana
hrpa providnog bezumlja
zjapi iz mojih očiju
laje na mene nestvarnog
pepelom žutim posutog
u skučenoj urni vremena

uzalud
sve je uzalud
mozak je šaka besmisla
oči
te oči krvave
jedino su mi ostale
da hrana budu pticama
u kojima moja teče krv

UKUS POBEDE

Momi Dimiću

hodam

s drškom revolvera
među plečkama

hodam
s gudalom u jednom uhu
koje najednom prsne
od bola

obešen o leptir mašnu
vrisnem
da crne aveti mojih snova
zalepršaju svojim
glatkim krilima
i ostanu nepokretne
do sutra
samo do sutra
kada ću opet
sasvim spokojan
u peščanom sarkofagu
slušati pobednički oratorijum
amputiranog imperatora

PRAZNINA

uvek se iznova vraćam
sobi narandžastih zidova
u kojoj me poznate stvari
pozdrave svečanim mukom

i krenu mi u susret
zatvaram vrata pred svojom senkom
ostavljam je u predsoblju
da čeka hobotnica

na mene svoju jedinu žrtvu
slike u ramovima kvare iluziju slobode
moj lik potpuno stran pokušava
da me se seti s pijetetom na ramenu

mesinganog papagaja

koji zuri u ogledalo duše
i s tri naučene reči
otkriva tajnu postojanja

METAMORFOZA

Draganu Bajoviću

da imam ravne tabane
bio bih čaplja

belu bih togu nosio
kao grčki filozof

urazumite me
dajte mi čekić
ukucaću sebi
potkovicu u uvo

rasparaću grudni koš
i izvaditi mumiju
neaktiviranu bombu
merilin monro
u crvenim bermudama

upišanog anđela
dasku za peglanje

sklonite se
skinite me sa zida
neću da budem slika
neću da nosim napoleonovu kapu

hoću ravne tabane
hoću da budem čaplja

KADAR

krst sanjam
neotesan grub
s tamponima vate

u ušima i čmaru

mentol bombone jede
dok ga vešaju o vrat
unezverenom hristu

kapu skidam
opušak cigarete gazim
drvenom nogom
iz učtivosti

ugasite to prokleta svetlo
više demaskirani papa
odnekud
sasvim slučajno
upavši u kadar

MUZEJ VOŠTANIH FIGURA

MUZEJ VOŠTANIH FIGURA

levo od mene stoji kinez
nenaoružan
nalik svome vođi
čovjek iz drugog sveta
čovjek s drugačijim pogledima

gleda me
iskosa
kosook
žut
nizak
pravi kinez

i ja njega povremeno
osmotrim
odmerim
ocenim

nikakav razgovor ne započinjemo

čemu
kada je već sve rečeno
mnogo
mogo pre
mog ulaska
u muzej voštanih figura

EGZEKUCIJA

Milu Nedeljkoviću

tamo dole u podnožju brega
gde su vekovima stajala
nakostrešena
neurastenička naselja
bogobojažljivih domorodaca
sada postavljaju vešala

ukucavaju klinove
tešu drvo
isprobavaju čvrstinu užeta

nedaleko odatle
sedi bog
u stolici za sunčanje
s biblijom na krilu

možda bi bila bolja
električna stolica
kaže mirno
glasom starim
nekoliko hiljada godina

NEMAN

sve dokle pogled dopire
neman vidim
ugljenisanu u skoku
s glavom visoko uzdignutom
okrenutom prema istoku

nema oznake na rukavu
nema revolver

nakostrešena
mrka
talmud pod miškom drži
u očekivanju
da kroz dimnu zavesu smrti

opet čuje
jana sibelijusa

ATEISTA

čujem te
izlaziš na prstima
i ližeš mleko
iz moje skijaške kape

senke budilnika
jure niz vetar

rogove su im popile
baršunaste nakaze
u kombinezonima
američkih marinaca

lopatu stavljaš na rame
prst u usta
šta ti to sada vredi
hej čuješ li
bljutava lešino
nostalgični ateisto

na nišanu te držim
i ubiću te
čeličnim harpunom
ravno u muda

GOVORNIK

do tvojih aerodinamičnih linija
dolazi se slučajno
skalpelom
ili bušilicom za beton

kada te izvuku
iz vatiranog cilindra
protrljaš ćilibarske oči

ne govoriš
ne mlataraš rukama

navike iz detinjstva
citiraš melanholičnim
ogriscima jabuka

sa postamenta
nalik na sparušeni
polni ud

ŽAOKA

na nosilima odnose himen
u providnoj košuljici

meditaciji daju prednost
nad seksom

skapavamo
skapavamo

sutra u podne
satovi će otkucati
žaoku

****

bog je neman
nebo jede
animalnim pokretima

unezveren
laje čitavu večnost

nezahvalan i apatičan
zver je
s mozgom od stiropora
neznatno oštećenim

uklješten sujeverjem
postoji
od danas
do sutra

vekovima
spokoj razara

GOVOR VRATA

sumpor u telu ptice gori
pedalj od zelene kičme

u uglu se linjaju
skoncentrisane molitve
uvijene u pitome ušne školjke

opaki miris paljevine osećam
utkan u kožu jutra

iz ogledala zuri u mene
čovjek gušter
sluđen dugotrajnom terapijom
ispiranja mozga

pakost je njegovo otužno lice

iznutra i spolja curi slina
iz ogriska kamene pčele

gladim joj dlaku
milujem njena oštra bedra
opet se čuje govor vrata

NA ZAIBILAZNOJ PUTANJI SVETA

veliku mirišljavu gljivu noći
isisavam do dna
čupam joj srž koja pali

rušim čvornovate glave satova
prirasle za šahovsku tablu

svaki je potez
identičan misi

čujem petlove
doboše trave
uvlačim se u pisak voza
u raspuklinu ženskih usana

glodem nebo
glodem crvljivi okrajak jutra
na zaobilaznoj putanji sveta

RUGOBA

gledam te u oči
ništavna rugobo
mlečnih zenica
u kojima se galaksije
bezglasno utapaju
brzinom pliskavice

iz grafitne jazbine
izvlačiš trošne adute
svoje večitosti

i bogovi podmeću
svoja aristokratska leđa

pod tvoju opaku nogu
dok uzjahuješ
kobilu vremena

na trgovima te
već očekuju
isposnička lica
fetusa

u utrobu gospođe gee
zavlačiš svoj razorni ud
iz kojeg šiklja
krv negdašnjih ratnika

sa suzama dolazećih
pomešana

MONSTRUM

nečujno izranjaš na površinu
platinasti monstrume
sa štitom centuriona

svojim ribljim očima
daješ dobroćudni sjaj
pogledom opipavaš predeo

na nišanu te držim
i čekam
s bajonetom u zubima

ti mi prilaziš
i smeješ se kroz suze
od bagremovog lišća

između naših ruku
zri
hiljadugodišnja paučina

hanibalovi slonovi

tutnje
u tvom blindiranom mozgu

ptice rugalice
na toplim ti sapima poskakuju

vрати se
kažem
u svoj haotični brlog

ovo je mesto
rezervisano
za besmrtnike

NA PROBODENOJ KRESTI

na probodenoj kresti
olovne mrlje
sećanjem utisnute
u zvezdolike krhotine
oklopnih minotaura
gube sjaj

sa sedefaste prostirke
grlati mujezin
poziva puževe na molitvu

umilnim glasom raspaljuje
usahle cvetove trešnje
u senci pepeljaste giljotine
pod čijim se zburadim sečivom
rasprskavaju iluzije
obezglavljenih mizantropa

glodari piju nektar
sa oksidisanih dlanova
jesenjeg predvečerja
u čijoj se pozadini
nazire nerazgovetna silueta
dečjeg osmeha

NA PUTU ZA PAKAO

podizem desnu ruku
kunem se lažno

osmeh hijene
u mojim džepovima zveči

dok sahranjujem
dragu životinjicu
u kutiji šibica
zvonar bogorodičine crkve
ima slobodan dan

iz paste za zube
istiskujem citat
starog zaveta

za praznim se jaslama
kartaju ljupki vukodlaci

astmatični starci
iskašljavaju
avine od papira

zemlja se švecuje
na putu za pakao

spasioci nose
kapice od žira

čovjek
kako to bolno zvuči

CINIK

kako je lepo sedeti sam
u sobi punoj otrovnica
i pušiti

bez straha
bez strepnje
bez kravate

nalakćen na sto
sa kojeg uzleću
glave vegetarijanaca

biti zadovoljan
biti kost
u proždrljivom grlu

između dve pauze
dizati do neba prste
u obliku slova V

i šaputati u uvo
jednookom imperatoru

oculus animi indeks est
oculus animi indeks est
oculus animi indeks est

UZMI ME ZA RUKU

uzmi me za ruku
okamenjenu
od ćutanja

povedi me
u lavirint
ljudske nežnosti

gde obični smrtnici
nikada
ne zalaze

ključem za konzerve
prokrči put

okrvavljenom polifemu

jednooko čudovište
zauvek isteraj
iz svojih hrskavičavih snova

i vrati se opet
u prostrane predele
egzotičnog busenja
na čijim oštrim hridima
ostaju nasukane
galije od staniola

na najvidljivija mesta
istakni
zastave pobede

pod tvojim su stopalima
razorene
barikade

pepeljastim pticama
poškopljene

KARNEVAL

Draganu B. Đokoviću

pepeo smrad i jeka
glineni golubovi
u kavezima besmisla
pseća utroba
liže skalpel
livrejisani urođenici
dremaju pred vratima pakla
njihove prazne očne duplje
gledaju me sažaljivo
stoglavi eho
ljudskog osmeha
uši mi grize

dečje suze
s grmljavinom su pomešane

na krilatom konju
jaše bremenita bogorodica
psovka joj na usni dogoreva
kao opušak

moji izumrli preci
riču sa olovnih brda
lepoliki anđeli
šibani otrovnicama
pevaju odu radosti
u oazama samilosti
ugljenisana poprsja
bivših svetaca

dante sedi
u petom krugu sopstvenog pakla
satana urezuje svoje ime
u njegovu osušenu lobanju
okrvavljenim napoleonovim mačem

stavljam kleopatrine zmije
na svoje gipsano lice

neka počne karneval

VELIKA PREDSTAVA
(Srpska čitaonica i knjižnica Irig Novi Sad, 1990)

SVETI CITATI

SVETI CITATI

sloboda grlatih predvodnika umiruje oholost krda
piskavih lakeja u račvastom jajovodu istorije
buji baji modra klico

sutra ćeš klicati novim zakonima
stići će i tebe mucanje limunovih stisaka
proganjaće te beda raseljenih naseobina
stidećeš se osušenih staračkih koža
pred kamenim ogriscima sekutića
i znaćeš konačno šta je zavist
šta je klackanje skeleta na drugoj strani kruženja
šta je gnusoba uspostavljenih hijerarhija
u pozi uskipelih staleža
šta je milost utisnutog žezla
u meso tvoga opstanka
račvo zauzdanih vidika
nećeš umaći čeljustima nasleđenih ložišta
hodnicima bauk-krematorijuma
stišaćeš besnilo svoga uspona
balaveći oblo čelo prastarih oltara
u lokvi izbljuvanog samoprekora
pa ipak
otisci skinutog ordenja
strugaće tvoja plućna krila
visoko gore
gde sa diskova ražanih oreola
kaplju sveti citati
po runima zatalasanog krda

ZA SVOJE SPASENJE

tu su zakopani ostaci dobre letine
pazi
ne poziraj sedom dželatu
ne ulazi bez poziva
u predvorja okrečenih košnica
ti nisi car
ni svetac ni bog
tebi nije dato
da micanje brušenih čeljusti mrava
nazoveš pravim imenom
samo spoj sa zemljom
najbliži je idealu
savršenog seksualnog akta

budi odan majci prirodi
incest je najviši oblik ljubavi
incest je narcisoidno uživanje
u sopstvenom biću
incest je zadržavanje plemenitih karakteristika
u krugu istokrvnih primeraka
samoljublje je savršenstvo
sve drugo je izdaja i obmana
samo tako mi ćemo biti mi
a oni će biti oni
samo tako zadržaćemo svoje osnovne crte
svoj oblik koji sprečava
da se raspemo u beskraj
amorfnih senki i šumova
ti to možeš
bar toliko učini za svoju dušu
za svoje spasenje
za igru suludih lutkica
na zategnutoj žici opstanka

STEPENIK

rane gatanja
skupo je plaćeno verovanje u vašu moć
ostružem li mrlje sa krila orla
imaću pancir i biću mak
zvuci rogova i dvojnica
padaće pred moje noge
jer ja sam rođen da budem zvuk
i nek mi se plaze patuljasti glodari
nicaće opet masline
iz nabora mojih stopala
preplaviće me slapovi svetlećih piskova
i biću luč
priljubljen uz zvonku postojanost kruženja
bat životnih sokova
stepenik večnosti
tik iznad besmisla
tik ispod smisla

NEOČEKIVANA LITURGIJA

listajte duhovi mamutskih buba
kitite se kulisama trijumfalnih sinagoga
vratite se srži sopstvenog življenja

postojećih tragova
krivoustih prethodnika
nema više
u lelujanju sasušenih makaza
za ljuštenje purpura
sa kore usahljih vekova

zaronite u taljiganje
raspojasanih rogatih ulizica
režati nije isto
što i cupkati na podlozi
iskrivljenih tulipana

budalasto
sve je budalasto
neuspesi poražavaju

traganje za nepostojećim
ravno je glodanju senastih
plotova predgrađa
zauzdanih hrskavičavim uzdama uroka

čemu rasipati sjaj
koščatih likova stolica
usađenih u čeljust neba

mrestite se mrestite
okca dresiranih huljica
mrestite se surlice opakih sumnji
puštene na pašu zvezdanih odsjaja

ugašena telašca ostavićete na pojilu
bezrazložno osmehnuta
plesu šugavih iscelitelja

u snopu kosih vizija
neočekivane liturgije

KUNIĆI

kunići kunići
lokvice okatih pupljenja
prete da vas kamenuju
pipci sudbine u mimohodu
zaustavljaju se nad vašim glavama
tonete u spiralna čistilišta
bakljice vekokvnih preлива
samo vi možete sprečiti
nicanje kopnenih balčaka
mudraci sušnih mladeža
ako ste odjek škrtih lednika
ako ste mačevi svemira
ako ste kružno penušanje kišnice
ako ste bujanje silikonskih čvorova
vratite se u špilje zovinih šumova
i tražite pod muljem štitova
oštricu iskovanih zakletvi
samo tako smrt će mimoići
izbočine vaših vunениh glavica
snuženih kućica srama
opremljenih da traju
koliko i stisak crnih latica
posutih po peščanim plažama
preistorijskih virova

KLJUČ SAZNANJA

nada kipi u prisnoj unutrašnjosti
odisejevih galija
smrt visi sa klinova golih stubišta
kreste svemira plamte žutilom pšeničnjaka
povez seže do granica uma
u nizu monotonih praćakanja svesti
papirus nema tajni
pred užeglim komadom milenijuma

ko remeti gubanje troskoka
hronosovih satova
ko podmeće pleća pod skut
poljuljanih svetova
ko atak na razboritost boga
naziva usponom uma
ko sebi sebe prinosi na žrtveniku
pustolovina duše
taj zna
ključ saznanja skriven je
u čistilištima ludila
i svaka svest sagori
u spoju s njegovim
višestrukim falusom
i otužna pitomost oka
plazi ravnodušnost zenica
na bedeme novih zgarišta

NEMA POMILOVANJA

nema pomilovanja ozonskih glavoseča
retorika je stvar dugoprstih zelenaša
odenutih u plavo
retorika je muža
koncentričnih krugova svesti
uozbilji se
upiši se u registar
reinkarniranih dabrovih mošnica
inače će ti prosuti mozak
polovnim nakovnjem
kada te iskuju za svetle ciljeve
kada na tvojoj koži ucrtaju
putanje mrkokrutih moreplovaca
kapljice duše cediće ti
kroz sita zavisti i divljenja
možeš li podneti težinu stida
na abažur- kopcima
možeš li sputati crvooke krvopije
da opijum laskanja ne ubrizgaju
u tvoje načete vene

ili ćeš podleći zarazi religioznih utešitelja
kojima je blaćenje ikonostasa
isto što i spiranje krvi
sa jarbola jarebičastih galija
usmerenih ka kaljugama sveta
prikucanog ekserom
za svod nedosanjanih treptaja

MLEKO ISTORIJE

zvon viličastih testisa
u oknu roza-tišine
paljevina mrak-puzavica
rasplamsava se u dodiru
s kažiprstom
gutljaji nebeskog svoda
prazne su mešine
pritešnjene tupim
vrhovima bojazni
njakanje modrih biljoždera
pesma je za teget uši
mleko maslačka i metvice
iz himena žene-bivola
prestani bulko nestašna
da srčeš spermu sa pijane
butine kosmosa
nađi meduzu kucavicu
u svojoj dotrajaloj mumiji
ujed melem-pogleda
krem božićnog obilaženja
u trupini svitac-meseca
mleko istorije
toči iz vimena karijatide

NALIK VRAČU

poredak koštanih krunica mrvi
gugutanje retuširanih kopita sisara
gong klizi u tečno micanje prugastih badema
šepajućim korakom

cvetanje rutave obrazine ikone
razara spokoj sročeni presuda
oglasiti se pesmom ozebljih bodeža
srušiti ugled krstastih simbola nadmoći
vratiti cvrkut isluženi kljunovima
eksponatima reptila od žada i ilovače
pomeriti s mesta belinu suženih prevrata
slomiti pohlepu gromkih čepića svesti
uskrsnuti uz urlik
umreti uz urlik
ili živeti na pedlju dodeljenog vremena
sam u riznici pozlaćenih opiljaka besmisla
go
nalik vraču s maskom od dudovih grančica
na glavi i ramenima

PREDZNACI

zagrljaj osakaćenih dabrova
u oštrozuboju kljusi buđenja
podseća na turobno mukanje
umirućih baštovana
suočenih s cvetanjem
avetinjskih nezaboravaka
ceremonija plamsanja
plavih latica
u sudaru haotičnih svetova
ima moć olujnih venaca
nadnesenih nad krhkim
glavicama uškopljenih mužjaka
kune zlatice
predznaci
predznaci
milujem vaša ljigava telašca
smejem vam se u bezoblična lica
zar vi da određujete
putanje mojih uzvika
čiji eho odzvanja
u praznoj utrobi svemira

MAJSKA TEPANJA

raskrinkan je somot kasnih žubora
mesečeva navlako
puzi između nakovnja i kruške
puzi u šaš majskih tepanja
i shvatićeš kako je teško
rasparati utrobu sveta
bademe kliskih brkova
kako je bolno prućiti se
po temenu žulja
masko zrnastih zagrljaja
začepljena
zapečaćena
mudra
kičice tupih preliva
šaraj stabljike svodova

GEN ITALIJE

i koraci se hodočasnika
sliše u ropac zauzdanih klenova
slutim progonstvo
slutim meket čeličnih obruča
nad ambisom potkovičastih kolajni
rastačem se na smolu i nektar
žvale zmaja grgolje u rovovima rima
ispod penastog zrna sunca
šta se to kiti rikom mutnih plikova
šta to struže nabore kišnih guka
ples dvobojnih ljubimaca krda
omekšava nužnost postojanja
ruka
noga
pet krasnih rana crnog taoca
pet velikih karika bola
muk sakatih pobuda
raspaljuje pozlatu osmeha
neko je zakopao romulovu ukosnicu
nadomak šume kužnih jasika

u zaoranoj brazdi
loži kusih brzaka
gen italije
pušta koren

TRAŽIM SAMO TOLIKO RAZUMA

u lednicima osmeha
zatajile su psovke krivozubih proroka
pred izlozima oveštalih izreka
čopori kurvica u kaljačama
glačaju ždrela belodlakih pingvina
usahle su granitne obline dojlja
kolone kozjih zaprega u apotekarskim sandalama
gacaju kroz mulj prozuklih nota
ležim nauznak
pod obručima raščerečenih platana
čekam vizitu u dvokolicama
čekam da raspamećeni juveliri
vrata ludnice optoče mesom jalovih kometa
pršti pršti pod tabanima nebeskih kosača
imam sluh
imam vid
tražim samo toliko razuma
da shvatim sebe

VELIKA PREDSTAVA

VELIKA PREDSTAVA

i samo još krmanoši usoljenih mozgova
usmeravaju svoje udove u nepoznatom pravcu
iskušavaju mudrost pakosno se udvarajući
znoju amnestiranih ljiljaka
obešenih o kukastu surlu teskobe
nema granica u tri gušavih predvodnika
nema stida u uzdržanom pražnjenju sokratovih bisaga
nema zadovoljstva u trijumfalnom zvuku prdeža
obasutog zračenjem amorfnih bočica za lekova
nema suza nesvesno prosutih pred noge demonskih apostola

samo gluvoća zateže svoje omče
guta zvona i zvekire sa tamnica i kasarni
sa sirotišta i javnih kuća
biblioteka i stanica za hitnu pomoć
samo slepilo prigrljeno kusim prešljenovima svetine
obavija ruke i očne duplje
kasnimo za blistavim mogućnostima uma
kasnimo
kasnimo
za siktanjem sićušnih telašaca
zaljuljanih na surim talasićima pobede
kasnimo za nemilosrdnim gibanjem planeta u raspadanju
pupi
pupi
moj drski potomče
pupi na smetlištu civilizacije koja se proždire
pupi na usni škorpije
pupi na pipku ništavila koje te obavija
jer možda baš ti budeš učesnik velike predstave
možda baš ti budeš očevidac
kad sićušna žiška života
usisana bezubim ustima kosmosa
konačno pređe u večnost besmisla

USLOV

ljuljaške glog-usedelice
dojke su
na kojima potomci
tutankamonovih obožavalaca
grade svoja staniol-prebivališta

dosegnuti mudrost akacije
trčanjem preko prepona
uslov je koji samo
kuštravi sobari kurtizana
mogu sebi
upisati u testament

TAJANSTVENI OBLICI

kliktaji kuljaju kroz kube
kestena
mutna šačica svesti
otapa se uz bok ludila
plamen tromih inkvizitora
sisa dojku srama
pred tajanstvenim oblicima
smrti

LAŽNI GOROSTASI

himne krutih sudova
luk glečera omamljuju snom
pucanj procvalog grbavca
pomera rtove i slova
izrezbarena u krilu vekova

leš kastriranog nosača
uvijen u buket stida
strepri pred skrnavljenjem
tajni mozga

pruće buja nad snom
vapaj se cedi iz stvarnosti
sklupčane pod tabanima
lažnih gorostasa

U LEGLU ČELIČNIH GEGOVA

to prokleta vreme
u ušću zubatih proglosa
bokora zavedenog korova
oplemenjuje sipljivim sazvučjima

pritajenih znamenja
trnolika milosti majčinih podoja
ko je još saznao bit tvoga postojanja
u leglu čeličnih gegova

nema značenja u sočnim
trzajima poljuljanih kretnji
gnusna balo dlakavih predaka

PEČAT

preživeti
uz grgoljenje srebra
u ždrelima mitskih pačića
rasutih niz obale eufrata i ganga
preživeti okačen o skelet-nebo
na čijoj su obrazini utisnuti
ožiljci palčevih otisaka
svetovida i zevsa
preživeti sklopljenih ruku
preko lica čovečanstva
zatrovanog mnoštvom krvavih ideologija
preživeti sklupčan u kolevcu
koja podseća na mrtvački sanduk
sa šakom grobljanske zemlje
pod temenom i petama
preživeti s gušterom u krilu
malim pijanim ostatkom
izumrlih moćnika
koji će se vratiti jednoga dana
ogrnuti ljubičastim togama
preživeti
pa makar samo do sledećeg stiska
do nežnog zagrljaja
kojim nas smrt odnosi u predele
nepoznate mozgu i zenicama
preživeti
preživeti
preživeti
ukopati se duboko u rov samoljublja
u blatnjava kupusišta svakodnevice
skloniti se sa pogubne vetrometine
gde duvaju kužni vetrovi
ostavljajući plikove i guke na detinjim dušama
preživeti

izbegavajući mudrost debeljuškastih ideologa
vratiti se filozofiji pacova i insekata
koji će trijumfovati nad oglodanom koskom čovečanstva
morbidnim suvenirom postojanja sumanute civilizacije
preživeti
preživeti
ponavljati uzaludno se nadajući
da će reski eho naći put
do katakombi monsturoznih umova
oslepljenih
ogluvljenih
okamenjenih
kitica svesti
davno već zaogrnutih plaštom ludila
koje će staviti
svoj kraljevski pečat
ispod sročene presude

KONCENTRACIJA PRED SKOK

mrak guta predmete i oblike
igra nestvarnih bića
nije daleko od stvarnosti
stisnute između trbušastih beonjača

ne postoji samo ono
što svoj začetak nema
u laboratorijama mozga

ne postojati znači težiti postojanju
postojati je već sasvim blizu smrti
postojati znači putovati ka nepostojanju

ništa nije ništa
jer ništa ne postoji dok postoji vera u nešto
ništa to je samo pritajenost
koncentracija pred skok

u bezdan opipljivog života

PRED ANARHIJOM ULIČNIH AKROBATA

med kićanki ljušti se sporo
sa oblih perjanica zidova
miris dojki i genitalija
probada bahatost čulnih ogrlica
što se slivaju niz tvoju pitku razboritost
nag do srži upuštam se u oblikovanje
popac-glave stidljivo obešene
između raonika i pupka
plovidbe zaklanih šetača besmislica
svršavaju se u situ mučeništva
samo još lik zlatne meduze
izranja na plastičnoj zategnutosti trbuha
i nestaje na pučini stidnih gnezda
razvlačeći gipko ambleme kakao-mozgova
po klavijaturi veka
žar-sperma teče kroz vene mudrosti
ispred i iza oltara od keramičkih kutnjaka
tu smo samo šum koji proizvodi kretnja
higijenskog gesta u dva po ponoći
iks i ipsilon sabijeni na dno arhimedovog suda
mol i dur u himni ugašenih skakavaca
zaustavljenih u grču osmeha
tužbalica i oda izrešetanih tačkastim
odsajem zenica vasiona
goluzdravi maljevi u sudaru sa sočnim propelerima stida
daleko od svečano ukotvljenih štaka
daleko od kafenih šumova svetlećih piskova
daleko od mlečnog ispljuvka februara
daleko od bliskih čvorova slonovače
daleko od oštrice duginog klitorisa
sami
na tasu bubuljičavog kontinenta
uspostavljamo ravnotežu sa moćnim tapkanjem
fossil-vernika
pred anarhijom uličnih akrobata

NAD KONTURAMA

umesto šapata nad razvalinama snova
otisak svoda na licu mome
ureži mlečni svete
deo sam tebe
sićušna nit
u paučini
hvatam i odašiljam
tajanstvene impulse
tvojih otkucaja
pokušavam da te shvatim
čulima
koja su delo tvojih trzaja
moćno raširenih
nad konturama
pucnjeva ilovače

PLIMA

oseke pučkih rizika
licemerstvo je kašnjenje za žuborom
životnih tokova
biseksualno pražnjenje monumentalnih
građevina sujete

smrad sabratovih stopala
utkan u tkivo osmeha
putokaz je duševnim kricima
okovanim srebrom mudrosti

vučem niti ništavnih poteza
u hirurškim rukavicama
koje mirišu na so

gondole ljuspastih uzdaha
propinju se na sukrvici
mesečevih mena

čekam plimu razuma
da trulež mediokriteta
izbaci na obalu stvarnosti

NI GRČ NI BOL NI...

nije to vonj mlohavih svetitelja
što rečitošću raspaljuju besnilo
u trupinama telefonskih imenika
tetoviranih tananim odblescima likova
mojih sugrađana

nije to ropac kerozinskih motora
u krtičnjacima grozomornih vizija
što bubre na providnoj koži
pohotljivih šetačica
od 18-20 između panteističkih semafora

nije to grč shizofreničnih stabala
što posle ponoći napuštaju parkove
i na pešačkim prelazima igraju domine
u pidžamama Augijeve konjušara
tek tu i tamo progorenih opuškom MARLBORO-a

nije to crnilo grafitnih otisaka duše
razbacano po hodnicima ludnica i škola
okrenutih vremenu koje dolazi
spasonosno se osmehujući
sopstvenoj ideji o zameni pojmova

ne nije to molitva uškopljenih vojskovođa
što u civilnim kravatama i čarapama
izvode svoje pudlice-supruge
na noćno mokrenje
pred graničnim rampama nikaragve

nije to ni šum kovertiranja poslednjeg poteza
velemajstorskih kandidata
za neka bolja vremena

ni krik žene
čiju je jajnu ćeliju
baš ovog momenta probila

bojeva glava spermatozoida

ni grč
ni bol
ni boja
ni zvuk
ni miris

pa šta je onda pitam se
pomiren sa svojom besmrtnošću
u blistavom tračku svetlosti
što vijuga kroz svemir

NAD SLUTNJOM

tanani su lukovi zrelih iskušenja
pena krastavih mamaca
zaustavljenih u opni čekanja
niti šarenih podneva
paraju obode duguljastih bokova
čep-srce u grlu svakodnevice
pupi na satenskoj zastavi
moć je šum pokreta krilatih kadulja
uhvaćenih u trenutku buđenja
pasji odblesci čučnjeva
ukucani u stisak jutarnjeg kvocanja
majušnih kitica nostalgije
raspored podbulih kapaka
ne menja čvrstinu pokreta
u suočenju pitkih lomova duše
razgrćem isečke dotrajalih tužbalica
uvijam se u praznu jednoličnost
okamenjenih slapova
ližem tragove sinoćnih šapata
sa ušnih školjki poraza
narušavam spokojnu gordost osmeha
uredno slažem ugrize sujete
na kvрге izmišljenog postamenta
očišćen jurim uz eho iznuđenih pokliča
ka obrisima nedostižnih ciljeva

uzdignutih nad slutnjom ništavila

IZA REŠETAKA

nemir potmulih odjeka
rasprskava se iza rešetaka
moć i nemoć klicanja
od njegove spremnosti zavise

opruženo na dlanu
kap je bez značaja
sluzavi pokretač života
izbačen na stranputicu

mazim ga nežnim mislima
milujem mu komore i mišiće
ubeden u njegovu izdržljivost
skrivenu od tuđih ruku i pogleda

SLOM

zub nužnosti opet
dešifruje smoždenu liniju prestola
atak znan
i okaljan

plač u gutljaju sunovrata
kesaste šapice mladeža
mute fizionomiju umeća
pred zaokretom

tajna u svemu što zri
za dužinu usne tek
iznad oslikanih kapaka
metalnotmastih biljoždera

ruka slave bdi
nad ukazima ružnih ginjola
slom patuljastih gubavaca
razapinje opnasto ždrelo

pred šištanjem mrtvih žaoka

PRVI STUPANJ

haos lica ajkulasto oblikovanih
ranjava pitomost oka
upravljenog ka krotkim obrisima
bespredmetnih iluzija

žar vapećih pogleda
ne ostavlja tragove
ne utiskuje ništa
u zategnutost tuđih likova

grč bezizražajne usredsređenosti
podmuklo prekriva jednoličnost lobanje
u kojoj smrtonosni ujadi
vaskrsavaju i umiru u istom trenu

golotinja sebičnih izraza
odavno je poznata
kopačima tuđih duša

mrtvilo lica u opticaju
prvi je stupanj na putu
u besmrtnost čovečanstva

VRT UŽIVANJA

VRT UŽIVANJA

vrta uživanja
pozornica je drevnog bluda
u kome iščezavaju
reljefi čulnih kopita

obrisi titanovog penisa
nadneseni nad glavama
morž-učesnika
sputavaju nagon

uklješten između ropac-uzdaha
i sluzi devičanske svetosti

nakot sićušnih bomba-mozgova-muda
rasprskava se
u buket-oku
razgolićenih narikača

znoj između avet-dojki
melem je koji škrgut-strast
oblizuje kaktus-jezikom
bez boje bez pruga i tačkica

budeš li začet u takvom času
tmasto krilo ludila
doticaće tvoje kamen-teme
doticaće tvoj žaba-ud

IDILA

kućice sleću
u rovitu žižu štalskih
stubova

vonj glatkih njuškica
zuji kroz slutnju zelja

akustika ruganja pluta
nad srmom smiraja
u krugu mekanih pipaka
i tumarajućih meketa

griva
vetrom treseta premazana
cedi se nad glavom
nagog šetača
mokrih cupkanja

POLJUBAC

bledo te zvonjenje klokota
otera u plač

kad meso oporih ljubimaca
gurneš nogom pod sto
znaš
poljubac koji ti daruje
raznosač jutarnjeg rumenila
seme je novog poraza

rži na njega plamena kikice
gutaj ukružene kretnje
maslinovih bubnjeva
pljuj tromost putenih hajkača
razvuci se u špagu cvetanja
i umri s pečatom na resici

POGLED U PROLAZU

pogled u prolazu
ne znači ništa ako
packe mirisa
ne krešu obrise klitorisa
u sluznici nosa

ako bezglasni vapaji
ne raspale plamičke
tinjajućih strasti

ako ne iskipe s

krov ključarevih ikona

karike repova ludosti
obavijene oko režimskih mastodonata
april u kandžama kljastih kišobrana
isparava nitastu razboritost
kroz vime
zlatorogo

ZNAŠ LI

raskoš opojnih šapata
ti prosipaš među pijana violončela

znaš li da te pamtim
po košmaru braon lutkica
u saću lobanje

znaš li da te gledam
nizovima zakasnelih pogleda
nemoćno rasutih
po tvojoj koži

ZAMKE

lice nikada ne krvari
bez patetike uskomešanih linija života
nema žrtvovanja
žrtvovani su svi stadijumi cvetanja
u tamnicama onanije
hleba i smokava
dovoljno da se preživi haos kruženja materije
večnost je sledeća etapa evolucije uskličnika
ne očajavaj hiljadugodišnja klico histerije

biće još masovnih skokova svesti
osedlajte svoje vratove sinovi izrailjevi
niste vi ubili hrsta
ubila ga je želja za vlašću
samo ludost ne vidi krv u pogledu istomišljenika
za istim stolom
samo ludost premazivanje nosa katranom i smolom
može nazvati očišćenjem duše
čemu stid
strah je luč kojim se osvetljava podnožje putokaza
imati dušu nije isto što i kruniti pozlatu
sa rebrastih lepeza pokajanja
svakome je dato da ima deo sveta u sopstvenim očima
što su toga samo retki svesni
stvar je viših zakona
ne upuštati se u dešifrovanje kosmičkih rebusa
bez straha pred odgonetkom

ako je čovek zagonetka
nije li smrt njeno rešenje

BIOSKOP U PROVINCII
(Slovo i Književni klub Kraljevo, 1992)
UŠĆE

Kada se vratim potisnutim žmarcima
što mi tumaraju pod levom sisom
kratkovid od čulnih obmana
pobledim

Pragovi me podsećaju na žrtvenike
kojima su skinuli znamenja
i odrali kožu
da od nje naprave bubanj

Preskočiti prag iz detinjstva
čudesno je suočavanje sa demonima
koji spavaju u sećanju

Kada se probude
oni pokažu svoje mlečne zube
i razbijena kolena

Kada se probude
oni kažu buuuu i baaaa
i odu u mrak da gledaju vozove
i vodene pištolje koje su dobili
za rođendan

Skakuću u svojim šarenim pidžamama
po mojim kopcima i ušnim školjkama
i savijaju ih u svitke
kao pergament

Detinjstvo se ne vraća
vraćaju se samo škrte plesnive sličice
usoljenih poljubaca

Suze tinjaju u podbulim podočnjacima
istrošenim od trenja
po zidovima kuloara
iz kojih stižu intrige
i miris suvog voća
iz džepova političkih istomišljenika

Gledam nebo pod kojima sam došao na svet
gledam veliku plavu sisaljku
koja me je izvukla
iz materice kao čep

Mimikom se sporazumevamo
da reči ne zazveče
pod mirom Ušća utonulog u osluškivanje
nostagične simfonije studeničkih brzaka

Eno tamo kraj onog kamena
sećam se

umalo me nije ujela zmija

Još vidim otelovljeno zlo
kako puži ka zadovoljnom osmehu
trogodišnjeg deteta
još čujem vrisak žene
koja je oterala gmizavca sa obale
ali ne i iz vidokruga moje svesti
u kojoj je ostavio trag
njegov oholi rep
poput skalpela

Onde sam se davio u vodi do čukljeva
jer nisam umeo da se okrenem na leđa

Suviše smrtnih scena za jednog trogodišnjaka
a bilo ih je još
što me je naučilo da gledam smrti u oči
kao fakir

Tamo pod mostom
gde se Ibar i Studenica ližu
kao slepi mačići
splavario sam na klozetskim vratima
ponosan na svoju detinju ludost

A tamo iza one šumarske barake
prvi put sam video golo telo devojčice
i prvi put ležao na ženskom trbuhu
ubeđen da je to sve
što se u takvim prilikama čini

Tamo i tamo
ah
tamo sam upio prva životna iskustva
tamo sam se ulio u reku života
ja
drhtavi potočić
obeležen zauvek imenom
Ivan Rajović

AKO PORANIM

Ako poranim trag će mi zamirisati
na brezovo inje. Slabašno telašće
biljojedi mogu pronaći i na njegovim
krilcima naslikati voz. Prekasno je

da uspostavljam red među anarhičnim
rečima. Reči me nose u nosiljci sa
penastim krovom. Ja ih gutam i opijam
se njihovim vrenjem. Jezik držim za

zubima kao zlatni kiip boga Višne.
Zar je greh čiodom probosti balon
u kojem spavaju muze? Zujim zujim
kao bumbar jer su mi izbledele oči

od traženja smisla u krilu peščanog
sata. Da imam revolver bio bih kum
i ne bih pisao pesme dok žena ušiva
dugmad na kaputićima naših sinova.

GLODANJE SVAKONEVICE

jutro
šoljica kafe i cigareta
telefon i pisaća mašina
najnoviji broj "borbe"
rekviziti za glodanje svakodnevice
rasuti po zelenoj čoji
kancelarijskog stola

nepromenljivost redosleda
njihove primene
danima ponavljana
nikada se ne remeti

ista dužina koraka
u skučenom zelenom kavezu
pogurenost pod istim uglom
nad crvenom džezvom
u kojoj grgolji zaslađena voda
i oveštala poza mislioca
nad prvom stranom novina
koje već zaudaraju na bajate vesti
o jučerašnjim pučevima
i somnabulnom kretanju inflacije
o masovnim demonstracijama
i poplavi demokratije
i istočnoj evropi

kako promeniti uslovni refleks
za otpočinjanje dana
u suštini istovetnog
sa mnoštvom prethodnih
koji ostavljaju za sobom
ružnu golotinju očaja
da se nemoćnim pipcima
uhvati za neki svetliji detalj
ustoličenog beznađa

gospodariti sobom
svesno upravljati reinkarniranim
osećanjima besmisla
zahteva napor poznat samo misliocima
a misliti znači svesno zabadati nož
u leđa sujete
tumarati po zamandaljenim
skladištima podsvesti
u kojima
sklonjeni od pogleda i dodira
ukleti duhovi ludila
vape za časom kada će ih na svetlo dana
izvući neki zalutali tračak svesti
neka kandža razuma
drska i neumoljiva
mimo ustaljenih pravila

i zakona

DAN KAO I SVAKI DRUGI

ustajem
pijem kafu
dan kao i svaki drugi
samo što pomalo liči na mačku
koja se linja
ostavljajući za sobom trag
svedočanstvo koje će odneti vetrovi
u neke druge predele
odakle nam stižu kamioni sa koka - kolom
iznenadni telefonski pozivi
i opomene za TV pretplatu
koju nećemo platiti

dan kao i svaki drugi
ludake izvode u šetnju po bolničkim
hodnicima
starci u parkovima
prerušeni u razbojнике
otimaju od života ono što se još može oteti

žene kao ptice sa najcrnjim slutnjama
čekaju pred onkološkim institutom
prognoze o dugovečnosti svojih dojki
koje su podojile čovečanstvo

psi izvedeni u šetnju
zapišavaju svoja omiljena stabla
tačno utvrđenim redosledom

u hotelskim sobama se jebu
oni koji još nisu osuđeni da žive zajedno

dan kao i svaki drugi
a u njemu ja
pitam sebe gde sam
utiskujući svoj glas

na magnetofonsku traku
sa ostavljenim mestom za odgovor
za koji sam siguran
da ga niko nikada neće znati

ZAHVALNOST

ispred mene je obala
do koje pogled jedva dopire
sputan mogućnostima svesti
koja neće da prizna da tamo
jezgro atoma kuca u grudima mrava
velikog pretka dolazećih civilizacija

kristalni zub
usađen u njegovu crnu čeljust
vesnik je očekivanog preokreta
u hijerarhiji carske posluge
zanete balsamovanjem okupanog leša
imperatorove prve dojilje

za neka nova vremena
za neke buduće znatiželjnike
koji će znati da sagledaju
svu bedu svojih prethodnika
na čijim će bezličnim skeletima
prekrivenim nuklearnim otpadom
zauvek ostati upisani
suicidni hijsroglifi
jer
ovde smo inkognito
i dok nam priroda ruku pruža
mi joj jezik plazimo
crn
debeo
dug kao noć u mrtvačnici
nad kojim gnjecav i otužan
kruži preteći glas zločkog proroka
slutnjom viđenog
ispunjen

SVE ČEGA SE DOTAKNEM

Sve čega se dotaknem ustukne
i pljune krv. Zaželim ponekad
da ne dotičem ništa da kleknem
i pomirišem smeđa leđa pauna

da iscedim krik iz njegove mlitave
kreste. Glad me golica po tabanima
i ispod pazuha kao mastodont. Kada
sam bio mali sanjao sam Boga u

kuli od čokolade. I sada vidim štap
i papuče od zečje kože na njegovom
uzglavlju mada su mi snove razorile
kondukterke u tramvajima GSP-a.

Nikome ništa ne dugujem dok se igram
talasima kao lilihipom. Ko mi može
oduzeti pravo da živim u uverenju
da je zemlja materica svemira? Ko će

me razuveriti da vulkani nisu
klicu života izbacili iz njene
utrobe? Levoruk ili razrok čovek
je vezan za život kao gladan pas.

Svejedno je ko donosi presude ako
se razum gasi kao pokisla žabokrečina.
Slobodu ne može zameniti gacanje
kroz glib niti je može retuširanjem

uspostaviti prodavačica ikebane
kojoj su usadili mudrost kao seme
kaktusa. Ako me rane zaboje moja će
se osveta pretvoriti u gatanje.

Skinuću vaše oči sa krstova za koje
su prilepljene da ne odlete zbog

pohlepe. Doneću vam hleb i so vino
i smokve. Napraviću od vas vernike

dugovečnosti monahe u mantijama
od heljde ili rasmusne pustolove
i secikese okovane stidom poput
galijota na rimskim lađama.

NEPOZNATO

milujem izdanke tvoje lepljive grive
pratiljo smrti
nevesto sa licem blagim kao golubije oko
pokvašeno kiselom kišom
sumornom slikom sveta dotučeno
i krvavo od gledanja razvrata dana i noći

na uzavrelim raskrscima mudrosti
čučiš nad sudbinom ladoleža i vaške
lakeja i konjovodaca pijanih generala
sa obrazima od skaja
čučiš nad krivotvorenim istorijom pajaca
kao nad svetim jajetom iz kojeg će se izleći

zlatokosi mesija koji će ljudima vratiti razum
sama među čičcima i koprivama
bokvicama i majkinim dušicama
oplakuješ bedu biografa paprati
zaklanih krvavim sečivom duge
kao bodežom hysterije kojim su rasporene
tetovirane utrobe epoha

na pozornicama širom sveta
predeš okrenuta na leđa
dok ti zavlačim oglodanu ruku
među okamenjene dojke
milostiva dojljo jalovih plemkinja
čije su suze postale kreč
jecaš i gučeš vlažna od sladostrašća
dok lližem okoštanim jezikom

kapi krvi sa tvog procvetalog pupka
miluješ mi teme
ljubiš moj pijani ud
i zajedno sa mnom
toneš u nepoznato

KRALJEVSTVO SVILENE BUBE

brojim sazvežđa razbacana po tvom čelu
od slonovače
pramajko moje vidovitosti
milujem ti obraze na kojima se gneze
darežljivi osmesi
prelamajući se na svetlosti dana
kao dijamantske suze sveta

uzletim i zalepršam lak poput molitve
na toplorekoj suzi bogorodice
vođen tvojom čudesnom mudrošću

dole podamnom putevi se sužavaju
i prskaju kao uštirkane kapice
milostvih babica

vazduh mi struji kroz rebra i grokće kao prase
nema terpentina da zapuši otvore koje su
progrizle gljivice
nema joda da ga popijem i nadujem se
od zadovoljstva

litije se ne zaustavljaju pod mojim prozorom
odlaze terane vetrom kao zobene pahuljice
probodene čiodama
ugrizi me sačmo da ti postanem vernik
i mirišljava so
pogaču za istim stolom da prelomimo
i buljimo u zid obojen pljuvačkom pijavice

tvoje portrete će pojesti redenici
kada se spusti noć

i počće rat koji će nam doneti monsune i kelj
nikne li ponos iz tvoje beonjače
ubraću ga i staviti u ćup
da bude cvrkut kada mu porastu nokti

posećujem samoubice u mrtvačnicama
i tražim sličnost sa licem koje će mi uzeti
kada mu istekne rok
reci mi
nismo li zadavljeni rođenjem
kao crvenom maramom za draženje irvasa
nismo li očajni onanisti pred ogledalima
koje peckaju žmarci po golim guzovima

živim dok srčem olovo sa otiska mojih pesama
one su molitve za nimfe i hodočasnike
za hirurge i prostitutke
požutele od pušenja
živim spreman da postanem leš
čestit i studen kao pingvinov kljun

kada izađem na ulicu izvedem svoje telo
i pustim ga da pase
tako se rasplačem od nežnosti da ličim na papu
dok jede špagete
to me smiruje

to mi godi jer sam prorok i znam
kako da povratim mir
a kada povratim mir
postanem bled i ospem se žaokama

ko će takvog da me sahrani u svojim plućima
ko da mi čeprka po biografiji
kada postanem klasik
ako ne ti čijom me je voljom ugostio ovaj svet
kao putnika posustalog
u karavanu koji grabi
ka sanjanom kraljevstvu svilene bube

OKO SLUTNJE

dlakavo oko slutnje gleda me kroz ključaonicu
čekaonice u kojoj skapavaju taoci
mirišu na lišće osušenog lovora
popljuvanog žvalama majki ozloglašanih
zaverenika
čija se tela isparavaju kao mokre obloge

na masivnoj bravi izdišu svetlozelene muve
i bogomoljke sa kapcima od pliša
okrenutim naopako

niže se jeka zvona u krošnjama graba
i lipe
šume cvrkuti rajskih ptica na ramenima
besposlenih apostola ulogorenih pod mostovima
rasutih gradova koje će pojesti smog

nema vizije koju je moguće poneti u grob
a da se mermer spomenika ne obavije stidom
ptice u kandžama nose ostatke mastionica
i upijača dvorskih piskarala
žrtvovanih zamorčića revolucije
koja će doneti blagostanje trbuhozorcima
i opsenarima u zeleno okrećenim saunama
sanjanog sveta

osećam dolazeći zadah raspadanja
naslućujem ropac koji sledi
moj ili njihov svejedno
i šta mi preostaje kad okopne nanosi snegova
postrizeni kao mladi monasi
šta kad miris tamjana zapečati moja usta
i oduzme mi reči koje su u njima stanovale
kao u akvarijumu

šta kad poljsko cveće nikne iz mojih grudi
u kojima su spavale pesme
purpurni glavati fetusi

zgrčeni oko sopstvenog besmisla

u redu

priznaću da sam živeo
priznaću da sam živ i da ću živeti
priznaću sve što znam i čega sam svestan
ali kako da priznam smrt
daleku nevidljivu pustoš
koja se ni živih ni mrtvih ne dotiče
svojim melanholičnim osmehom

ČEKAONICA

vazaduh obogaćen klicama
taloži se na glatku površinu
keramičkih pločica
tišina zjapi u vakuumu lica
koja hipohondrično prate
otvaranje i zatvaranje vrata
ordinacije

čekamo njegovo veličanstvo
u belom mantilu
koje se vraća nakon završene pauze
s gadljivim izrazom na nadmoćnom licu

veliki iscelitelj zauzima svoje mesto

ne pljuj po podu
vrište upozorenja sa zidova
pazi na tišinu
zaštiti se od trudnoće
očni pritisak korak do slepila
ili
oni su dali krv i spasli jedan život
da
a koliko su ih uništili
zadovoljavajući svoje seksualne prohteve

po čijoj je meri pravljen ovaj svet
ko će mi na to pitanje odgovoriti
možda onaj tamo
s čačkalicom između dvojke i trojke
gore levo
ispod čijeg se pazuha oseća bajati vonj
mošusnog govečeta

njegov pogled pun nadmoćne samodopadljivosti
gleda me ispitivački
dok me osećanje bedne ništavnosti
ispunjava geđenjem nad samim sobom

svuci košulju
diši duboko
ne diši
kašlji u stetoskop
nemoj da kašlješ
obuci se
uzmi recept
tri puta dnevno po jednu posle jela
i to je sve

u službi očuvanja života
trpeti takvu torturu
nije li malo previše
ne osećate li se poniženo
ne osećate li se ništavno
dok vam prokleti aspirindžija
trpa u šake gomile šarenih kutijica
u kojima miruju
kllice sanjanog blagostanja

ČESTO UGLEDAM SEBE MOĆNOG

često ugledam sebe moćnog
ukrašenog bademima i velom spokoja
kako kotrljam nagorele obruče
upotrebljenih oreola

kao točkove starog bicikla
kojim je Mojsije došao u Jerusalim
nekoliko sekundi pre Hrista
zadihan i znojav
kao pravi pobednik TOUR DE FRANCE

odlazim tamo gde nema publike
gde kurve u ispovedaonicama
pripisuju grehe
svojim upaljenim jajnicima
i vojničkom znoju koji im raspaljuje strast
dok ne plane i postane dim

gledam ih kako u uglovima kapelica
čuče nad rasklopljenim molitvencima
kao kvočke koje će sneti sijalicu
i obasjati srednji vek
svojom praznom retorikom i kvocanjem
sa lapidarnog postamenta
za cezarove mošnice
smežurane i dlakave
kao pregaženo štene
na putu Kraljevo Raška

SVAKE VEČERI

svake večeri čujem drombulje
kako unjkavo šapuću moje ime
svake večeri čujem meket čembala
i epileptične krike viola

ustanem
operem zube
razvučem kontrolni kez po licu ogledala
i poludim kao neron

pripalim cigaretu
utisnutu poput štambilja
među moje zlatoreke usne
što ćute kao ranjene mašine za šivenje

padobrana i ludačkih košulja
kao zumbe kojima su konfete odgrizle uši
i teme
kao automati za kockanje probodeni šilom

spustim roletne
da bih podigao barikade pred svetom
koji me navodi na blud i gladovanje
koji je u svom senilnom strahu
posejao klicu melanholije u mom mozgu
i potonem u mrak
kao u mokro krzno vidre

nasumice podignem prst
žut od polena seciranog krina
i pritisnem zvono
da pozovem izaslanike boga
koji svakoga jutro
glinenu posudu sa hijeroglifima
ostavljaju pred mojim vratima

i svake večeri
na prstima i dlanovima
kao tutankamnovi žreci
dolaze po nju
u mojim prugastim pidžamama
zaboravljenim u hotelskim sobama vavilona
s pogledom na groblja automobila
koja će pojesti korov

KADA NE MOGU DA ZASPIM

kada ne mogu da zaspim
sednem na krevet
prekrstim se i lajem
kao žedna mazga kojoj su obojili oči

kada ne mogu da zaspim otvorim prozor
i slušam hor zaklanih petlova
kojim diriguje čajkovski

u fraku od kineske svile
i trešnjevih koštica

kad ne mogu da zaspim postanem nervozan
i popijem mleko
posle sednem i zurim u noć
koja mi slinavom njuškom slika po dlanovima
mape skrivenog blaga kralja solomona

kad ne mogu da zaspim
stavim na glavu dželatsku kapicu
operem ruke hipermanganom
i vojničkim opasačem ubijem boga u sebi

kada ne mogu da zaspim
crne misli prefarbavam u roze
gasim ih kao opuške i nižem na konac
od košmara pravim saće u koje stavljam
trutove od žada sa srebrnim burmuticama

kada ne mogu da zaspim
puzim po tepihu kao salvador dali
i ponavljam ja sam puž
dok mi se ne pojave rogovi i rep
spustim se na dno svih mojih nadanja
i napijem se medovine
iz perunove mešine ukrašene pivskim čepovima
pokupljenim ispod rahitičnih stolica
u staničnim restoranima i vašarskim šatrama

kada ne mogu da zaspim
svučem se go i posečem nokte
okupam se u svetoj vodi
i svečano sebi darujem još jedno jutro života
gord i milostiv
kao jovan krstitelj

GAD

nema ime

živi inkognito
u buretu baruta
i zaudara na znoj
baš kao i svaki gad

uvek je sam
spreman da kad tad
postane berač jabukovih cvetova
kormilar na razbarušenoj brezovoj metli
ili u najboljem slučaju
model za oblikovanje
svrgnutih potpaljivača
neonskih reklama

gad
ima grudi tetovirane ujedima
svojih krotkih đavolčića
s krilcima od ambalaže
za jetrenu paštetu
s očima blago osenčenim
skicom budućeg pokolja
puževa golaća
u čisto medicinske svrhe

IZROD

bane niotkuda
lepljiv i gnjecav od noćnih tumaranja
presahlim krvotokom naseobine na izdisaju
huće u svoje ozeble šake
prozukle i modre kao uginule štuke
na obali reke mlečnog neona

lice mu impregnirano napukne
kao ljuska uskršnjeg jajeta
kad preko njega
kao čopor odranih lisica
pređe iskričavi sjaj tramvajske trole
što preseca tmasto nebo
u čijoj zaraženoj unutrašnjosti

leži sklopčan splet rasplnutih putanja
davno ugašenih kometa

osmehne se uvežbanom grimasom pacova u agoniji
čiji purpurni pogled
kratkim iglicama plamičaka
pokušava da probode
neprobojnu opnu iskeženog ništavila
koje ga mazi dugodlakom repinom
okićenom šupljim brabonjcima
zlatorunog žrtvenog ovna
čije su svete kosti oglodala musava dečica
preplanulih argonauta

ne govori ništa dok stoji uokviren vratima
kao živa ikona đavoljeg sobara
zagledan u sebe svojim ugaslim pogledom
koji klizi između krmeljivih kapaka
rasut i lak kao paperje mlade ševe

čeka da milosrđe pronađe put
do njegovog okovanog srca
naduvenog od zavisti
i vrati mi izgubljeni spokoj
bezbrižne skitnice
nošene vetrom po živopisnim predelima
lažne stvarnosti

SUNCE NA PLUĆIMA

po trotoarima i alejama
u kojima su pokopani ostaci
samozvanih svetaca memljivih desni
hodajući na rukama prose leševi

ružna sliko transa
izazvana dekretom i podvalom
rasplini se
podigni svoje dupe sa prozora

koji otvara vidik u dušu naroda
okopni kao sneg koji su ugazili čopori
brkatih svatova u beliim smokinzima

neka te nema u rečnicima poznatih pojmova
i kuvarima instant hrane za dijetalce
neka te rastrgnu potomci huna
i pljačkaši grobova dinastije ming

nerotkinjo što dojiš zmije
svojim zatrovanim mlekom
skloni se i umri
u senci vinske bačve bahušove

ako te vidim pustiću ti krv
da istekne i popraska ti oči
jer zbog tebe stid nam je posekao zrelost
i zatro nam šapat nade
uzgajane u saksijama
i pivskim bocama

zbog tebe mustro ispijena zračenjem
urokljivih pogleda
dan ima sunce na plućima
i pljuje našu krv
u emajlirane pljuvaonice
svemirskih čekaonica

MRTVA PRIRODA

očerupano pile u tanjiru
kao mrtvorodeno nedonošče
golo
s krilcima prebačenim preko
minijatirnih grudi
modri pod prigušenim svetlom
u očekivanju bogojavljenja

na zidu ikone
jekom vodopada razore tragikomičnu iluziju
spokojnog uočavanja tužnih oblika
mrtve prirode

njihova mrtva lepota
očarava zanesenjake staklastih pogleda
i skitnice preplanule na dobrotvornim
čajankama
milosrdnih sestara
čija blažena ravnodušnost
ne može da ne primeti
dugoglave spodobe parazita
u ispražnjenim crevima

pomahnitale i neuhvatljive
kao dirigentske palice
nad razbarušenom glavom
harfistkinje na dijati

PLAVO

Plavo nebo
plavo more
nije li sve u prirodi plavo
dok su ostale boje samo privid
ili nijanse ove osnovne boje

Jer sve počinje od plavog
i vraća se u plavo
samo što ljudi to ne primećuju
oni misle da život nastaje u tami
i da se vraća u tamu
a život je plav
rođenje je plavo
i smrt je plava
potpuno
kao nebeski svod
kao okean

Plavičaste duše umrlih
posle dolaska plave neizbežne smrti
lagano se uzdižu na nebo
ali zbog boje
koja je potpuno ista
kao boja zemlje i kosmosa
uopšte se ne primećuju
što ne znači da ih nema

Trebalo bi ih samo znati primetiti
ili ih bar razlikovati po mirisu
koji oko sebe šire
uzdižući se u nebo
kao minijaturna plava kandila
čija je površina ukrašena reljefima
iz minulog života

EVOLUCIJA SUNCOKRETA

bezoka je stabljika suncokreta
i bezuha kao van gog
čarobnjak koji joj je udahnuo dušu

njena duša je besmrtna
iako uvijena i okrvavljena kao van gogovo uho
ona zna da je njen tvorac
pesmu ptica pretopio u boju
kojom je udahnuo dušu suncokretima
jer oni do tada nisu ni imali dušu

kao seoske lude
okretali su svoje pljosnate glavice
tamo amo za suncem koje je gnjurilo
u bistroj peni oblaka
zaljuljanih nad bezdanom

oni to čine i danas
nemušti i žuti kao budistički sveštenici
na putu do nirvane
meditiraju na veselim ravnicama sveta

svesni
da je duša prvi uslov života
navikavaju se da jednoga dana
ludilo koje će obaviti svet
ne dospe u njihova slabašna telašca

da sačuvaju rastojanje građeno vekovima
između suncokreta i čoveka
da uspostave vezu s bogom
sa bezuhim magom
čije će ime zauvek ostati
velikim slovima upisano
u evoluciji suncokreta

BEZDAN

Čvrsto je detlić priljubljen uz veo vodopada.
Znak kojim se oglašava sova
ustalasa tela bunovnih senatora
koji u svojim cvetnim ložama
luče pljuvačke dvorskih intriga. Mačka je
mumija upakovana u kutiju od kaučuka
i ostavljena na šalteru pošte. Koncert
mrava u skafanderima upokojiće slavu Beča.
Kuga odnosi samo ljubimce sa mladežima na šapicama.

Revolucije podstiču doušnici
ponoćnim paljevinama suncokreta
i jezičaka svetih kornjača.
Njihovi oklopi kao kolica bez drške
kruže trgovima na kojima propovednici na štakama
drže svoje otrovne govore.

Tražim sopstveni grudobran
čaršav i krst
da zauvek izbegnem bič ludih kardinala.
Tražim kolevku hrišćanske samilosti
da spokoj vernika ispuni prazninu mojih podočnjaka.

Bez vetra nema obreda. Nomadi

u zemunicama kao rovc
uzgajaju svoje hareme. Njihovi spomenici
podignuti u čast razvrata
čirevima se ospu u predvečerje. Evnusi
žigosana siročad sveta
iz špriceva cede gnojne kapi opijuma
puneći njihovim sadržajem žedne mešine
svojih eritrocita. Vašarišta će uvek biti mesta
na kojima lopovi koračaju između blagostanja
i vešala.

Nema dna. Tutori nikada svoje batine ne isprobavaju
na sopstvenim leđima. Njihova sreća kao kugla stoji
u histeričnom grlu naroda
dok na montažnim lovištima
iz svih oružja
počasnim plotunom gađaju glinene plovke.

Gusarim morem sopstvenog haosa.
Od balege oblikujem modele velikih vladara
kurvi i dželata
dok konjušari kašlju u savijene šake
kao u plitke peščane rake
nad kojima se uzdižu
terasasta prinčana polja.

ZAMKE ŠTO VREBATE MORA

zamke što vrebate mora
u svoje ralje
kao divlje zečeve sa kićankama
na repićima
urazumite se

uzidajte svoju pakost
u temelje svetionika
da kolačići od ikre opet othrane
mladice vesala krhkih galija
na čijim su katarkama visile iznošene
venčanice kužnih sobarica

bahatih štitonoša
jahača apokalipse

sve sam to već negde video
sve to čuvam u sećanju kao čuperak kose
devojčice koju su pojeli kanibali velegrada
sve sam to već čuo
i zato sam sed

požurite horovi da zapevate na misi sisa
koje su podojile rimsku braću
i banule u istoriju izgriženih bradavica

poženite se braćo po krvi
princezama u egzilu
da vam decu oblije plava svetlost
kraljevske loze
svijene oko čela zapada
od čije će truleži
istok postati čir sveta

mir nacрта tupost na licima koja šiba panika
da prokrvare i razneže se
od odanosti

TANE

Spokojno osluškujem organizam
U praznini svesti.
Sreća se ne može imati i nemati.
Ona se raspori i ostavi na suncu
Da sakuplja muve i mastiljave dudlice vere.

Drenjine zamirišu na luk
Ako ih ubere izrod
Ili im ponestane stida pa požute
I razmekšaju se od požude.

Tane sam ulašteno suzom striptizete
Koja se kupa u malinjaku.

Kada planem ugasi se strast
U njenim slabinama.
Datumi se ohlade na omotima darova
I tuga se zauvek uvuče
U bezazlenu čežnju pajaca.

SUŽNJI

Sužnji! Život postoji da bi se sanjalo,
A vi ste samo odraz neukih sakupljača psovki.
Budim vas da ne pokipi očaj u vašim borama.
Vi se valjate u pesku
I kopate uske grobove da u njima nađete spas.

Skrenuli ste s puta i sad vas je strah.
Koliko će još godina proći dok vam se oči
Ne naviknu na krv, a nožice plahe
Ne odebljaju i postanu stubovi
Na kojima će počivati ponos nacije.

Iskradite se iz zagrljaja zloće
Jer će vas omekšati i pokljucati kao zob.
Ne pasite rosu sa otkosa, ulizice!
Ne blejite na Mesec da vam ne donese plimu
I zaturi vaše likove u sećanju.
Pojedite ga mučki da ne oseti
I ne probudi se iz dremeža
U koji se povlači kad mu ponestane
Pesama i volje.

USUDIM LI SE

Usudim li se da te usnulu
Taknem
San će ti se po jastuku rasuti
Kao vlažni ptići ispali iz gnezda
Nevini i nezaštićeni
U svojoj golotinji

U duču ću ti šupljikavu zaroniti

I pustiti da me ispije kao tonik
Da joj od moje gorčine
Utrnu konjski zubi
Tupi od sitnih ujeda
Moje prozračne opne u koju se uvlačim kao plen
Rešen da istraje do konačne pobjede

Polomiću sve brave na kapijama snova
Da me nikada više
U bludnim mislima ne ostavljaš
Odlazeći sa satirima i šumskim duhovima
Na noćna kupanja pod hučne vodopade
nedosanane preljube

DALEKO OD SVAKE POMISLI

daleko od svake pomisli
na zločin iz strasti
osmehnut
sa praznim odsjajem
u oku
i belom zastavom u zubima
blaženi bezumni
juriša na ispijenu dojku
seoske lude

ne boji se boga
ne boji se smrti

on svoju mudnu kesu
na kaišu drži okačenu
kao suvenir
ili pseto
malo
zakrčljalo
sa delimično probušenim
levim uvetom

ona svojoj stidnici
usnice širi

kao lutki
od koje očekuje
da kaže mama

MAŠNICE

mašnice krasnih curica
okupljenih oko školice
izvlače me iz letargije
i njišu na krilima kao zdrobljenu grudvu
dok ne ozdravim i ne pokrenem se
na bal

mašnice mašanice
crvene pčelice sutona
što sakupljate med iz moje obesti
pričestiću vas
urezaću vam se u teme i obraščiće
okupaću vas mlečnim prelivom
čežnjive znatežlje
da zaboravite na blud i postanete voćke
koje će obrati kit
da padnete ničice i raspete se kao brojanice

pomeriću vas iz svog vidokruga
koji ste progrizle da bi crko u hodu
i posiveo od žalosti za vašim stiskom
otvoriću vam trbuščiće
da u njima prespavam
i zaorem granični kamen

otvoriću vam zapečaćene stidnice
da iz njih dune jugo
i osuši mi usne
koje ću vam posle prilepiti na bok
ćurkice moje šuplje
redovnice što pletete kike kao srmu
i piljite u vruće vime
spaliću vas u zenitu
i vaš ružičasti pepeo prosuti po kosi

po vratu
po našim neostvarenim životima

BERAČ PAMUKA

čuvam ime berača pamuka sa američkog juga
nosim ga danima u pregradi svoje torbe
od teleće kože
na kojoj osećam da mi nedostaju
te blage umiljate oči
koje bi trebalo stavljati umesto kopče
kako bi se uspostavila veza sa svetom

ne pantim imena
ne pantim datume
samo događaje kao skice budućih pesama
čuvam u radionici mozga
odakle ću ih jednoga dana
razbacati po belini papira
kao sopstveni život
i onda olovnim tipkama udarati po njima
odlučno
jako
iskivajući zapise o sebi već zaboravljenom
otrgnutom od stvarnosti kakvom se ona pokazuje
čulima smrtnika
gurnutog u neku sporednu pregradu
nečije torbe od teleće kože
na kojoj umesto kopče
dva naivna oka zatvaraju odstupnicu

i bez toga znam
da povratka više nema
prošlost je kao krunica maslačka
sa koje su oduvane dve paperjaste četkice
nikada ih više ništa i nigde neće sastaviti
a svaka opet život je za sebe

ne sastavljati život
ne nizati dane na nit kao cvetni venac

jer je to venac oko glave pokojnika
koji je živeo u svojoj prošlosti
vukući za sobom repinu iskustva
kao dinosaurus
i izumirući polako zajedno sa njom
nesvestan šta se zapravo zbiva

ne nadam se
ne očajavam
ne strepim
lagan i čist koračam svetom
sa svojom kožnom torbom o ramenu
na kojoj tako nedostaju ta dva zbunjana
nevina
gotovo dečja
nevericom ispunjana
teleća oka
kojih se odrekao svet
zbog jedne torbe od teleće kože
u kojoj čuvam
ni sam ne znam zašto
ime berača pamuka sa američkog juga
čija koža ispucala od bičevanja
ni za šta više neće moći da se upotrebi

GRADA ZA ISTORIJU

dok sledim samonikle poglede
apatičnih akrobata
trapezasta uzglavlja njihovih
pokrštenih ljubavnica
venu u polumraku ciurkuske arene

mistika brojeva uliva spokoj
pokojnikovoj vojničkoj rešenosti
na istrajnost
oslušujem kako smrt timari
uzbuđene bokove gutačica plamena

u čijem će pepelu jutro
pronaći poslednji tračak plaveti
nedogorelih zenica

glasovi krvožednih posmatrača
plutaju nad horom kostimiranih
činovnika
čije birokratske skelete
umrljane mastiljavim flekama
nagrizaju amnestirani uzvikivači
novinskih naslova
tražim se u sedefastoj loži života
tananim ananas-pogledom pritisnut
slutim
mrtvi ne putuju ujutru
trulež zmaja od presudnog je uticaja
na kvalitet njegove kreste
a to što mu noge dodiruju
jutarnju izmaglicu nad pučinom
samo je jedan danajski poklon
štalskog momka
karakterističan za animalne fizionomije
u paradnim uniformama
to bi trebalo znati

atina inače načeta sukobima
imala bi još jednu šansu
da povрати izgubljeni status

ustajem u odbranu reči
mumije reči ispunjene ćutanjem
građa su za istoriju
inat
atavistička karika u dosezanju cilja
ljaga gatara
revolucionarno je nasleđe primereno
imperatorima
rima ne bi ni bilo
da lovor sa Romulovog vrata
nije kapao po plodnim nimfinim bedrima

bestidno prostrtih nadomak Poa

sve je cirkus
usidreni niklovani pogledi lady
traže mošnice gladijatora u lavljim čeljustima
dok okrutna nalickana rulja
glode ostatke prestolonaslednika

ikarova vazдушna avantura
razumu nije dostupna
sa ovolike razdaljine
neshvatljivo
voleti tišinu nudističkih zaliva
obasjanih vatrometom požude
demonsko je maskiranje
ranjenih nihilističkih nagona
nagih goniča časnih sestara

ra
ratnik nikao iz peska drevnog Egipta
pticoliko božanstvo
tvorac acetilenskih boca
i plinskih upaljača
časovničar
koji pomera kazaljake
hronosovih budilnika
uspavanih civilizacija
rasutih po deltama maslinastih ponornica

nicanja njene nekrofilmske požude
destruktivno je remećenje
hiljadugodišnjeg spokoja
boga oca

PROROČANSTVO

istrgnut između sparušenih navlaka
na jastučićima očiju
carskih štíćenijka

dečji plač
kroz otoreni prozor
u sobu mi dopire

proroci kažu
to je samo bezazlena najava
tamrtničkog jauka embriona
što stoji kao putokaz
na vetru
koji šišti kroz njegov oglodani
grudni koš

okrenut suprotno od usiljenog osmeha
gologlavog baštovana hrome usedelice
na čijem krilu skotna mačka
prede svoje ukleto predivo
pevajući
ide maca oko tebe

BOŽIĆ

Post. Pod prozorom oskoruša
u čijoj mlečnoj krošnji
narasta ledeni vez.
Zvona. Tamjan. Gomilu kuša
odrpanac u prošnji
nudeći joj svoj bezubi kez.

Slutim, doći ćeš sada.
Otvaram širom vrata,
na teme mi kosovi sleću.
Smrkava se. Sa neba garež pada
i san me u kljusu hvata
pred Isusom na raspeću.

Čedno i blago ti lice
široko otvara zene
u očekivanju sreće.
Znam, pod kožom miruju klice
koje će oči žene

pretvoriti u oči pseće.

Zima. Srž se u kostima steže.
Osećam tvoj dah u tami
kao dah divljeg vepra.
Kad ljubav zategne svoje mreže
u njima sreća čami
zarazna kao lepra.

Gola u polutami sobe
ppredana suludoj stasti
pastuva svoga jašeš.
Osećam da mi se kosti drobe
i da me lišavaš vlasti
dok ritom himena mašeš.

Zurim u naprslinu
između tvojih nogu
smožden, na rubu svesti.
Učestvujem u groznom činu:
ti se predano moliš Bogu
dok ti se riba mresti.

PROMENILI SMO ULOGE

promenili smo uloge moj hamlete
promenili smo maske
tvoju kišnu kabanicu i durbin
uzeli su šaptači
moju krunu i naprstak pojeo je gutač plamena
i ugasio mu se vid

tvoje kapi za nos i cigarete
odneo je romeo
moju šajkaču i britvu uzela je julija
da ih proda na buvljoj pijaci
i kupi otrov

čućimo u uglu garderobe

postidjeni i maljavi kao kokosi
pijemo pivo iz limenki
sa godoom koji je došao i uganuo kuk

pijemo pivo sa sančom pansom i don kihotom
koji su pederi
i vole se dok oko njih seva
nakupljeni elektricitet
i gase se sveće

promenili smo uloge moj hamlete
promenili smo maske
sada govoriš iz trbuha
i sisaš oštrice drvenih mačeva
jer si tašt
padaš u depresiju
kada te mlate pozorišnim daskama
i guše didaskalijama
što se kotrljaju po podu stočnih vagona

ropćeš red ekranom
slušajući kritiku koja ti saseca iluzije
i gura te u podzemlje
da uzgajaš pacove u havajskim košuljicama

gasom se opijaš posle snošaja
sa maloletnim sestricama kralja lira
vucibatino načeta sujetnom mrljom
bogohulni lakrdijašu
sa švalerskim osmehom narkomana u loži

šljapkaš satima po baricama
koje su ostavili mamuti
zar da ti takvom poverujem i oprostim
zar da ti takvom aplaudiram
kad se zavese uznesu na nebo
i postanu suve šljive i nar

nikad ti nećeš saznati šta je teskoba
kojom se okite dvorske lude u ćelijama

kada ih okrive za plagijat
ostaćeš nasukan na oganjenoj zemlji
izdan i odbačen od svog tvorca
koji te je prodao i unovčio kao patent
za prikrivanje emocija

VIZIJA VAN GOGOVOG UHA

čitao sam cicerona
sam u predvečerje
ne oslobađajući se vizije
van gogovog uha u tegli krastavaca
na ormaru u sobi
moje pokojne babe

slivnik civilizacije gutao je nataloženi smrad
zagorelog mleka na kojem su odrasle generacije
izvitoperenih propovednika
čiji su kreštavi glasovi
zapušili uši svemira

njujork je projekcija kraja sveta
nezaobilazna tačka
na kojoj će tvorac upokojiti
svoje remek delo

moskovljania gladuju
zato štro je slovenska krv
oduvek bila zaražena virusom samoubistva
u ideološke svrhe

danas ovde dečje ruke skidaju diktatorove slike
sa zidova svojih učionica
u kojima su sakaćeni umovi
svi traže istinu koje nema
jer jedina je istina da nema istine
pogled kroz prozor nije pogled u svet

ali dovoljno govori o režimu
onih koji nisu dočekali
da satrunu u baruštinama lažnih obećanja
ali se raspadaju u svesti onih
koje su oblikovali po sopstvenoj zamisli

neka počivaju u mukama tvorci grozomorne
sadašnjosti
obmanjivači lopovi i belosvetski klovnovi
čije će tragove još dugo zametati
vetrovi bede i stida
i to je istorija
novčanicom sa diktatorovim likom
obezvredenom inflacijom
dečaci brišu svoje guzice
ne zbog njene bezvrednosti
već zbog omražene fizionomije
nevine dečje ruke
svoje nevine guzice
brišu nekad slavljenim nosom
koji je imao njuh za njbezočnija dela
i ne sanjajući šta će posthumno
doživeti njegov svetli lik

ponavljam
jedina istina je da nema istine
ali ko će vratiti ponos onima koji su
izgoreli sa zabludelim sjajem vizije
obećane sutrašnjice
na žrtvenicima monstrozne religije
ka onečovečenim sužnjima tiranije
vratiti slobodu pokreta i govora
ako ne ciceron
ili genije bez uha poznat još i kao vinsent van gog

O DUŠE ŠTO ČAMIŠ U SENCI

o duše što čamiš u senci na dnu boce

žut od stida koji te mazi vrhom nosa
zapušenog naramcima zgužvanog krep papira
pusti sedefastu suzu na mesečev skut
pojedi čep od smrdljive plute
otvori oko u kojem miruju vojske spasa
okupljene oko svetlećih reklama šljivovice
uspravi se
propni se na prste
olistale od dugog čekanja majskog osvita

razveži jezik zgrčen pod obeleženim kutnjakom
oglasi se divljom rikom i probudi svet
stisnut u prozračnoj opni kao u ribljem mehuru
bačenom sa palube u zatalasani plavi vir
lakonogi skakaču kroz upaljene obruče vekova
svoje plišane nožice osute staračkim pegama
gurni u prašnjave uzengije
i zajaši netimareno krilato kljuse
što grize rep sudbine za jaslama od paučine

izađi
dočekaće te špaliri oslepljenih namiguša
u dubokoj crnini beznada
noćne frajle skrivene iza tamnih naočara
mahaće ti ostacima devičanskih opni
kao raznobojnim krpicama za oblačenje lutaka
natopljenih razvratom i stidom
čućeš pesmu penzionisanih livaca totema
i bronzanih glava plavookog diktatora
u čijim je staračkim venama tekla dečja krv
bićeš očevidac unisonog laveža mudraca
koji su ludillom platili svoju mudrost

ukočenu meku ruku kao relikviju
ljubiće te decolike majke budućih nakaza
grešno začetih u njihovim ukletim utrobama
iscelitelju
klećaće pred tobom kao u molitvi
jurodive časne sestre

smerne vezilje poluvekovne zablude
sa nagorelim ugarcima položene zakletve
u crveno okrečenim svetilištima
svojih oglodanih lobanja

izađi omamljen memlom podaničke slasti
pred nakot dugouhah sužnjeva rasporehah utroba
u kojima uredno složena
sabrana dela hladnokrvnog mračnjaka
trunu na dnevnom svetu spoznaje
sopstvenog ništavila
dotakni svojim ljupkuim pogledom
oreol gladnih mučenika
da konačno našu traženi spokoj
u svetu kojeg nema

NEMA VIŠE ANĐELA

nema više anđela koji ulivaju spokoj
ritmično lupkajući krajičcima krilaca
po zidovima pećina
u koje smo se sklonili gonjeni drekom
iskeženih ludačića u špilhoznama
koji su zaposeli govornice

nema više anđela rumenih obraščića
odgajanih na mirisnim kašicama
bogougodnih psalama
i sokovima čovekoljublja
isceđenim iz sočnih pridika
bosonogih proroka koji su prokrstarili svetom

svetogrđe caruje u zavetrini mamutskih gradova
koj izumiru zaraženi pohlepom
zvonite sveci sa visokih kula nebeskih
raspite zaglušujuću jeku
među oskrnavljene trupove
što se samrtnički batrgaju na zgarištima
bivših svetilišta sa čijih su fasada
otpale izbledele smrtovnice kremiranih velmoža

čiji teški znoj još ispunjava
sivilom zavejana zdanja
gradskih većnica i sudova
u kojima optuženičke klupe čame
izgrižene crvotočinom
i vrpoljenjem odstreljenih revolucionara

ZEV

Zev koji se popreči između mojih vilica
ljubičast kao matora bulka
uokvirena resama mesečine
krilo je ptice pogođene u letu
sačmom pogleda
vižljastih isposnika
živopisanih na zidinama hramova

Bezglasno zavija podignute glave
kao zver
čije se strahom zapaljene beonjače
gase u dodiru sa neslućenom prazninom
koja svojim tupim odjekom
pritiska veliko gubilište

Uhvaćen u zamku
sputan i prikovan
zev poprečen između mojih vilica
traje čitavu noć
osvetljen stonom lampom
crn i kratkovek
kao kutnjak

IZDAJA

Izdali su me. Sad čučim na pragu
sa milionima usirenih kapljica
zgažene mlečike.

Milujem svoju crnu mačku

sa žutim očima kao budistički haljetak.
umnožavam se do beskonačnosti
na dnu njenih zenica
koje odblesak moga lika
reflektuju u glib.

Sutra, kažu, mir će opet naseliti potkrovlja
parlamenta. Lažu! Srbija je džin
sa ranjenim srcem koje je naprslo
zbog ludosti. U ludnicama su cvrčci,
ubogi pevači onostranih svetova
zaustavljeni u revolucionarnom hodu
na totalitarizam.

Ko će oplakati decu cveća čiji su vapaji
probudili savest čovečanstva?
Ko će sada stajati pred rugobama totema
čije ljuštore ne uspevaju da zadrže
mlaz dolazećeg opijuma?

Svet je čekaonica smrti.
Ugledam li prorez u opni nebeskog svoda
moja će duša poći za novim smislom.
Uzalud.
Izdali su me uzgajivači
džinovskih gusenica
čija će mrtva trupla popločati Balkan.
Izdali su me govornici
čije mrtve reči ubrizgane u svest moga naroda
inficiraju ponos i dostojanstvo
Nasleđeno od svetaca sa Radočela.
Izdale su me crvene pijavice
koje su isisale ratničku krv mojih predaka.

Kome sada ostaviti u nasleđe
bedu srpstva
utemeljenu na poluvekovnoj zaveri?
Kome
kad satanski osmeh diktatorovih
bronzanih kopija

zaudara na rastopljenom asfaltu
puta u budućnost.

Izdali su me verni podanici velikog vizionara
u čijim lobanjama sazrevaju nove ideje
na plodnoj podlozi sparušenih brabonjaka
njegovih citata i nedorečenih zapovesti.

Moj narode
vidim te razapetog na krst sopstvene ludosti
s pogledom uprtim u njegov pohlepom obasjani
lik. I tebe su izdali crvenooki urokljivi dželati
opijeni krvlju prosutom po tvojim
oltarima i svetištima.

Molim te gospode ne opraštaj im
jer dobro znaju šta čine

BIOSKOP U PROVINCII

dozlogrdilo mi je da listam dnevne novine
da mi mračne vesti određuju putanju
kojom će se vinuti moj slobodoumni pogled
otežao od olovnih znakova
natopljenih krvlju i suzama ljudskim
koje kaplju sa ubojitih naslova

mučno mi je da slušam kreštanje radijskih spikera
što iz svojih staklenih krletki
vodeći računa o boji glasa
dubini i dikciji
šalju u etar vlastodržačke nebuloze
kao usrane golubove pismonoše
koji će jednoga dana
otupelim vrhovima svojih sabljastih klljunova
probiti bubnu opnu lakovernih narodnih masa
i u njihove glave

kao u utrobu obeščašćene device
ugurati falus demokratije
krut od mnogoznačnosti i želje
da svojim opojnim semenom
oplodi podaničke mozgove

zgodilo mi se da gledam državnu televiziju
da čučim pred svemoćnim ekranom
po čijoj površini kao na pučini mrtvog mora
plutaju riblje oči voditelja
nezamenljivi rekviziti hipnotičke seanse
kolektivno nesvesnog preobraćenja neodlučnih
u sektu sledbenika ideje vodilje
njegovog veličanstva

idem u bioskop
da vratim uspomenu na detinjstvo
kada sam ja bio ja a oni oni
da u zadahu znoja i sasušene sperme
uz uzdahe i šuštanje celofanskih kesica
ogrnut mrakom kao pancir košuljom
pred otrovnim strelama spoljašnjeg sveta
dobrovoljno prisustvujem nečemu
što me ne dotiče
gadnim smradom obmne
na putu za klanicu.

JEDITE OPET PTIČJU HRANU

Jedite opet ptičju hranu
braćo moja
sa dlanova predvodnika
obrstite brabonjke i opuške nokata
kojima ste potpisivali peticije
o tetošenju zumbula

Odreknite se plača koji vam stoji u grlu
kao kap sperme
i grakće bez poziva

Oližite naušnice pločnika
oblina kuka o koje će vas okačiti paž

Kajanje je meso sloma
talog će vas prekriti i usporiti dah
dok ne uvenete i pokljucate pege sunca

Vi ste obeleženi
da bi bili kastrirani i bačeni mravima u oči
kao peščana oluja

Kažem da ste obeleženi
mada bi to trebalo prećutati
ili progutati kao metlu
jer doušnici vire kroz puškarnice
na našim kavezima
doušnici nam dobacuju mrvice samilosti
koje nam siluju štitaste žlezde
i usisavaju prah sa glasnih žica
da ne podivljamo i planemo potpaljeni algama

Doušnici su narcisi
uključeni u strujno kolo
da emituju signale i oblačiće dima
oni vam pojedu orahe kad prođe poseta
i razide se povorka prosjaka
koji su bili ambasadori i intendanti
diktatora ovenčanog slavom.

Oni vam se pomokre na prostirku
u koju će vas uviti
kad se glas rasprsne u utrobi
i iscuri kroz zube

I zato
samo zato kažem
jedite opet ptičju hranu braćo moja
obeleženi ste

MOJE SESTRE SU RIBE

moje sesre su ribe i mreste se
na krovovima košnica u kojima pijani suncokreti
sanjaju hareme brbljivih devica
što kao milooke veštice
predu magarećim glasovima
zaveru protiv gluvog evnuha

Krpelji i violinisti na plač ih novode
Subotom uveče dok kraljevo kao troja
Otvara svoja mistična vrata
Da primi božansko ždrebe
Ukrašeno krep papirom kao drveno konjče
U dečjim jaslicama

moje sestre su šalterske službenice
ljupke hrišćanke što nad molitvenikom
skrštenih ruku kleče
u vreme pauze za doručak
skakuću zaplašene lavežom
budnih čuvara njihove čestitosti

opasne žaoke povremeno proturaju
ispod duge
ili ih zavlache u preteću prazninu
ozonske rupe
kao doušnici s ptičjim izmetom na dlanu
koji pravu istinu
nikada nikome neće saopštiti

njihov pogled kao ujed pacova
ostavlja dušu sasvim utonulu u očekivanje
neizvesne budućnosti
papat nije za zelenaše
jer paprat golica trbuhe polipa
svojim rumenim listićima

i prekriva grobnice
u koje se ne unose ribarske mreže
tiganji sa jajima
kompot od jabuka niti plastične kese

u grobnice se ulazi tiho i svečano
kao u spavaću sobu bivše supruge
sestre moje to dobro znaju
jer su one mesečarke
debelo nakarminisanih nozdrva
i u okeanu tišine kao u laboru
peru ukaljane ručice

uvijene u bele čaršave izlaze noću
na palubu broda kojim se spremaju da otplove
argonauti
i dižu svoje sparušene glavice
ka mesecu bestidno raskrečenom nad provalijom

moje setre su laste i gnezde se na jarbolima
pod kojima pijani kitolovci
sanjaju sredovečne pralje
kako grizu trulež zanoktica
na aukcijama direrovih kopija

obuhvatam pogledom ta draga priviđenja
otelovljena u magičnim seansama prizivanja duhova
trojanskih konja oko kladionica
čikaškog hipodroma

moje setre su bivše device
koje su svojim devičanstvom sprečile potop
singidunuma
zbog čega će ih gospod uzeti sebi
da mu masiraju ožiljke na tabanima
i dlanovima
svojim prstima mekim od pobožnosti
i lakim kao poljubac anđela
pod nepokretnim sečivom giljotine

DOGODIĆE SE NEŠTO

Dogodiće se nešto
mora se dogoditi
jer u protivnom sve ovo
postaje besmisleno
jedino što znamo
to je da služimo nekoj višoj
ideji

Dogodiće se nešto
kako inače razumeti toliko ravnodušnosti
u govoru o kraju sveta
kako razumeti toliku pohlepu
civilizovanog čovečanstva

Da li napredovanje uma
istovremeno znači zanemarivanje
suštine
da li zanemarivanje suštine
znači napredovanje uma
i čemu to vodi ako se zna
da ni jedan uspon ne može trajati
večno
da pad je o no što neminovno sledi

Nije li energija kojom se smenjuju
civilizacije
ono što je svrha našeg bitka
jer čemu onda te beskorisne radnje
koje obavlja čovek tokom života
koliko samo beskorisnih pokreta
beskorisnih misli
koliko beskorisnih pogleda
odaslatih ni u šta

Dogodiće se nešto
mora se dogoditi neršto

što će mi konačno doneti
blaženstvo spoznaje
samoga sebe

PRED VELIKI POST

šta radi plavi vitez u polegloj paprati
šta to njegovo melanholično oko
traži na lanenoj košuljici
kojom je ogrnuta golotinja planete

stisnut u svojoj limenoj odori
nalik konzerviranoj lignji
prebira atome životnih sokova
lancima od mesinganih karika vezuje
razaularene nagone rođene u časovima preljube
dok mu na glavu sleću olovne čaplje
procvetalih krila
i pupavci u mornarskim plavim gaćama

mucavi povetarac ga oblizuje faličnim jezikom
trorogim kao odrana neman nasadena na glog

brat mu se svojski razapeo na sprud
stidljivo prekrštenog pogleda na grudima
nage starice
koja ga poji klilktajima galebovih kuvara

svetlost upravlja glavice opanjkanih ljubavnica
čuvara tajne postanja u košmarima od pruća
miluje im bičevane guzove
omekšale od zlih ujeda
raskalašne svite carskih uhoda
moja muzo
dokle da čamim pod tvojim ljupkim skutom
dokle da mrežaste odsjaje tvojih ugljenisanih
prstiju
upisujem na belinu isposničkih fotografija
reinkarniranih pušača mirišljave balege
pegazovih potomaka

vraću se nag kao krinova latica
sa žuljevima na tabanima i udnoj navlaci
sa ožiljcima od sujetnih pogleda
na žutilu isplakanih beonjača
vraću se umrtvljenim molitvama
onduliranih raspuštenica
pod niklovanim haubama
nespremim da svoje lisičje oči
sakriju štitovima očvrslih loknica

još uvek rastem miran i plemenit kao ktitor
granitnih zadužbina
spokojan u svojoj nameri da blagim pogledom
pokrenem na razmišljanje
sve one koji secikese i trboseke
oceubice i bratoždere
majkojede i sestrojebe
celivaju u vrat beskrajno sluđeni
odlučnim pucketanjem ružinih grančica
u njihovim slepoočnicama

jednoga dana postaću bog
njegova senka ili operski pevač
sa zlatnim monoklom u malom džepu
satenske pidžame seviljskog berberina

jednoga dana ću obrijati bradu
i izložiti lice mirisu tamjana
iz kadionice od slonovače

jednoga dana opružiću svoje telo
po polegloj paprati
kao plavi vitez zagledan u nebo
kojim plovi svetlucava krljušt i sasušena ikra
zaklanih riba
kao u sudoperi pred veliki post

ČEMU LEPOTA

Čemu lepota
kad jastozi bljuju plastične đinđuve
kao molekule luka
u svojim naboranim posteljama
kao u košnicama neba
čeznu za sunovratom
koji će im doneti slobodu i perje
da potom uzlete ka mostovima
ucrtanim na bok ekvatora.

Verovati pucnju oka
klopka je koja zabludu ureže u tkivo
i upokoji losose
zgrčene na poledini šahovske table.

Nada nema latice umivene bakrorezom
kao melem rose
ona se razvlači u ustima
i sisa omrznute jagodice u grlicima očnjaka.
krepka je i čedna
poslednja stane u red za žigosanja
i bleji s rukama nad glavom

Obuhvatiti je pogledom
može samo mag sa labudovim perom u nozdri
ili raznoslač palidrvaca u čunovima
od hrastovih modrica.
Talasajte rumenilo korova duhovi šumski.
Počastite se masnom prazninom brloga
otkucajima srca kukca
obešenog o snop odsjaja čednosti.
Pevajte sa žeteocima i sakupljačima
plastičnih vrećica u kojima se čuvaju
uzorci kiselih kiša. Pevajte sa čistačima
izloga i stepeništa biljnih apoteka.
Pevajte sa klovnovima u sanducima od mahagonija
pred carskim jezičkom krematorijuma.

Samo pesma može vratiti oblik ukočenom
odjeku zvona. Samo pesma uspeva da zaiskri
kad sve spava i kad deca sanjaju s pupoljkom
na usni. Nema gordosti u plišu korote
ako su maske stavljene pre bala i neon štipa
sluznicu. Smrt se može pregristi kao burek
ili ispuniti pamukom da ne zveči. Uši joj se mogu
vezati u čvor a na usne staviti brnjica tako
da joj se pena sliva niz bradu kao besnom psu.
Smrt se može timariti stavljati u herbarijum
i mazati po licu kao pena za brijanje. Može se
izvoditi u šetnju i polivati čajem od repe
da joj sačuva patinu. Ništa neće pomoći. Slast
kkoja reži pod njenim skutom pašće pred vaše noge
i oglodati pozlatu sa kitnjastih potpetica.

STIŽU IZ MLADALAČKIH LAVIRINATA

stižu iz mladalačkih lavirinata
tanani
pod cvetnim suncobranima
zajapureni kao usedelice na gradskim trgovima
u čijim se klozetima ugnezdio zadržak
pohlepni onanista i prostitutki
sredovečnih ćelavaca i blaženih dokoličara
koji krezubost svoje ludosti
prikrivaju poluzaboravljenim manirima
spletkara
što u nabreklim neserima
kao u kamiljim grbama
nose uredno složene
raznobojne uzorke svojih bivših
i budućih lica

stižu sa neosvojenih vrhova dokolice
sa maglom okrunjenog olimpa
čiji vrh kao materinska dojka

smokvastom bradavicom
dotiče zečju usnu nebeskog svoda
spokojno i sigurno poput mrtvačkog pokrova
prebačenog preko haosom življenja
uznemirene svetine
spremni na đavolske poduhvate
strpljivo pripremane od rođenja

krunišu svoje nerođene potomke
začete u jazbinama materica
komično prostodušnih device
u čijim školjkastim dupljama
alhemija požude od pogleda i sna
eksplodira kao paklena jabuka
iz rajskog vrta
koji su preorali isusovi tužici

njihove mrtve misli
vaskrsavaju iza niskih čela
i belasaju se u zatamnjenim umovima
u neprozirnim okeanima bezumlja
kao vatirani trbuščići zelenookih riba
pomorenih protivprirodnim bludom

zaustavljaju se pred rumenilom svitanja
kao pred bordeljskim fenjerima
okačenim pred ulazom u barokna svetišta
podignuta pod falusolikim stubovima
gordo uzdignutim i spokojnim
u svojoj mermernoj ukrućenosti
poput našminkanih skeletal dugovratih gmizavaca
koje je oglodala evolucija

zadah koji šire prolazeći
taloži se na stepeništa i pločnike
na siva trupla kuća napuštenih gradova
čija agonija neće prestati
dok totemi od orahovine
keo kudravi pratioci gubavaca
ne odigraju svoj dodolski ples

pod čađavim krovom
savetovališta za alkoholičare

ŠTA REĆI

Šta reći ako neko poklanja
Svoje strce u mesarskom papiru
Prvom prolazniku čije se rasuto lice
Nađe u žiži njegovog izvađenog oka

Šta reći ako neko među peharima
Sa takmičenja u skoku u džaku
Iz školskih dana
Čuva svoje ušćerene bubrege
Kao mehanizam očevog časovnika
Ili bakinu ukosnicu
Sa ćilibarskom kuglicom na sredini

Šta reći ako neko izvadi svoja pluća
I pustiti ih da kruže nad gradom
Šarena od duvanskog dima
Kao kineski zmaj
I načeta TBC-om za svaki slučaj
Da ne odlutaju i izgube se
Na horizontu
Gde monsuni u kolibama od pirinčane ljuske
Prebivaju
Kao orgazam u ženskoj karlici

Šta reći nekome ko svoj jezik
Svoj mozak svoje nerve
Svoje kosti i zglobove
Svoje rane limfu i eritrocite
Svoje visoko podignuto čelo
Povijena leđa i dugačke tanke prste
Šta reći nekome ko sve svoje
Upakuje u pesmu
I pošalje neznano kud
Bez nade i znanja
O datumu i mestu prispeća

Šta reći svima onima čije je zanimanje
Seciranje leševa
I koji se ljudskim organima
Igraju kao orasima
Ili ping-pong lopticama
I za to primaju platu
Sa dodatkom za otežani rad

Pitam se šta reći
Onima koji sa organima na okupu
Mrtvi koračaju
A ve čuju ne vide
I ne osećaju
Neminovnu potrebu
Hitne transplantacije
Svojih iskrzanih zuba

ČAST

čast ne dolazi s godinama koje su prošle
i ostavile masne mrlje po stolovima i podu
da me podsećaju na rat
ona se kupuje
kao konac ili breskva sa mladežom ispod pazuha
koji miriše na palmine suze
ili otkinute lale uvijene u laneno platno
čast ima bodlje i opijum na usni
sa koje kaplje bela sluz i otiče u zenice
da ih ispuni i zamagli im vid
ja je imam u šaci i mogu da je gledam
da joj kidam latice i pijem krv
gustu i natrunjenu zvezdama i bobicama lipe
vučem je za uši i nos
dok se ne oznoji od stida koji je slomi
i urlikne da joj naprsnu bubne opne
ljuljam je i pevam joj songove
da ne izgubi samopouzdanje i ubije se
u noći punog meseca

ili se pretvori u vukodlaka sa očima zebre
čiji su preci odlazili na pojilo
kao na pogreb
i vraćali se sakati i nedoklani
sa robijaškim brojevima utisnutim na čelo

čast se može upotrebiti ili ostaviti da trune
i širi smrad u javnim kućama
i sirotinjskim četvrtima
crnim kao ispljuvak jetre zaražene melanhelijom
ona se može namazati na lice
popiti kao mleko
ili upotrebiti kao sredstvo za kontracepciju
sa njom je moguće izaći u šetnju
igrati tenis
zvoniti na uzbunu
ili otvoriti konzervu sa filetima skuše
iz južnih mora koja će postati led
kad se zemlja ohladi i počne da zuji
u kosmosu
kao elisa koja je pojela kelj

čast se može častiti
ili obeščastiti
što zavisi od njene želje
i rasporeda zvezda nad kontinentima
koji miruju među njenim dojkama
i butinama
kao drogirani maloletnici
u memljivim haustorima i parkovima
školskim zbornicama i sudnicama
u koje se uvuklo prokletstvo
sa zvončićima oko vrata i zglobova
da najavi skori dolazak mesije
i novo vreme
bez satova
bez stida
i bez časti

ČUDA SE DOGAĐAJU BEZ PRAVILA

vrisk kojim se oglašava pesnik
nag do pojasa
ruku podignutih ka elektricitetom ispunjenim
listićima šljive
oslepi pse lualice
što kisnu gladni
okupljeni oko ulične svetiljke
poziv u pomoć ili dar božji
rasut kao osmeh sfinge
oko grobova upokojenih grnčara
čije su oči popili šugavi nosači

čuda se događaju bez pravila
ili se ne događaju
praćakaju se u mulju svesti među iskrivljenim
pivskim čepovima
i nedogorelim opušcima
među osušenim smokvinim grančicama
i zgužvanim novinama sa izbledelim naslovima
među spiralno uvijenim ljuskama oraha
i stidnim dlakama koje je pojela so

čuda su kao deca penzionisanih klovnova
što stoje pred ogledalima
tražeći u njima mrtve oči majke
koja je umrla na porođaju
uznemiri ih strah koji se iznenada propne
i zalaje kao dugodlaka nakaza
osvetljena baterijskom lampom
noćnog čuvara gradskih parkova
tada izlaze u dugim kolonama
obasjana hladnim sjajem kometa uvijenih u staniol
kruže svemirom kloparajući kao sibirski vozovi
zaleđenih prozora
iza kojih u zagušljivoj utrobi vagona
ruski intelektualci šapuću Staljinovo ime
sluteći da put vodi u progonstvo

sir i proja

to je ono što traži mudrost
izbledela od pranja kao kuhinjska mušema
po kojoj se ospu pege i čirevi
ako joj lice čami u polumraku
po njoj se uhvati paučina
i memla joj zaudara ispod pazuha
ako ćutanje ispuni njene oči

suvo i začepljeno srce naroda bruji
kao ljuštura školjke u koju se uvukao
ropac zalazećeg sunca
zrno maka salutira uniformisanim kricima galebova
kkoj štrajkuju glađu
u njihovim nozdrvama su štipaljke
i prsti sudbine u analnim otvorima
težina kojom ih pritiska teret samoubistva
tera ih na zajedničku molitvu
pred bronzanim poprsjem lažnog totema
čija je šuplja unutrašnjost ispunjana krvlju
i gnojem iscedenim iz tela sledbenika

SVETLOST

toliko svetlosti oko glave svetitelja
tera na razmišljanje svakog vernika
kako je samo moguće
tražiti razloge svemu onome
što je razumu dostupno
u traganju po vrletima sećanja

nema obećanih zemalja
nema boljih svetova
samo nemir naduvenih testisa
požudom proključa i pomoli se
kao crv iz očne jabučice

čuješ li me vrhovni zapovedniče
oslanjam se na tvoju iskonsku mudrost
pomogni
spasi

zaštiti delo sopstvene dokolice
zaštiti sebe u ovom komadu materije
blagoslovi moje skromne prohteve

čta je život nego beskrajno
suočavanje sa samim sobom
mukotrpno odgonetanje nepostojeće tajne
materijalizovane ništavnosti
samo jedan od vidova oblikovanja svetlosti
bez mogućnosti da odgovori na jedino pitanje
zašto

jer čovek ne pravi čoveka
čovek je samo instrument za pravljenje čoveka
pravi majstor ostaje nepoznat sopstvenom delu

KRVOLIPTANJE TRAVE

gde je dokaz pravednosti misije bilja
gde je njegovo pravo da sakuplja rosu
kao poštanske marke
i liže lepak dugovečnosti
sa njenog poprsja

kad se nebo zapali
sagoreće glavice cvetića
i zvona će da zapene kao epileptičari

pakao nema lice jer ga je pojeo sam
i ispljunuo malu sipu
kada počne pljusak
šume zapadnu u agoniju i dozivaju boga
kada počne pljusak
ja puknem prstima i uzviknem ha
potom stanem i uzdržim se od psovke
koja mi pod jezikom grebe

rušne ptice čekaju dugu da se prekrste
u zubima nose kandila
da njima zaustave krvoliptanje trave

AZBUKA LJUBAVI

Ako bi ona rekla da
Bez uvijanja i patetike
Voštanice na poluloptama dojki
Gorele bi kao kandila
Do dugo u noć
Đinđuvama mesečevih krhotina ukrašene
Emitujući u beskraj
Žrtvene pesme
Zaumnih krotitelja predela
Ispevana samo za nju
Još jedna pesma bi bila
Krotka poput anđela
Lepolikog zaštitnika Mileševe
Ljiljani u devičanskim očima
Mudročću uzdržanosti osenčeni
Ne bi skrivali radost
Njenog blistavog pogleda
Opijuma mojih nadraženih čula
Pohotljivo razbuktalih u plamenu
Razumu neshvatljive ljubavi
Samo kada bi ona rekla da
To bi bio smak sveta
Ćutljivu bih joj usnu poljubio
Usnule joj strasti raspalio
Falangama nežnih šapata
Hiljadugodišnje ćutanje vasiona prekinuo
Cvrkut njenog pristanka
Čekam
Džepove svoje da ispunim
Škrtom najavom priželjkivane svetkovine

MENE ĆE STRELJATI

Mene će streljati senke Penelopinih prosaca
radioaktivnim pogledima
kupljenim na pijaci u Černobilju
Sa rukama duboko zavučenim u narandžaste vetrovke
čuče na ruševinama berlinskog bedema
i pevaju Marseljezu
dok Neptun zlatnim trozupcem spokojno češlja
ondulirane čuperke ribe devojke
svijene oko slomljenog vrata violončela

Ne volim streljanja
ne volim kokodakanje ratobornih petlića
u maršalskim uniformama
natopljenim lavandinim uljem

Znam
prvo će mi vezati oči
da svetlost iz mojih zenica ne luta
kroz Heladu
dok kapci poput raspolučenih oraha
budu upijali odjeke Hronosovog hrkanja
Zatim će mi uši ispuniti voštanim svećama
da ne čujem Afroditine poljupce
koji kao praporci oko Pegazovog vrata
zveče sa okrnjenog Olimpa

Skinuće mi pertle i poseći kosu
go i bradat stajaću pred Zevsom
kao Isus pred Pilatom
spreman da na krhka pleća primim krst
kao propusnicu za bal
na okrvavljenom podijumu Golgote
I neću reći : Oprosti im Gospode!
I neću okrenuti drugu stranu svog svetlog obraza
I neću raširiti ruke
Ostavljaajući lešinarima na milost i nemilost
Svoj mistični ud pred kojim su klečale vestalke

I neću pozvati na mir i ljubav

inkvizitore u rovovima
koji jedu dvopek i medovinu
Poslušno đū primiti kaznu
miran i siguran u svojoj besmrtnosti
kojoj se predajem u dokolici
Između dve posete proročici u Delfima

ZA SVE NEUSLIŠENE MOLBE

Žene
za sve neuslišene molbe
prećutane
ili izgovorene tajno u trenucima samoće
odužiću vam se pesmom u svetilištima
koja posećuju čudaci
lica bledih kao zadnjice časnih sestara

oprostiću vama požudu kojom ste me takle
i probudile u meni sablast sa glavom drvoseče
koji je video leš čukunbabe
kako prebira ribizle
u rajskom vrtu

slaviću vas i onda
kada okrvavljene budete stiskale
mesečeve obraščice
među butinama
kao tampone od pamučnih vlakana
jer vi ste božje dvorkinje izgnane iz odaja
senilnih vucibatina koje su porok začeca
donele među ljude

vaša nežnost je hleb
vaš bol je žrvanj na čijem su vratu
prerezane vene i u njih nasuta so
timarim vas kao rasne žrebice
dok lutate kroz suton mojih vizija
u kojima se grče gipsani tutori
i samozvani čuvari devičanstva

kasirki i kafekuarica sa iščašenim kukovima
glatkim i lakiranim kao poklopac kovčega
u kojem se sahranjuju
umrli od sifilisa i kokošnjeg slepila

ljupke čovečice
što ste zanoćile u mojim mošnjicama
kao naduvene hodočasnice
koje je izbacio Stiks
zar vam nisu prikladnija konačišta
lupeža klošara i markiza
ili postelje manastirskih konaka
na kojima su sveci
onanisali kao parne mašine
i pili vino sanjajući industrijsku revoluciju
sve do smrti
koja je prostor među galaksijama
obogatila novim sjajem
jer zvezde nisu loptice za golf
niti svici upregnuti kao polarni psi
one su oči svetaca koje nas motre
i pamte naše grehe

žene
jednoga dana
ah jednoga dana
svršićete opet u raj
i postaćete večne i zagonetne
kao Brižit Bardo

AKO ME SVRGNU

Amo me svrgnu
dreseri mungosa mečkari i gnjurci
frizeri pasa i veterinari sa pekarskim kapicama
šetači pudlica i sakupljači
kukavičjih jaja
šminkeri lavica i vučji savetnici
samotni kao tumori

oštrači ptičjih kljunova
brusači sokolovih pogleda
ako me svrgnu vatrogasci zmajevih uzdaha
i kašlja
treneri guštera
pisci govora za papagaje
perači slonova
kontrolori leta vilinskih konjica
potpaljivači svetiljki svitaca
patronažne sestre balegara

psihoterapeuti besnih pasa
pedikiri mačaka i puma
krojači zmijskih košuljica
ako me svrgnu dirigenti cvrčaka
magacioneri veverica
sekundanti petlića
zvonari bogomoljki

ako me svrgnu ražaluju ili obace
podići ću zidove oko sopstvene svetlosti
da me ne nagrizaju kletve
dok spavam miran kao vetrokaz
smišljajući način
kako da se dokopam obale
na kojoj sam ostavio svoje sandale
od goveđe kože i nitni
sjajnih kao dugmad na koporanima
šumskih radnika

PESME

(Prosveta, Beograd, 2001.god)

VESELO JE MOJE BIĆE

Veselo je moje biće. Vidim nevidljivo,
čujem nečujno. Opipavam kosti vetrenjača
ranjene plutunima ptičjih zvižduka. Zanemeću
tek kad me pobede ljuti kustosi, što zuje po

bunkerima muzeja i antikvarnica. Kuga se
neguje na rtovima. To donosi novac. To daje
osećanje nadmoći nad opnokrilcima zavučeni
duboko pod koru industrijskog čuda. Tešim se
ćaskanjem sa apostolima, ćutljivim manekenima
mitova. Šetam kejevima i minskim poljima
da ublažim bes i uvežbam paradnu koračnicu.
Ne vidim gradilišta na kojima kranovi plešu
u zanosu kao nekada mlade Kineskinje. Ne vidim
reke u koje se sliva smrad i sva beda bogatstva.
Ne ćujem muziku pazikuća i tapetara na krovovima
labudovih kućica. Njišem se bez razloga. Gledam
nebo, debelo i zajapureno i ništa mu ne verujem
dok mi se oći, okićene zvezdama, ne naviknu na mrak.

STEPENICE

Sve je boja, ćupkanje svetlosti
na površini barice u kojoj se ogleda
prolaznost lepote jedrih raznosaćica
hitnih pošiljki. Ja sam samo sivkasta
pega na štrokavoj paleti vremena,
jezik prikucan za oćerupano krilo ptice
koja bi još jednom da oseti slast prvog
dodira ženske bradavice na netaknutoj dojci.
Monstrum sam mastiljavh prstiju koji bi da
smrti pogleda u ispijene oći i kaže :
Jebi se, šuplja nakazo! Ko mi je dao vatru
umro je uzalud, omrznut od bućnih protivnika
pušenja u metrou i na drugim javnim mestima.
Izlaz , ako postoji, na drugoj je strani
koja će ostati skrivena kao stidljiva
polovina Meseca. Uostalom, ništa se ne menja
sve dok gore i dole iste protivpožarne
stepenice viode.

MARTOVSKA IDA

Smežurana knedla u grlu niše sama. Ćas

zloćudna, čas podmuklo mirna. Dlakava
i lepuškasta kao mladi mamut koji tumara
samoposlugom. Mart je. Utvare proleća još
onanišu u napuštenim potkrovljima.
Bičevi dana su lepljivi i vezani u čvor.
Sutoni dolaze i odlaze tiho kao gladne
pume. Ne ostavljaju tragove, samo obris
predmeta na spuštenim vizirima.
Nerazgovetno je u sećanju od zvezdane
prašine koju donose pčele na maljavim
nožicama. Temena su im obeležena belim
krsićima po kojima ih prepznaje intendant.
Zato sam srećan, ne i nasmejan. Zbog toga ih
držim na dlanu i gledam kroz njihova
providna krilca, dok me san ne take.
Mesec se tad pojavi drag kao limena
noćna posuda koja tandrče. Ne vidim ga,
u šaci ga držim, kao kusur od kupljenog
hleba koji sam davno kotrljao niz strminu
pred jedinom kafanom u svom rodnom mestu.

PLAVOOKA MILJENICA

Kažem sebi, moraš ponekad čuti Adađo,
ili se ušuškatih bahovim loknicama, dok
ti trudnice, kao šarene naduvene patkice,
patroliraju prokockanom gubernijom. Svaki
poziv je sudska zavera. Svaka tužba je
elegija i ponavlja se u istim intervalima
kao boginje gradova. Prosjače, tvoj pogled se
mresti i zvecku u oluji. Tvoj dah je para
iz doba kada su mrtve pesnike sahranjivali
sa upijačem i naliv perom. Konoplju si
raširio i sada je srčeš, budalo! Složni su
samo atentatori. Duduci nisu. Maštaju
strižući ušima kao čvorci u kongresnim
restoranima. Kako ću te opet naći moja
plavooka miljenice? Kako ću ti poljubiti
rame, ako te je stid? Mišu moj nakindureni
što stiskaš akne kao šlogirane vaškice,

ko će te voditi mokrim ulicama u ponoć?
Ko će te čekati pred sudnicama i ludnicama
ako se opet umoriš i padneš ničice
pred moje noge, narandžaste od sitosti
i šetnje račvastim obalama Amazona?

KOKETA

Zašto mi se gola pokazuješ,
a svoje telo prepuštaš milovanju
kupina i kajsičinog lišća,
dok te zatečen gledam.

Zašto sočne bradavice nudiš
pčelama i gušterima
dok se na mojim zubima
hvataju alge i paučina.

Zašto, zašto odlaziš u suton
i ostavljaš me da gledam
kako nasmejani strvoderi
pohotno jurišaju na tvoj
đavolasti himen.

PESMA O GOLOTINJI

Nema prikrivanja Bože, nema tajni. Golotinja
je naše obeležje. Lakomisleni sveštenici
izneli su pred strašni sud naša azurna
spolovila sjaktava kao brodska zvona.
Neprikosnoveni žderonja kidiše na naše
iznutrice upakovane u prozračnu gazu
i ostavljene pred otiračem licemernog
dušmanina sa mikroskopskom glavom. Naš
nezemaljski prah daće verolomnim ždralovima
da ga raspu po usahlom prostranstvu
i gluvim arhipelazima degenerisanog plemstva.
Pokušaće saslušanjem dah iz viteških grudi
da nam rasplinu, bremenite mozgove

pacovskim ujedima i mravinjacima da nam ukrase. Takav je ovo narod, Bože! Ali, niko nam neće plombirati usta vrelim voskom zakona, niko nam neće premazati oči čak ni duginim bojama. Šta to vredi? Ti i ja bićemo samo zvezde predstave u kojoj se upišanoj rulji javno pokazuje naša golotinja. Ipak, mi ćemo biti na ti, neuhvatljivi, neviđeni, nedostižni. A tako prisno mogu razgovarati samo pesnik i Bog, Bog i bog, dva golišava boga u pesmi o golotinji.

ZABLUDA

Sažvakao sam najbolje dane. Sada iz rajskog vrta, kao izlapeli džeparoš, kraduckam pregršt gnjilih jabuka. Tajac mi se upleo među zube i svezao mi jezik. Moji anđeli čuvari odleteli su u nepoznatom pravcu avionima JAT-a. Kažu da ću, kada ostarim, biti ludi genije u klompama, koji šeta između visokog drveća i katedrala. U kožnom notesu držaću sve nevažne brige ovoga sveta i poklanjati ih ubogim kelnerima i drvosečama. Biću selica u džungli velegrada. Sam i spokojan među odurnim uličnim kurvicama dresiranim za grozničavi obred. Biću jednodnevno božanstvo čije komore pulsiraju kao otkucaji pisaće mašine nad belinom papira. Osećam, laganao silazim u pakao i otkrivam zabludu o dodeljenoj mi stvarnosti. Nada mnom oplodeno nebo danima plače zato što abortus nije način da se okaje slast obljube, počinjene davno, u početku, kad bejahu samo Nebo i Zemlja.

VEŠTINA UMIRANJA

Pažljivo gledam. Pod odblescima zastave

na pola koplja ćuk opevava prizor
u kojem crknuti pacov raskošno rasipa
slatkasti zadah zakasnelog truljenja.
Zašto pacov, peva hor izbečenih dečaka,
igrajući se sadržajem praznih mošnica, kao
piljcima. Sa užarenih ekrana ispijena lica
voštanih najavljičica u orgazmičkom grču
monstruozno zure iznad glava uspaničene
nacije. Iluzija je stvarnost, a stvarnost je
dvogrba pijavica srasla sa okoštalom linijom
života na dlanu čovekolikih guštera. Gde su
ljudi, peva hor 666 devojaka. I niko ne zna kako boli
suočenje sa praznim kućicama puževa ispunjenim
gustim pletivom višegodišnje melanholije. Smrt
je izazov na koji ne bi trebalo odgovarati
ni ćutanjem, niti kakofoničnom rikom žrtve
u času izvršenja presude. Mrtvilo se samo
mrtvilom može dokučiti. Simfonija umiranja
ne zna za javno izvođenje. Ona je potpuno lični čin.
Tu veština nije potrebna. Iskustvo nema
nikakvog značaja. Ponavljanje postupka je
isključeno. Veština umiranja se ne prenosi
s kolena na koleno. Zauvek shvaćena ostaje uz
telo da ga prati do poslednjeg olakšavajućeg
uzdaha. Kao pas.

OTISAK

Ja znam često da budem sablast,
pernati anđeo ili mrki balkanski fakir.
Dugotrajan i neranjiv ni štit ni pancir
ne nosim kad odlazim u posete
malograđanskom ološu. Osmehom otvaram
brave na njihovim skamenjenim licima.
Ali znam, jednoga dana disk olimpijskog
pobednika pogodiće me u rebro. Iz zavisti
koja mu oko pupka tetovira koncentrične
kružne šare. Otisak koji ostane zarastaće
polako i bolno i odjekivati šuplje
s kolena na koleno sujevernih domorodaca

u terasastim vrtovima zanemelih ptičica.

PAUK

Jedan pauk, već danima
na mom prozoru plete mrežu, kao da uživa
u svom majstorstvu. Kada se prozor otvori
njegov se rad raspada, ali on neumorno
nastavlja dalje, još užurbanije praveći
zamku između stakla i rama. Kada se prozor
zatvori mreža se ponovo raspada
u bezobličnu hrpu niti, u zamršeno
klupko finog konca namenjenog
najbezazlenijem i najsavršenijem
ubistvu na svetu. Mnogonogi zločinac,
priznati ubica iz zadovoljstva,
kao pravi profesionalac, ničim ne pokazuje
svoj bes. Njegova tvrdoglavost
je začuđujuća, njegova upornost je
obeshrabrujuća, jer on nikada ne odustaje.
A sa toliko truda uloženog u pravi cilj
mogao bi lako postati gospodar svih
insekata. Ovako je samo bedna pletilja
lepljive paučine, genijalni monstrum
koji ne vidi dalje od svog dlačicama
obraslog trbuha. I tako sve do jednog jutra
kada ga čistačica mokrom krpom ukloni
s prozora, zajedno sa ostalim flekama.

ZAVERA

Nema više mastodonata,
gigantskih preteča svesti.
Savremene nakaze
čovekolikih inkvizitora
božanskog ustrojstva sveta
kuju zaveru.

Nazvati se njihovim imenom znači
pristati da si jedan od njih,

jedan od onih koji narušavaju
hiljaduvekovni spokoj viših zakona.

Pion koji postoji samo za one
što kradom uspostavljaju
temelje arhaičnih građevina
nalik srebrnim ostacima piramida
zasutih peskom sećanja u ulicama
prapostojbine gladi
dotrajavajući svesno i prkoseći
ratobornim čoporima golišavih spodoba
nastanjenih oko javnih kuhinja
megalopolisa.

MITING

Pod tabanima osećam da se sprema
miting pred barikadama desetkovanih
budilnika. Kosturi u alejama u polenov
prah su pretvoreni. Na posteljama od
paperjastih stidnica svetice u delirijumu
kliču svojim mahunastim jezicima fosforne
nihilizme. Tačno u podne iskrivljene
kazaljke padaju sa mojih trepavica na
ispružene dečje šake. Miris spžene kože
lepi mi se za oči u kojima sakati satovi
tupo otkucavaju već minulo vreme. Nevinašce,
ti si remek-delo prevrata. O, kad bi znalo
kako se tope vremeplovi u vodoskocima!
Kako mraz u zglobovima čovekolikih
darodavaca pravde zaslepljuje zlo oko
vekovnog ćutanja šiblja niklog na poprištu
pohlepe. Ukloniti ga! Zatrovati! Ili se vratiti
u utrobu kamile ostavljene pred predvorjem
pustinje ljudske radosti, koju bi trebalo
prepešaćiti s nadom da večito trajanje
još jedino u svesti maloumnih ima
nekakvu moć. Loš znak koji se tada javi,
u saglasju sa truljenjem viših ciljeva,
predskazuje nemoć dostizanja svetosti,

dostupne samo razbuktalim umovima, omeđenim
naslagama sopstvene praznine. U kolotečini
života zakon sile i tuposti olajava
neukost postideh pred marljivim časovničarima.

NA SREDINI PUTA

Već godinama se vučem davno otkrivenim
šarenim bespućem ovozemaljskog sveta. Tajne
njegove tumačim krhkim čulima, vlažnim od
miline. Raširenih ruku rado bih da se smejem
nepisanim pravilima za planiranje sudbine,
dok lenčarim u ležaljci satkanj od pene
zakasnelih svitanja nad golim guzicama
istrošenih ljubavnika. Gasim uspostavljene
iluzije kao pregorele svice na livadama
detinjstva i vraćam se mraku
koji će mi ispuniti oči i usta. Koji će me
naelektrisati da budem žut i darežljiv u podne.
Cvili noću moje srce pod mirisnim svodom
iskidane svetkovine. Cvile moja pluća i žubore
kao nestrpljivi kladenci žive vode. O, noći,
bešumna pećino razbijene čežnje što curiš
niz moje obraze i otičeš ka okamenjenim
poljupcima božura! Vrati mi moje dečake snove!
Pusti me da uzmaknem pred svojom senkom koja
me dariva lažnom slikom svetlosti. Učini me lakim
i besmrtnim kao ptičji dah na staklenoj kugli
nage vračare. Učini da budem onaj koji će te
nadživeti svojom pesmom ispredenom
od haotičnih končića poruge i pohvale
ovozemaljskih ludaka.

TRIK

Pijani od požude ćopavi gorostasi guču
iz treštavih birtija. Grmi pesma u slivnicima
i čučavcima, u tesnacima iz kojih izranjaju
zagonetni osmesi sa nabreklih usmina
neznanih ženturača. Čutim u polumraku

gledajući kroz prozirnu zavesu jalovu kuvaricu
kako piški po zakržljalom rastinju. Božji stvor.
Čudo prirode čiji se guzovi belasaju kao trbusi
crknutih riba, spušta kapke kao da se moli
i osluškuje zvučno oticanje mlaza izu svoje
bešike. Još samo fali prdež, taj moćni zev
večno stisnutog čmara, da upotpuni sliku
bezgrešne pokornosti državnim zakonima.
Dušu sam odneo na hemijsko čišćenje. Zato sada
znam da esker ukucam u okean,
da nebo uhvatim i pojedem ga
pred pogledima mase zlikovaca u zelenkastim
bluzicama, koji skandiraju s glavama na kažiprstu.
To je istina. Gvozdена stega kojoj smo uhvaćeni
i sputani kao razulareni bivoli. Obamro od ukočenosti
ne osećam ledeni užas koji ističe
iz pivske flaše. Sa demonima godišnjih doba
i sveštenicima ispošćenih proročišta pokušavam
da nađem tok života kojim smo utamničeni
kao blagoslovene vreće za spavanje na peščanim
obalama okeana koji će doneti novi život, kad
naše senke postanu sanjana stvanost u nekoj
drugoj bezgraničnoj dimenziji.

ANĐEOSKO LICE

Porebno je, strašno je potrebno
plakati, plakati, plakati. Stid koji
tapka u tkivu razbiti savršenstvom
suze. Iscediti dušu. Osloboditi je
krljušti svakodnevice, bradavičastih
rugoba sećanja i olinjalih kreatura
predosećanja. Vratiti joj čistotu dečje
spoznaje, koja okovana prigušenim jecajima
čovečanstva dotrajava na plamičku
davno izgubljene ljudskosti. Jer, brzo se
zaborave bolni ukopi. Sve prođe. Samo
akne grobova na licu zemlje govore o njenoj
pubertetskoj požudi, o njenoj neutoljivoj
gladi za čovekom. Zato ne zalazim više

u tvoju crvotočnu utrobu grade! Lice ti
ne bojim nijansama obmane na zategnutoj
površini jutra, kad normalan svet
na ivici očajja kreće ka blistavim
samoposlugama u kojima venu ogoljeni
rafovi. Nikuda ne idem. Bar ne danas
dok na talasima pomame ona ponosno
splavari između mojih rebara, otkrivajući
mi tajnu svog anđeoskog lica.

POBEDNIK

Pod ogoljenim slavolukom galaktičke
pukotine vidljivo i čujno dogoreva
fartilj moje potmule grmljavine
sputane ljušturoom tela kao konzervom
u kojoj su izolovani komadi barokne
tunjevine. Smrti se ne bojim i ne
priznajem je. Moja asketska svest još
ne dopire do njenih kurvinskih bokova,
niti njena iskonska pohota meni nešto
nagoveštava. Kao pobednik još uvek stojim
s nogom na staklastom vratu trenutka
koji neumitno prolazi dok tajanstveno
stvorenje kao proždiruće predskazanje
obnaženo stoji nagnuto nad mojim
neobrijanim temeneom. U sumpornom plamenu
neutoljive požude uspaljeno bukti
igrajući se svojom razrokom intimom.
Ni anđeo, ni đavo, a komad upotrebljenog
prezrvativa o kratkom vratu nosi
mameći me božanstvenim glasom histerične
mulatkinje na smetlištu izanđalih zavodnica
žutokljunaca oteklih od heroína.

GMAZ

Noćas laju sazvežđa na pospane kolose
za kafanskim stolovima i poštanske
službenice razmaženih osmeha. Ona se

okreće na leđa i vapi za stiskom
uspaljenog vidovnjaka. Bleda je i pohlepna
u svojoj lomnoj dovitljivosti. Napast
u malom. Između ponoći i jutra najgore su
gladne device, razvratne komičarke bez
kompasa i tabakere. Koštice trulih višanja
u žardinjerama ostaci su njihove bezbrižnosti.
Tope se obasjane šepanjem pozornika i gore
kao prošepane meduze u snovima sakupljačice
lekovitog bilja. Povremeno samo takne ih
omča majčinstva, tanušna senka nagona, koji
sputan mudruje u njihovim kesicama za dojke.
Baš tada jutro im pukne nad potiljkom i
svane potuljeno. Ljubav postoji, ali nikada nikoga
ne dotiče potpuno. Ljubav je utvara u hodnicima
od vlakana mesečine. Samo loptica zgrušane
nade koja se zakikoće i kaže “zbogom”, pre
nego što glas razuma zamekeće ganut i lenj
na dnu opne u kojoj se svetlucaju mekane
kuglice jajnika iz kojih će se kad-tad
izleći gmaz sa zenicama mutnim
od neprospavane večnosti.

KLESARI

U smiraj dana smeh mekoprstih vajara
zaiskri u zabravljenim pukotinama očaja.
Jave se i hijene, ćelavi kamermani i
služavke u cicanim džačićima iz
kojih vire njihove prevrtljive glavurde. Hemija
mi se poigrava krvotokom i to me čini
melanholičnim. Fizika nema veze sa tim.
Imam nameru da unezveren obletim oko
svoje glave iz detinjstva u kojoj više
ne uspevam da prepoznam sebe. Zakone sam
proučio. Kapu i sako natopio naftalinom
da potraju koliko i manastirske freske. Tamo je
klima prijatnija i duša se nadima kao žaba.
Zakrekeće od miline. U tome je veličina
starih majstora, neimara čija će slava

postati večna. Slutim da su tragovi radosti
uklonjeni sa mog sadašnjeg lica. Decenije to
ne podnose. Decenije prolaze, a da ne uspevaju
da sazru. Monasi ne stare,
plove niz vreme sa srebrnim krstovima
u šakama i plamičkom sveće u oku. Pravoslavci
su to! Čuvari istine. A na mom licu sad
neki novi klesari žilavim ručerdama
druge crte prave, strpljivo udarajući
po tupim dletima urođene im sujete
kao po otrcanim kulisama posle odigrane
predstave u kojoj je Hamlet po hiljaditi
put riknuo besmisleni dilemu svoga tvorca.

NEVINOST

Kroz roze ozeble lešine nestvarnih heroja
jasnin snima mašu šugavi vizionari ritma
tmastog stoglasja sjajnih nemani manije
ratničkih hordi. Ordinacije CIA-e jesu sumorne
nekropole Evrope. Pesnik nikne nezavisno od
događaja jarko osvetljen energijom Gijoma
Apolinera, neranjivog gorostasa anarhičnih
hodočasnika. Kako akorde ordenja njakanjem
muklim impresionirati? Tigrove veštačke tačke
ker razumno umnožava. Vatromet eteričnih
halucinacija jajaščeta tamani animalno obličje
jesenjih njijačica carske elite. Tebe bez zova
ovakvu ulicama lovim, imitatorke kosooke
Keopsove sove ovenčane neonom. Nomadi dirljivo
vode devojke Erosu osutom mladežima i maljama
harfistkinja Amorovih. Vihor orahovine vine
nesite telesine nerotkinja, a da Adamova
vaspitačica carski izabere rez. Rezervar trošne
šnenokle okleveta tajnom omamom momački čkiljeći
ispod spodobine neme mešine i ne primeti
titranje njene energijom omamljene nevinosti.

ZORA

Zora je gnjavaža koju prespavam uvek.
Noćne more se nje boje i zadah joj ubijaju
bajanjem. Kloparanje dana nikada ne najavljuje
pad, niti se peni u pojilu mozga. Dok ležim
budan, misli češljam kao lutkice
i smišljam sopstveni uspon. Žalosno je
kikotati se sebi u ogledalu ili najurenoj
ljubimici na papučici voza. Ljubiti treba,
a ne plakati uštrojen i bos. Zov prirode
te tera na to i laž ti spira razornu sa usana.
Moraš znati da svako ima svoj svet, kao nevinost
ili muziku ciklona u trbuhu. Vonj jutra nije vime
sveno da ti želje raspali i pupak ti obaspe pahuljama
i kapima ruma. Toliko puta sam rekao sebi
da ću zoru dočekati raspevan i nag, a sada
se stidim pred zebama i prepelicama koje me
pohode krišom. Oklop bih da imam roz
sa kićankom belom, jer sam nadmen i svojeglav
pre svitanja ako se ogledam u klozetskoj šolji
i krljušt noći spiram sa kapaka. U podne već,
ljubav doživljavam kao molitvu i pristupam
joj oprezno kao hrt. Nema reči ružnih, majstore,
ni misli kusih i milookih u zagrljaju. A kada
dođu izbacivači, radost me preplavi i postanem
noj. Percu tada grickam oprezno i pupim pod
sunčevim zracima. Pakost me ne zatiče u dronjcima
i ne zavlaci mi se pod kožu poput lososa da me
namami na plovidbu i greh. Nihilista sam postao,
eto, ližući zvezdane tufnice sa krovova dvorca
u koji ću ući kao viking i pustiti koren
da buja pod naslagama nadolazeće radosti
oglednih miševa i skretničara u delirijumu.

CVRKUT

U ovim godinama život je samo cvrkut
u zatvorenom svetu sobička
s pogledom na kosturnicu mamuta. Nemam
paranoju, ali osećam gađenje nad strahom lotosa
u ringu. Hodočasnik sam milosrdni

što gluvari po brežuljcima i među
palatama ratnih profitera. Gubavce će
opet spaljivati kao masne krpe
ili državne zastave.

To plaši nojeve i policajce koji
zabludom prelivaju svoju mahnitost,
kao ljubavnici na orgijama u Luvru.
Krateri na kontinentima su plod
crkvene dogme i preljube device.
Na pozornici putujućeg pozorišta
veštačku vilicu ima konjanik i lisice
srebrne, taticice. Plesačice ga zato
sendvičima mame, topot da mu oslušnu,
pre potopa, najavljenog davno.

ČEGRTUŠE VOLIM

Ništa mi nije neophodno u svetu gnjilom
i kratkotrajnom, u nizu sličica koje postoje
dok postojim i ja. Samo šaka pirinča
i pogled na prolaznike kroz ovo smetlište.
Leteti, to je mudrost, to je suočavanje
sa samim sobom. Ospe gajim i ređam ih na platnu.
Ponekad ih probadam kaktusovim bodljama,
palidrvcima ili upotrebljenim čačkalicama,
grickam im uši i odbegle čuperke koji im padaju
u oči. Raspolučene delove jabuka stavljam
u zašečerenu vodu. Puštam Mesec da im se usadi
među obrve i treperi u polumraku kao ulovljeni
svitac. Krv sopstvenu puštama da kaplje
po neispisanim listovima hartije, dok plave
dubine mermera, u manastirskim trpezarijama,
gutaju šuplje poglede vernika,
skrušenih u očekivanju Božje
obznane. Sve je laž! Obmana varljivih čula
prožetih grmljavinom i odsevom
sa violinskih žica. Ćutim nag,
kao oktopod u karantinu. Zašto? Ko to zna?
Oni koji sanjaju svoje detinjstvo u najlepšim
bojama ili žrtve, što poslednji put gledaju na svet

suznim okom? Čegrtuše volim, jer ne daju povoda
za obmanu. Budnost je uslov da se proživi među
ljudima. Divljenje ponižava i remeti sklad
samopoštovanja. Ubiti se treba što pre i što
bolnije, da bi ostatak života proveo kao neko.
U suprotnom, pomoći nema. Talasi dolaze i grakću
umiljato, na zvezde spokojne u
ravnodušnoj zaslepljenosti beskrajem.

PELIKAN

Desi se, ponekad, pred jutro, da stanem
pokraj uzdgnutih nogara kafanskih stolica
i ćutim, ukrućen kao Budin kip od slonovače.
Nisu to stanja velike muzike. To su krici
što se legu u potkrovljiva i gore u polutami
da nam pokažu put. Nemi su svodovi kafanskih
odaja tad ukrašeni koprivinim cvetovima
i tečnom smolom. Tišina je glasna jer sve ćuti
kao alge u bronzanim šerpicama za mastilo.
Svejedno je šta će biti sutra, kad nas noć prekine
u sanjarenju. Crva ćeš uvek naći na potiljku.
Crn i uporan kikoće ti se nadmeno kao
trudna hobotnica.
Ništa s neće obistiniti.
Snovi su samo tanani odsjaji priželjkivanih
pustolovina. Zato zanemi i prestani sa
krivotvorenjem života
koji te napušta svakodnevno. Pokaj se
plaha spodobo, nenaviknuta na tamu
zakupljenih jazbina. Sve ti je bilo dato,
da letom se uzdigneš nad sudbinom rulje,
koja trune i kaljuzi kao stomačni čir.
Sada ni slepci više ne ridaju nad
voštanim čelom pokojnika koji se podmuklo smeši
nemuštom saznanju. Ni jutro se više ne osmehuje
hrskavičavim kezom sifilističara u pivnici.

Samo glodari riju po arhivama i pijačnim tezgama,
dok se piloti trezne u saunama. Sutra, opet,
sve će biti po starom i jutro će se obesiti o jarbol,
pred sudnicom, beznadežno kao psihopata
ili demodirani pelikan, kome je
gangrena pojela kljun.

KOMAD ILUZIJE

Dan metalnoplav s podmuklim treskom
bane i razbije mi san u koji bežim
zgađen nad svekolikim svetom. Lice mi se
diskretno razvuče u maglovitu grimasu
s kakvom mesečari dočekuju buđenje.
”Dobro”, kažem obično u takvoj prilici,
”nema više komada meni tako neophodne iluzije.”
Potom se obesim o iskeženu vešalicu
i rasporim se žiletom nekolikim
davno naučenim rezovima. Upotrebljeni žilet
kočijaški ispljunem. Vešalicu spokojno
vratim u ormar da na nju
okačim svoju frotirsku pidžamu. Zgužvanu
i ispljuvanu ali nezamenljivu kao rekvizit
za kratkotrajno bekstvo
u nedosežno purpurno kraljevstvo.

RIBNJAK

Ništa se ne talasa u jagodicama
mokrim od dodira kratkovidih bradavica

lanenog vetra. Pogled mi mili po
prostranstvu u kojem tamnuju bezvoljne ribe,
ćutalice u čijim je skamenjenim lobanjama
sačuvana mudrost izumrlih proroka.
Gledam vodu nad kojom tišina spokojno
žmirka kopcima gluve sovuļjage. U čemu
je smisao bitisanja? Čujem kako se pita
vodeni pacov, pogleda uprtog u moju
Adamovu jabučicu. Njegova mokra dugodlaka
dolama čini ga sablasno groznim darom
bogova vode sa naušnicama od ribljih
mehura u svoj lepoti oktobarskog
popodneva. Zev mu je praznina u koju
će stati zimzelene zastavice
Nojevih potomaka i bolni odsjaji pivskih čepova.
On to zna i zato mu zenice plamte
poput upaljenih biblioteka u ponoć.
Znam i ja, ordenje mu zvecka u mošnicama
nalik buketu poljskih cvetova
izbledelih od čekanja
da se dogodi nešto.

DANAS SE ODRIČEM SVEGA

Odričem se danas svega što mi je u životu značilo
više od opuška na kiši i odlazim sa dadiljama da
nađem svetlu stranu malodušnosti u sutonu sveta.
To što sam pesnik raduje me koliko i ađutanta smeh
aždajice u sauni bogomoljca. Smisla više nema
u blejanju mudraca i njihovih sledbenika sa babunskim
glavama u akt-tašnama. Masa se valja ulicama i svršava
u jamama i trnju. Svetla su pogašena, a nuklearno je
doba i džinovska glad zeva danonoćno na namesnike
i skelete namirisane. Čopor traga za nasukanim ostacima
mikro - kosmosa u plićacima razuma, a tragovi mu smrde
na otkinute glave stenica i poljubac gubavca na

izdisaju. To nije predaja, već nadasve neizbežan odnos prema agoniji nacije. Ljubazni su davno okićeni voštanicama i oblepljeni selotejpom i krep-papirom. Sad miruju pod uglancanim podovima, truli do srži, patuljasti balegari istorije. Siroti štićenici samozvane elite, koja je sramotu uzidala u državni temelj. Živahni su samo proroci, dok nemo opšte sa bubuljičavim uličarkama na mlečnim pijacama i opustelim parkiralištima. Odričem se danas svega što mi je u životu značilo više od mirisa žene u prolazu, četkice za zube, boce piva u trenucima očaja, dnevnih novina, rezervi prezervativa, i odlazim sa dadiljama da nađem svetlu stranu malodušnosti u sutonu sveta.

ŠTA ĆE BITI SUTRA?

Kada bih rekao sve što znam, eh, zrikavci bi zacvokotali u eukaliptusovim lavirintima. Pogledi pirata pali bi na spaljene plantaže maka. Bolje je ćutati, sam u svojoj ljusci, kao biskvit ili okađena noga slona. Toliko je bilo toplote u lulama opijuma, toliko horizontalnih hipohondara upakovanih u roze epruvete. Okolina zaudara na jod i izvrnute kalendare. Stvarnost se meša sa obrisima stolica na kiši i postaje beduin u krastavim cokulama poštonoše. Dokle čekati kikot sudbine u zaklonu od plišanih kandži pauna? Meko je, i suviše meko, uzglavlje od tisovine, pod temenom zlikovca. Čujem ga kako diše u smrdljivim svratištima. Pepeljasta skrama zadocnele večeri prekriva mu pipke i tera ga na smeh. Rat je počeo pod zidinama kineske prestonice. Đaci su u akvarijumima i grgolje kao prutići mlade kruške. Šta će biti sutra, znaju samo preparirane kune i latice

jabukovih cvetova u maju, kada trava ozeleni
i spremi se da prigrli mlada tela obesnih ratnika,
upokojenih na zatalasanim ravnicama Srbije.

POST

Kafu sam popio sam i prekršio testament.
Roba nemam jer caklim od mudrosti kao kreda
po tušem. Danima se mučim da te dokučim snu
što me razaraš i kradeš mi snopove paperja
iz intime. A januar je i ljudi su meki
od posta. Pobožno kače ikone po stubištu
i nariču spontano po učionicama i
grobnicama puma. Religija bednicima ne
daje moć niti spokoj daruje u kandilima
ali im duše sputava da ne trunu od zlobe
i nadanja. Izrodi su izrodi i vuku se
kejovima gradova u kojima je noćio pastir.
Vernici su liftboju pred vratima pakla dali
opuške i brojanice. Venu samo pomeni
na čireve i dizenteriju. Bosiljak štira
oči mirom i nagoveštava stisak žbira u
uglu bolesničke sobe. Evnusi se klanjaju
podlo i jure na počinak. Kiselo je ruganje
skitnice večeras dok se klata modar. Jednoga
dana svi ćemo se smejati pitomo ljudima
u redovima. Odličja su uzaludna. Zato
izazivaju svrab i znoj pod rebrima. O, vi što
postite danas, mir podarite lupežima silnim
u palatama. Božja volja će vam otvoriti
oči da ugledate vrata raja u dolini
nadanja. Doboši suncokretovi ogluće vam
u dušnicima. Aljkavi i okađeni zaronite

u pustolovinu gde vladaju fosilni despoti,
bradati i potkovani zlaćanim zakivcima.

ZAKLETVU SAM DAO

Nije to tako jednostavno, vrhom jezika
dodirnuti mlaz i uspostaviti primirje u zonama
zaraze. Redare ćemo pokopati javno u frakovima
tamnim, sokole! Moć imamo sudbinu da očitavamo
sa lopatica i bedara usnulih vaspitačica.
Carstvo nebesko kopni u rukama vidovnjaka
koji ciči kao pregaženo derišće. Harfu nisam
dodirnuo da bih začuo smeh, već miris papkara
da prizovem u sećanje. Zalutaš li u moju pesmu,
frajlice, nežno ću te staviti na dlan, u oko
da ti se zagledam tačkasto. Mamim te, mamim
svežim rastinjem iz tajnih vrtova dok ridaš
tiho nad otvorenim sarkofagom začušljane mumije.
Kraljica si muzeja i konjušnica sa čudovišnom
energijom pod pazuhom. Sledieme te danima velika
idejo kojom ću promeniti svet. Ti si ključ
za vatromet koji će radost doneti sazvežđu
i ljudima samotnim. Ognjište ćeš biti trajno
na kojem će se grejati pipci duha i zalutale
jahačice sa lepršavim maramama od plavičaste
svile. Zakletvu sam dao da ću ostaviti beleg
u sumračnoj kraljevini klovnova. Sate sada
brojim i otkucaje srca u saću dok mi se vidik
rasplinjuje kružno i topi memlu na obzorju
grimiznog dana koji se vuče nehajno.

VELIKI PESNIK

Zagledan u jednu tačku, razmišljam
o proteklom životu, nezadovoljan učinjenim
i zgađen pred onim što sledi. Obmanut
prihvaćenom vizijom uzvišenosti i značaja

onoga što radim doživljavam sebe kao nekoga
ko se nedorastao prihvatio ozbiljnog posla.
Težeći ka savršenstvu i shvatajući izazov
takvog odnosa prema životu, u sopstvenim

sam očima uvek bio samo putnik na početku
puta sa zavešljajem lepih snova pod miškom,
svestan da snovi ostaju samo snovi, a moj
odnos prema umetnosti iscrpljujuće traganje

za nedostižnim, koje mi oduzima zadovoljstvo
stvaranja. A onda sam čuo velikog pesnika
koji je, na radiju, govorio svoje stihove, prethodno
obasut panegiricima svojih ličnih kritičara.

U strogoj formi soneta, najobičnije razmišljanje
o slučaju kada bi mu Gospod podario drugi
život, a on ništa ne bi promenio, delovalo
mi je detinjasto, čak dotle da je to bilo

smešno. Veliki pesnik, svestan sopstvene
veliĉine, govorio je malim ĉovekolikim

nakazama sugestivnim glasom propovednika
svesnog magije svojih izgovorenih reči.

Shvatih tada svu ozbiljnost onoga što radim
i svu vrednost svojih pesama. Shvatih tada
svu veličinu samoga sebe, tako ništavnog
u sopstvenim očima. I rekoh sebi: "*Budi ono*

*što jesi i oslobodi se vizije o savršenom
i uzvišenom, koje te teraju da se osećaš
kao zakržljalo dete na testu inteligencije*".
I tada prvi put osetih šta znači biti srećan,

biti zadovoljan, biti pesnik, ni
veći, ni manji od onoga što jesam.

FAKIR

Ogolele su grane badema i plikove
pustile da ih krase. Likove svetaca
raznose vrane, debele neme zagonetke.
Gase se vodnjikave oči dabra u medu.
Ko mlati bradavice kao šljive sagoreće
ranjen i gluv. Čistači nemaju nar
pod pazuhom pa da ga menjaju likujuć.
Okove nose vračevi čedni i negoduju
glasno u delirijumu. Suvarak dogoreva
na panju. Nad njim retke ptice rasipaju
rosu sa napuštenih travnjaka i trafika

žutih. Četke se suše na prozorima
portirnica u kojima dremaju moleri.
Letke raznose zlodusi u civilu
i pevuše koračnice. Pumu sam video
sa licem žene na porođaju i shvatio
da je vime sveta bušno. Velikog fakira
prizivam noću, snove da mi ulepša dudinjama
belim i rikom kurjaka razneženog do suza.

INVAZIJA

Sunčani dan mi počiva na temenu,
a pesma sveta u grudima se pali.
Prijatelja nema u vagon - restoranima
i sve su partije šaha prekinute.
Melodije starih pesama godine su
sažvakale. Zaboravljena žena ljubi me
pod lipom, dok vozači trube iz brzih
automobila, a veverice opipavaju nebo
njuškicama. Uski horizont vremena
posmatraju admirali otvorenih usta.
Zato se mora pričekati sa titulama
i topli dah pavijana zadržati na vratu.
Saosećati sa ljudima izaziva mučninu,
a izmoždene gospođe ljube svoje kućne
kerove u zadnjice vrele. Štapske sobe su
prvi stepenici kapitulacije. To znaju
saputnici koji u parkovima smišljaju invaziju
na koloniju pingvina
i tuljana dičnih.

DVOJNIK

To lice koje me gleda, ceri se
i šapće iz neposredne blizine,
nije moje lice. No, doći će preko
reda vojske surovih skitnica

sa napuštenih zgarišta biblijske
priče i okrenuće ga od istoka
odakle stižu hijene zlatnozube
i sjaje u tišini rovova gde su
se legli skotovi.

MILINA

Vene su reke nabujale od pomame
što kontinente hrane algama i
mesečevim kvascem. Gudure predu
glasno i vetrove puštaju kao

zaljubljeni lavovi. Pipke
prebijene u džepove skloni
nalickani zelenašu! Čemer
postoji ako ga osvetliš

suzom odbačene device. Pašnjaci
se povijaju smerno pred svirepim
tesarima i ne haju za plime
koje im otiske osmeha razvlače

bezgrešno. Setno lice ljubim
da bi zasjalo od miline.

PRAZNINA

Nema velikih misli posle ljubavi.
Praznina palaca ispod podočnjaka
i kaplje po belini zgužvanih jastučnica.
Zanat je to. Maestralno ili bedno
doticanje genitalija pod prismotrom
ciničnog ega. Spoj polulopti guzova
u pijanom magnovenju ili prisno njušenje
pomamnih životinjica pred svevidećim
okom Tanatosa. A koliko samo energije
treba da se probudi glad u mošnicama,
koliko godina sputavanih snova da
stisnute usnice raspukle drenjine
ne naprave prvi proždrljivi kez?

DRUGI SVET

Slasti nema u obljudi neznanke
koja mi se smeje iz prikrajka.
Nema ni greha. Dodir razgolićenih
tela više ne donosi spokoj

u mošnicama oteklim i pomodrelim
od htenja. Nema rike klonulih
maloumnika posle ponoći. Sve je
usnulo u udubljenjima gradova.

Samo se sluz sa zidova peni
i stišava nagon da ne usklikne

na prevrat i lakomo ždranje
utamničenog pogleda na drugi svet.

PIVSKA IZMAGLICA

Darovi neba, to smo mi plamičku
moje melanholije, što mi palacaš
u grudima i teraš me na blud
pod kineskim lusterom. Samotne

smo lualice koje se traže u
zagrljaju nikada dovoljno čvrstom
da ovekoveči trenutak eksplozije
dva bića u pomamnom spletu

zakasnele prisnosti. Ushit i setu
vidim, radost i žal u zenicama
proširenim od uživanja. Tonemo
u dubinu divlje pohote svesni

okrutnosti trenutka u koji smo
zalutali sa različitih strana
bez putokaza. Gubimo se u pivskoj
izmaglici i sluđujućem mirisu

usplamelih dojki, da se opet
rodimo nevini i sami u tami sveta
koji nas čeka strpljivo se igrajući
našim životima kao dominama.

BES

Znam da te sluđujem svojim rečitim
ćutanjem što te proganja poput utovljenih
kakao-pudlica sa pariskih ulica. Zaboravi
narandžaste omote stranih cigareta i
naslove novina sa kezećim facama
fašistoidnih gangstera koji su pljunuli
u lice sopstvenom narodu i odgrizli mu
muda. Začepi gubicu i izadi iz kolotečine

sveopšteg umiranja pred babunskom glavom.
I reći ćeš jednom, kad ti se ajkulasta sablast
uznese nad uzdrhtalim klitorisom, da nema
nikakve razlike između ove i one strane
kada se gleda iz vašljive pozicije. Bićeš
u pravu. I modri sjaj božanskog prosvetljenja
napraviće ti oreol oko lude glave što
svetli u čoporu i laje danima po parkovima
koji mirišu na blud. Sotonu ćeš uhvatiti
za ud, lud od pijanog zadovoljstva, anđele
okrepljen zakasnelim saznanjem, i tresnuti
ga šakom u lice. Shvatićeš tada da bes je
isto što i lakrdija suvonjavih minhenskih
manekenki ili depilacija nogu u rano jutro,
tik pred pogubljenje kućnih ljubimaca
bahatih revolucionara i njihovih sledbenika.

MAZA

Duhove još nisam pronašao u tvojoj bračnoj loži.
Ni crvića što kopa hodnike u ramovima. Letači su
dolazili i plakali nad šoljama ruskog čaja,
bledi kao sante. Ali, suze su samo prašnjave stope
glasova izgubljenih u košmaru. Kolosi brste lišće
i sočne grančice lovora. Krila nemaju jer ih je
kaznio vrač. Ono što pomislim dogodiće se
nekada. To je pravilo! Tabane ti golicam jer te
to zasmjava do suza. Ljubim ti vrat kao krejin
kljun ili jelenov rog. Slatka si ti, mazo, u frotirskom
kimonu dok ti zadnjica plovi kroz sobu kao galija.
Tu smo i to je dosta. Ljubav nosimo u damarima
i ne pokazujemo je znatiželjnom oku gomile. Na
našem prestolu čuče licemeri uštirkani kao prkosne
bradavice gejša. Rasu moju niko ne može poklonima
nadmudriti, niti joj tupost ispiti slatko iz potaje.
Rase su spokojne dok pasu znamenja po trgovima
slobodnih gradova. Talasanje ih ne tera na vrenje
i ne prenosi im skorbut. Zato o ljubavi treba samo
pevati glasno kao tibetanski bik. To što me imaš
zahvali prugastim pelerinama senatora u sanatorijumima

i prestani da zvocaš brutalno kao mali cezar.
Smeješ se jer sam saučesnik u klopci ratara. Milost jede mulj u intervalima godišnjih doba. Zapravo, sve ovo govorim da bih ti rekao da te volim, bez obzira na cviljenje jastoga i muk rasute zvezdane bale. Ipak, ne umem da kažem "voljena" jer reči su moje samo burni šapati usana univerzumna koji se rađa sa jagnjećom glavicom u plišanoj zobnici.

PREDGRAĐE

Dolazim iz predgrađa, bez oholosti i glasnih pokliča pijanih goniča slonova, smešak da ti ucrtam na usni šumnoj kao zov komete. Zverka sam gorska, puštena iz tamnice memljivih htenja i okupana u cimetovom mirisu tvojih čežnjivih pogleda i sanjanog dečjeg šapata. Praznik pod prozorom svetluca kao razapeta majmunaska koža dok se duge trepavice bubice pokreću u snu i dotiču raskoš boja tek otkrivenog sveta. Venera se ogleda u mesečevom oku kao podojeno lane. Negde daleko stabla javora ječe setno u teget haljinicama. Zar ti nije jasno, pčelice dobroćudna, da materinstvo je isto što i dodir temena dahom milostivog tvorca. Da prdež dečji razgaljuje dušu kao veličanstvena fuga planeta, znali su mudraci starih svetova i njihove vlasuljarke uvek željne mudrosti i ljubakanja po stražarama i na pesku. A ljubiti tebe znači ispijati slast života polako i kraljevski. To i nije ljubav dok čula bujaju i zvone pod nebeskom perjanicom. To se sam dah Božji uhvatio u mrežu naše priželjkivane sudbine. To su praporci zvezda nanizani na naše vene kao vaseljenske perle. Ko kaže da nema ljubavi, otrov zmijski će mu hrana biti u progonstvu. Ko kaže da nema ljubavi, seme će mu pokljucati kosovi da mu se ludost ne prenosi kroz vekove. Kada te gledam postajem mag i ponos me raspaljuje, osvitu pustinjskog jutra. Zato ladoleže u mojim grudima zalivaj

urođenom nežnošću da ne procvetaju, bezumnici,
pre nego što se poslednja iskra naivne opijenosti
životom, ne iskrade iz pozajmljenog mi tela
i napusti te, konačno.

ZABLUDA

Nema više lepote u maženju toplih
oblina voljenog tela koje se predaje
i nudi tajne nikome još otkrivene. Nema
opojnog mirisa nakostrešenih genitalija
i sokova koji ključaju iz unutrašnjosti
bića koja se ne prepoznaju izobličena
u ekstazi. Sve je svršeno. Samo još
misli riju po unutrašnjosti lobanje,
vraćajući zaboravljene sličice ulepšane
prošlosti. Zlobni crvići samodestrukcije
gmižu pod kožom razarajući davnašnju
iluziju o savršenom skladu univerzuma
ostvarenom među čovekolikim čuvarima
života. Otelotvorena zabluda korak je
ka spoznaji besmislenog predavanja
drugome. Praznina uvek ostaje posle
dostizanja ponoći. Tuga u pogledu
siromaštvo je duše uhranjene slatkastim
vonjem prividnog posedovanja šarenog
sveta voljenog bića. Ljubavi nema dok
plesnivi nabori na kopcima ne otkriju
zabludu o cvetićima kojima je prekriven
put u predvorje ljudske radosti.

ZNAM JA DOBRO

Znam ja dobro da nisam baš sjajan, ali
ko za to mari? Devojčurka što prvi
menzis doživljava kao preobražaj vasiona
ne zanimaju moje sredovečne ludorije.
Ni nakaze u arenama, ni krotitelje
škorpija, ni strojitelje trutova. Nikoga

baš ne zanima šta se zbiva sa mojom
ovozemaljskom pojavom. Možda još jedino
ti pomalo brineš što gorku kafu pijem
pre doručka, što pivu ne mogu da odolim
i pušim uz to. Možda još samo ti razmišljaš
ponekad gde će mi duša posle pokopa i da li
sam gladan u podne kad mi se kapci obese
kao monaški džepovi. Znam, ti si ta što bi
da osluškuješ moje noćne monologe
tražeći zametak ludila u nesuvislim rečnicama.
Brineš, znam, da mi se ne osvete politički
protivnici koji bi me razapeli na krst.
Čemu to? Znam ja dobro da nisam baš sjajan,
ali za to ne marim. Za mislima svojim
cupkam i predajem im se potpuno. Sudbina
je moja u zvezdama zacrtana kao sudbina
vaške ili kralja. Život je moj samo treptaj
mornarskog oka na pučini negostoljubivoj.
I priroda se sa tim saglašava. Jer, kao što
ti reče : "Moglo nas je biti troje, ali
priroda ostavi samo dvoje". A i to dvoje
sada sami tumaraju svetom, prividno srećni
pred onima koji ne znaju ništa o tajni začeca
anđela sa mojim likom i tvojom blagošću.

GOTOVO

Slapovi tvoga tepanja neće više zapljuskivati
ćutljive svetionike na ulazu u moje izmišljene
svetove, tiranko, sklupčana na crnom poprsju
moga sutona. Ne čujem da ti korak zvonu među
očerupanim biljem, iscrtanim poslednjom suzom.
Sad ti se duša sprema na mlečni put, Bogu
pred nogu da legne kao prase. Težak je zli
krst koji nosiš i gorak zadah iz tvojih
sklopljenih očiju. A mene si pogledom u dlan
sokolila da ti pevam na bis. Zato se sada duriš
lažljivice u nebeskom cirkusu, dok ti

kratkonoge prikaze ljube vene na dojkama mekim.
Lavirint zaumni otkrivaš lampionima posut
i Pplombiranim umnjacima vilenjaka kastriranih.
Dosta je bilo marširanja do trona. Sad te
sa postamenta pljuju jeguljasti pajaci. Mrtvi
te preci preziru pušeci pod raspećem, a sveća
ti još dogoreva na uzglavlju u tuđoj šaci.
Gotovo je, gotovo, ori se niz zimplave aleje.
Na umrlicama svežim poznati se krevelji lik.
Sa svake bandere samoj sebi se smeješ, a skrivena
u materici tarantula ti spava. Suočena sa istinom
trudiš se da budeš gorda kao princeza
u obilasku plantaže. I mirno kažeš sebi:
" U redu, pa to je to i neka bude
na vjeki vjekova a m i n".

LET

Dugo se miris tamjana sjaji u duborezu
stolice za ljuljanje. U ogledalu se naslućuje,
zora ima dušu kao golub i prosipa dukate
pred isposnike i mlade pijavice. Najamnici zatrpavaju
plitke jamice i puše odsutno.
Ako im se ne ukaže čast novine se užegnu
i zaudaraju kao mučkovi u džepovima opata
i kolekcionara potrošenih osmeha. Na telefonske
pozive nerado odgovaram kada su mi stopala
puna plikova od šetnji pod punim mesecom.
Ćutim i puštam da me dotakne milost Tvorca,
posle čega sam spreman na let. Raj još niko
nije video, ali rat jeste. Nad nama se
njegovo zlo lice obesilo i klikće zlobno
plašeci buldoga i vidre. Psovke su uzaludne
kao iskrzane manžetne kada ne bodu i ne
ostavljaju tragove u stomaku. Lebde u praznini
mlohove i gnjile i gase se kao prskalice
kada ih suze obliju sa svih strana. Sprečen
da opsujem laskam sebi ćutanjem. Voćne sokove
pijuckam dok me misli žderu danonoćno i ciče

zarazno na mom uzglavlju. Smeh mi nedostaje
lepotu šakala da nadomesti i nadmudri godine
uzaludnih poljubaca. Ništa nisam smislio da
životu darujem moć ili bar orlovsko oko. Grč
guštera je odraz teskobe, a ljudi posustaju
naglo leškareći na jarkom pletivu. Subinu
niko nema na vratu. Ona se gaji maženjem kao bogougodna
mislost ili nebeski dar. Jednom,
kada sve prođe, i samo reči ostanu na vetru,
vesla će mi biti potrebna čun svoj
ognjeni u tvom srcu da usidrim
i pokažem ti put kojim se vraćam zaboravljenom cvrkutu
rajskih ptičica pod stogodišnjim krošnjama
obezličnog sveta u kojem ćemo se sresti opet.

TO VIŠE NIJE TO

To više nije to što sam naučio
o životu od klasika. Ako me odnekud
gledaju pronicljivim pogledima
između zvezda, znam da i sami

šapuću da to više nije to. Čovek
više nije čovek, niti je život
ono o čemu su toliko trubili.
Lahor i mesečina, cveće i rosa,

krilo ptice i sunčev zrak, samo
su ostaci minulog vremena
koji još uvek traju
u bespuću sanjalačkih pustolovina.

GLAS

Ah, taj glas strani, što smiruje moju
čežnju za planinama i pesmom, liči na
zmiju uvijenu oko članka jagnjeta zanesenog
pašom na proplanku. Dolazi polako
u kovitlacu oluje. Bez nagoveštaja se nadnosi
nad moju glavu i šapće mi u uho tibetanske

bajalice i mornarske psovke. Slušam ga pažljivo u noćima nesanice, dok se sirene šepure na mesečini i upijam njegove melodične odjeke koji me ispunjavaju planinskom tišinom. Jednoga dana uhvatiću ga nežno i zatvoriti u kavez od korica knjige. Deci da ga pokazujem i hvalim se savršenom pesmom koju sam konačno napisao

KRALJEVSKE SLIČICE

Video sam tanane kupačice
sa očima od ananasa
kako razvlače ostatke albatrosa
uginulog od ptičje sete.

Video sam zimu
na temenu Stolova,
kako olovnim pahuljicama
zasipa kapke ukočene srne
dok se sunce njiše nad Kraljevom
i štipka bradavice na dojnama
udovica raspuštenih.

Tebe sam video u kimonu
od frotira, kako uplakana sediš
u svojoj omiljenoj fotelji
i čitaš moje rane pesme.

Video sam ulice opustele od stida
na kojima još uvek mirišu
tragovi tvojih medicinskih klompi.

Video sam jato divljih gusaka
kako žurno odmiče iz grada.

Video sam pregaženog psa

i šugavo mače u kontejneru
lokalne elite.

Video sam ženu koja je umirala
od raka
kako šeta grobljem
i posmatra cveće na grobovima
svojih vršnjakinja.

Dete sam video nasmejano
kako me pozdravlja
sa tri podignuta prsta.

Zgrade su trunule u očekivanom
sivilu dolazeće jeseni,
a ptice u kavezima zviždukale
kao zaljubljeni osnovci.

Video sam pisca
poludelog od samoljublja
kako se ogleda u izlozima
prodavnica čarapa i uvoznih štofova.

Video sam
umornog ljubavnika u liftu
sa hranom za papagaje svoje ljubavnice
usnule posle abortusa.

Video sam Viljema Šekspira
kako sa Hamletom pije pivo
u "Parizu".

Svetla na soliterima su umirala
kao kužna marva
kada sam prošao pored
pijanih novinara koji su žvakali remitendu
u haustoru
zapišanom obilno.

U sobi na pisaćem stolu

zatekao sam samoga sebe
sa čebetom pod miškom
i kutijom cigareta
u džepu pidžame
sa izbledelim hijeroglifima
iz grobnice Ramzesa trećeg.

ŠERETA IMA JOŠ

Smeh smo davno zaustavili u sunovratu
i pustili ga da pase paučinu sa korice
isprošenog hleba. Sad ronimo suze kao
mlade kupine i razbacujemo se koštunjavim
rečima dok tražimo mesto u redu za doček
milostivog apostola. Melem smo popili, krv
propišali i okajali grehe. Kandila nosimo
majušna i gučemo u nedra složno, dok nam se
pluća kostreše kao sijamske mace u korpicama
od šećerne trske. To je sreća raba Božjeg,
zagledanog u ikonu Krstitelja u vodi do
pupka. Šereta ima još. Sisaju tamjan iz
fišeka od celofana i pevuše psalme
razdraganih obeščašćenih usedelica. Žene im
u košnicama pevaju u horu, gole i okupane
aveti, ljubavi site i ludilom blagim
osenčene. U pauzama nausnice puštaju
da im trepere pod suzama retkim. Ukosnice
vade i melju ih surovo prstićima neosetljivim.
Mleko u kesama požutelim ne dotiču nikad.
Ono im se iz dojki sliva u podne i otiče
bespovratno, decu da im rasplače i okupa ih
gustom belinom nade koja je raširila sumorna
krila nad njihovim patuljastim glavama.

EVO ČOVEKA

Evo čoveka! Sam u masi, zapušten i gladan
razmišlja o smislu života. Obasjano neonom

odelo mu providno otkriva golotinju
rasušenih udova. Čamotinja mu sa lica
vrišti kao sa reklamnih panoa. Zveket
praznih očiju prigušuje tišina posustalog
srca. Korakom krotkim gazi kroz haos
sopstvenog doživljaja sveta, nikada
shvaćenog otupelim čulima. Obazire se
oko sebe i shvata, to mu se sudbina
ruga iz luksuznih jazbina u kojima
obitavaju zmijolike kopije narcisoidnih
gulikoža i švercera ljudskih utroba

KUĆICU SVOJU NAPUSTI PUŽE

Kućicu svoju napusti puže i kreni
u svet, go kao tek rođeni čovek,
da tražiš sreću među brdašcima. Pašćeš
kad-tad na ljigavo teme svestan sveopšte
zablude bitisanja. Kolosu povampireni
što mudruješ uzaludno u svojoj proročanskoj
kutijici. Ko te je kaznio pevanjem?
Ko te je naterao da živiš sam, ubog
i zadovoljan kao sićušni melez, kad
postoji toliko razloga da se krikne
u azurno praskozorje, koje milenijumima
ne najavljuje novo rođenje.

KUĆICA ZA PTICE

Nevešto napravljena, po tuđem ukusu
i osećanju za ptičje potrebe, prazna
stoji danima na grani osunčanoj u januaru.
Dom za pernate i cvrkutave grudvice života
koji i one zaobilaze. Sad pauk u njoj
mrežu tka dok maleni beskućnici obleću
oko nakazne tvorevine ne shvatajući
smisao njenog postojanja. Naučiti pticu
da stanuje u kućici, kao referent ili
fabrički radnik, i suviše je glupa zamisao.
Ptice su oličenje slobode, a ne članovi

kućnih saveta i klaustrofobični stanari
omedene praznine. Bolje je i mrvu hleba
baciti gladnoj ptici, nego je učiti životu
po uzoru na svoj. A ako bi ptice pristale
na sve to, sver više ne bi bio ono što jeste.
Bezumlje graditelja kućica za ptice
preplavilo bi ulice i radio stanice.
Cvrkutom bi se oglašavali pernati spikeri
kljunova oblikovanih u trube. Njihove
misli bi zapljusnule svet kreštavim
talasom kakofonije. Mitovi bi potamneli
od zavisti i inata, a obični ljudi bi
iščezli kroz kapiju ludosti. I samo bi
kućice za ptice ostale da traju, osunčane
i prazne, kao spomenici ljudske dobrote
kakvu čovek prema čoveku još pokazao nije.

PODSTANARI

Sada su tu, prividno srećni iza
zaključanih vrata. Sami u sterilnoj
sobi, čute i gledaju se pogledima
narkomana u prodavnici igračaka.

Okamenjeni komadi sira rasipaju
tamno žutilo po masnim mišolovkama.
Noć, visoko propeta, balavi prve zvezde
opšivenom gubicom.

Puštaju da ih tišina podstakne
na blud i raspali obamrle udove, beskrvne
hvataljke nota i suludih spermatozoida
lišenih patnje i nade.

Vozovi riju noć kao upaljene krtice
dok im se tela umnožavaju na zidu
i rasipaju po podu.

Sutra već, mraz će se useliti pod

njihova pomodrela rebra. Dečji plač
će im ispuniti gladna usta. Mekota
užasa življenja obuhvatiće ih skupa
da nikada više nežnost poljupca
ne osete u nozdrvama.

TU NEMA NIKAKVE MUDROSTI

Bobice su bobice, dok trutovi likuju
nad maljavim glavicama prašnika. Podešavam
monokl da mi ne promakne ples ivinih listića
na svežem grobu nepoznate pokojnice. Tu nema
smrti u tragovima, samo gačci trepću sanjivo
i gacaju po zatravljenoj ilovači. Nadmeni kobac
lenjo ispisuje moto svog bitisanja nad glavama
bezбриžnih golubova koji seru po nadgrobnim
spomenicima. Žene u crnom čuče nad skakutavim
plamićcima voštanica. I sve bi gore,
sa beskonačnim da se stopi, zmijama i paucima
da utekne. A sve živo, u nebo zagledano,
zemlji se vraća. Tu nema nikakve mudrosti. Isprane
slike pokojnika ne govore ništa. Prazna lica
bivših ljudi beživotno traju u napuštenom svetu
kao etikete na izvetrelim bocama piva.
Gledam kako im vetar nehajno dotiče
samouverene poglede uhvaćene za života
u zamku zablude o smrti samo za druge.

CIGANI

Čerge u noći liče na saće i blješte kao
brušeni opal iz Mrtvog mora. Spokojni cigani
spavaju s pesmom među zubima. Ciganke su,
uglavnom, trudne i sanjaju zmajeve sa očima
anđela. Idila je potpuna i lepa kao poljubac
nimfe u plićaku. Konji kaskaju za satovima
kroz bukove čestare u kojima banče šumske
prikaze i aveti u ženskim haljinama. Puteva
nema. Kiše su ih sprale i zametnule putokaze
do usnulih duša bogova. Zanemele ptice plivaju

u pomrčini, svetlucajući kao dijadema
razmažene princeze sirotinjskih logora.
Freske mučenika, u koru stabla utisnute,
zamišljeno zure u svoje otvorene rane.
Cigane volim i u njihovim obredima tražim
motiv da pevam o gorskim svatovima i nakindurenim
udavačama u zakrpljenim dokolenicama. Gegaju
se turobno kao obljubljene pralje i njaču
resko na gatare što nesanicu opijumom gase.
Ljiljani procvetaju na tren i uvenu brzo
kao mezimci što pijuču od nežnosti. Miris
čili iz njihovih ćaknutih glavica i mazi
bršljan po rebrima zeljastim. Vilinsku
pesmu recituju sove sa mrmotima u glas.
Milina čuči na panju, ponosna matora kurva
što saleće čergare i trubadure nage. Mre noć
kao očajnica koju u brlogu timare lajavi
glasnici konjokradica i pijani pevači lekovitih
bajalica. Jutro kad vrisne nad ponorom i zamiriše
slano pecivo, cigančići žurno krenu u život
kao na svadbu brkatog džeparoša sa malaričnim
flekama po čelu i jagodicama.

E, MOJ TVORČE!

Niko ne dolazi sam kao preteča i darodavac,
niti zvone zvekiri i praporci u maslačkovim
kolonijama. Snop očerupanog kokošnjeg perja
pada sa grana jorgovana. Rep sam pregrizao
svoj i sada cvilim kao siroto štene ovčara.
Klatim se između okamenjenih vodoskoka
i ogrizaka zvezda, pospan od skladnog
sazvučja tonova nastupajuće ravnodnevice.
Sporo se bude javke u moždanim vijugama
ljubavnika i pište složno na ulične svirače
i raspojasane kosače gradskih parkova.
E, moj tvorče! Ždrale pijani što kinjiš
lučonoše I uplašene čergare svojim polovičnim
predskazanjima. Pokreni se sisavče! Mrtvilo
iz bradavice na nosu istisni da natopiš

korenje i otiske mačjih šapa na kaldrmi
palanačkoj. Jednom ćeš umuknuti i postaćeš
anonimus u svojoj samačkoj postelji.
Sanjaćeš moreplovce, drumske patrole
i preprodavce heroína, dok ti portiri pakla
pljučkaju pod prozorom. Potanko su te opisali
čudaci u haljinicama od bambusovih traka,
što grakću duž magistrala koje presecaju Evropu.

SINOVI NACIJE

Dan je počeo sjajno, kao što počinje život
posle velikog praska u mošnjicama Kosmosa.
Sve je praštalo od smeha i pesme dadilja
i pijačnih prodavaca koji su skakutali po
ukrašenim trgovima kao maleni probuđeni
kenguri nad pripremljenim žrtvenicima.
Ptice su lebdele u prozračnim slapovima
nadošle svetlosti, kao kljunasti nebeski
lampioni, rugajući se svemu što gmiže
pod njihovim vazdušastim telašcima.
Cvrkut su zaboravili u kaljugama juga.
Isprane poglede okačile o telegrafske
žice. Samo još snove neguju u naduvenim
mozgicima, proverenim trezorima u kojima
je sačuvano neizmerno blago ptičje istorije.
Duga se skratila i ogrnula pepeljastom
pelerinom ugašenih zemaljskih ljubavi
čiji prah plovi kroz večnost zajedno sa
Ničeovim brkovima. Prosjaci su otišli
sa ulilca i skamenjeni stoje u parkovima
kao spomenici sanjanog blagostanja pred
razmaženom dečurlijom političkih moćnika.
A onda je pala kiša i niz lica odabranih sinova
nacije razlilo se crvenilo, obilno kao
menstrualni odliv smušene device
kojoj je Eros dotakao genitalije
i uputio je u tajne uživanja.

EVA

Potop će nas upokojiti dok skeledžije onanišu
u šiblju. Krakati i tmurni lovci na bivolice
grickaju latice procvetalih lotosa. Hajde,
muziku barske kornjače zasviraj zrikavče. Vaskrs
nije ništa drugo do trijumf nad priviđenjem.
Krst i tamjan u krikulude nad proučenim žitijem
tvorca. Ničemu nismo skloni, nikome dragi.
Ilovaču mirišemo i pamtimo njene treptaje u tami.
Život možda jednom i bude slavlje, grč čestitosti
ili toplota krila anđela. Do tada samo smrt
vrebava iz svih otvora, kao ševa zlatokljuna
u mornarskoj mreži koju miluje jugo. Dušo,
nečujan je tvoj hod kroz vreme ali ostavlja
tragove i pustoš. Ostavlja lepotu i ponos
pajaca izglednelih od nadanja da će se
pojaviti zahuktala i izglednela od čekanja
pramajka Eva sa vinom i smokvama
u bisagama žednih kamila

BAH

Od sinoć nema nebeske muzike u oknima
noćnih svratišta. Kikot se ori iz
telefonskih imenika razbacanih po podu
železničkih stanica. U ogledalima samiju
neobrijana lica besposlenih pijanista.
Oči im ugašene sakupljaju prašinu
i zveckaju tiho kao brojanice od ćilibara
među prstima nervoznog monaha. Izrodi su
na ulicama i pljeskaju odebljalim dlanovima
Bahovoj senki, što se koprca u mreži zvezdanih
odsjava. Zvona cvile kao gladni gladijatori
u napuštenim tramvajima. Vernici su otišli
na počinak omamljeni tamjanom i vizijom Boga
koja se ukazuje srećnicima u trenucima
duševnog rastrojstva. Note se pale u vazduhu
i lete u nebo ostavljajući za sobom žučkaste

oblačiće dima i prazninu koju ispunjava
jauk noćnih grabljivica. A kad dođe jutro
oglasiće se pesma bajne primadone
praćena nenapisanom muzikom
kosmičke Bahove fuge.

LJUBAVNA VEČERA

Zvone zvonari na večernje ždranje
I bezumni pir nad bezmlečnom dojkom
Plaćeni bukači odlaze na pranje
Poštanskim lađama i sibirskom trojkom

Vodicu iz mešine pretaču smutljivci
I bisere nižu uz mošusna zrna
Razmiču se zglobovi i oskudni živci
Titraju u ptičnjaku nad bokorom trna

Konjušari gadljivo krote prognanike
Za repove konjske vežu pustolove
Da im u sećanje vrata lepe slike
Milosrdne molitve i manire nove

Sveće obasjavaju duhovno slepilo
Srebrni čiraci pamte psovke sočne
Svemogućeg sunce avgustovsko opilo
U čekanju večera ljubavna da počne

Monasi se hrane pogačom i solju
Maslinama trljaju kruta spolovila
Da osmisle pustoš i ubiju volju
Za dodirom nimfi i umilnih vila

Sveci čitaju vesti iz starih novina
I puše duvan iz kedrovih lula
Samoljublje im je sva imovina
A sećanje na smrt opijum za čula

DRUGA DIMENZIJA

Kišni dan ljude čini nepodnošljivim, a ništa nije uzaludnije od uzdaha bačenog u dalj. Ludost se može dotaknuti brijajem ili šljivinom grančicom. Skitači i pesnici to čine ponekad jer su begunci iz sopstvenih školjki koji traže izgubljenu melodiju Kosmosa. Tužni valcer ih razneži i vrati im sećanje na odbegle predele i minerale hladne i svetlucave. Meni je sasvim svejedno što anđeli spavaju čvrsto kao slonovi i korenje abonosa. Važno je da obljubljene curice imaju slatkaste pegice na nosićima i kupaju se u rosi kao u jutarnjem ispljuvku pozornika. To mi daje za pravo da mrzim akvarijume u luksuznim hotelima i ribe gledam kao iskricice slobode koje se bezglasno smeju svemu oko sebe. Varke su uvek moguće i niču drsko kao prutići breze illi kozji repići. Muk brzom kretnjom menja oblik i postaje mućak. Snovi ga samo razdraže i zebnju mu podgreju da postane ćaknut i smežuran kao ptičja nožica. Zna to moja dragana u čijem sam oku utočište trošno sagradio. Na grudima njenim psalme sričem i reklame za besmislena putovanja po polovima i ekvatoru. Opušak kada ugasim u bronzanoj pepeljari, vreme stane i iskričave senke mojih predaka posedaju oko stola kao narkomani. Voleti je bolno ako je ljubav prava. Šakali to predosećaju kao i ljudi omamljeni mirisom genitalija. Ali nežnosti nikada nema dovoljno da zatvori sve pukotine na duši ljubavnika. Ništa se u životu ne nalazi jer sve dolazi samo pošto je tako zapisano davno pre Adamove prve onanije. Sadisti vršljaju po gradovima i reže sebično nakostrešeni i ranjivi kao mladi glodari. Tuge nema kada se malo zna, radost dolazi naknadno, bestelesna i mirišljava, da plišani pokrov navuče preko smirenih usana pokojnika u čijoj novoj dimenziji reči više nemaju nikakvo značenje.

TIŠINA PACIFIKA

Pesnici su slobodni. Ljudi su ograničeni i skloni propadanju. O pogrebima se ne razmišlja kao o grašku ili kitici heljde na oltaru ljubavi.

Hirovi ljubavnica mogu biti varljivi kao baobabove metlice ili kruti od žalosti. Talog su oči koje ne gore od strasti i ne gutaju opijum. Šare ih prekriju da obnevidele ostaju do jutra, kada ih zatiču biljne vaši i ladoleži kako krstare tišinom pacifika. Utajivači su sanjive meduze što mile kroz koridore i poskakuju ponekad. Ljigavi su noću u rovovima, dok im paučina niče pod borama. Ratnici slave žudeći za stiskom vinove loze i vodoskocima u vrtovima ambasada. Često se maze i krv prosipaju po stepeništima. Savesti nema u ljubakanju sa kurvicama. One smišljaju podvale dok klepeću ušima u zagrljaju i čuče nestašno kao očerupane gladne čavke iz providnih plastinih džakova. Buktinje u očima ne nose i ljagu ne spiraju gatanjem, kao ološ. Sramotu duboko u sebi čuvaju i dosađuju se kovanjem zavere i tamnovanjem u sobama za poslugu. Civili ih noću hvataju i vešaju o oluke dok ne zarone u senke mladog bršljana. Tada ih pesnici pokupe jezicima nateklim od ćutanja i pevaju im tiho zaboravljene balade koje sluđuju i teraju na plač. Tajnu svog porekla nikada neće otkriti i umreće srećno osmehnute i ogrnute nesanicom kao razroke paunice u predvečerje dana uzgajivača ptica i kokoši.

NIŠTA TU NE POMAŽE

Ništa tu ne pomaže dok se potajni lavež prostire nad kamenolomima i zatvara vidik posustalom skitaču. Zubi mu zvekeću u magnovenju. Oči prokisle zaudaraju na iluziju i kotrljaju se među kišonosnim oblacima u majsko predvečerje. Žuti lovci svoja azijska lica u pionirskim maramama drže i prizivaju smak sveta. Šuplje su kalemljene i negovane glavice kokosovih oraha obešenih o glogove stubove duž ulice prevarenih ljubavnika. Na sumornim terasama gradske striptizete prostiru komade iskidanih snova. "Ništa tu nepomaže" vrišti napuštena kasirka

u spavaćici od pokislih pozorišnih zavesa.
Sa Zevsom pijem piće u blatnjavoj košari
na putu za Vavilon. Još me prati njegov glas
i opominje u praznim salama hirurških klinika
i domova kulture. Njegova roditeljska pažnja
sputava mi vid i tera me da svet posmatram
očima svevidećeg. Zato kažem, uzaludno je razarati
gradove tužnih miljenika biseksualaca
i piromana. Trube se kote bakanjem i ravnomernim
kuckanjem noktićima neplaniranih fetusa
po njihovoj prozračnoj duši. Vladari
se mreste u barakama kao kubanski moreplovci
zaraženi sifilisom. Topot smo savladali lako,
sad čekamo rez da nam dušu oslobodi
i uzdigne je ka Bogu

ADOLF, FRIC I HANS

Izlazim pred kuću, istresam mrvice
sa kariranog čaršava i ne pozdravljam
mačke koje me gledaju prividno ravnodušno.
Novembar je 1997. Mesec čuču na krovu,
ozbiljan kao beba koja kaki. Noć miriše
na ustajale jastoge i vinske mešine
razbacane po deponijama kao obrijana
trupla seoskih dokoličara. Glad je
porok i kucka u slepoočnicama šireći
se u etar. To znam. Kadificu ne možeš
ignorirati kao vrapca koji kljuca
zob ili se meškolji u transu i cvrči kao
mokri redenik. Kadifice su duše pkojnika,
nevina ogledalca što pilje u oko neba
kao u masnu crnu bubuljicu tamničarke.
Toteme nikada nisam mario, niti ih
tesao od ilovače i jasenove kore.
Totemi su penisi rulje koja se klata
u kupeima i onaniše ponekad. Čednost,
šta je to? Čekanje na blud ili strah
pred grmljavinom što se javlja u truhu
praćena blagim odsevom izdajničkog oka.

Svejedno je ko koga poseduje ako je
posedovanje strast što se praćaka
na obalama Stiksa, dok joj se sluzava krljušt
svetluca na mesečini kao glavice eksera
na kućici za Adolfa, Frica i Hansa, moja
tri izgladnela mačora.

ČASNO JE BITI PAŽ

Časno je biti paž, firentinski trgovac
illi čikaški sveštenik sa belim okovratnikom.
Časno je sedeti pod nadstrešnicom od kobiljih
repeva i podrigivati glasno u raspuklu ludaru
noći. Časno je dodirivati glistu vrhom cipele
umrljane humusom dok nacija sanjari o
čovečnosti. Rudari nemaju dara da vratolomnim
pogledom sklepuju vešala. Lebde pod palubom
sveta, dremljivim carstvom poraza i nade.
Rudari su maštari u lukama koje ih mame
i prizivaju potajno, mirisom čajnih kolutića
i jetrenih pašteta. Samo šišmiši likuju glasno.
Masni su i umiljato se češu krilima i zardalim
britvama. Dom im je sačmom posut i praznim
limenkama. Zaveru smišljaju dok vise
naopako, iznureni pivom i pirom pred zoru.
Senke ne jedu, ni ostatke papaka u ugljenoj
prašini. Samo usoljene zglobove osa njuše
dlakavim nosićima i pevaju glasno dok im
mladunci poskakuju na komandnim mostovima
i olajisanim jarbolima. Dugo još tamu nećemo
istisnuti iz podbratka. Dugo još nosićemo
otrove u mišićima i jednjaku, dok umišljena elita
bludi u kadilacima na sunčanim magistralama
domovine. Srastamo polako jedni uz druge,
zadovoljni kao paraziti u javnim kućama.
Naš izgubljeni svet remeti još samo kikot
histerične kurve, kojoj su dojke usahle od
ujeda mlađanih ratnika i čijim glavama
praznina zjapi za tuđom krvlju i alkoholom.

ROGOZ

Varljivi dan muče u dlan ranoranioca..
Senke ljubavnika isisavaju nektar sa
lanenih čaršava i uniformi. Rečito je
njištanje saobraćajca u šumarku golom.
Sito se kikoću gubavci nalickani i padaju
odmah. Sada je trenutak pliš da se odene
i lavina misli ukroti bjanjem. Učestalo
se javljaju psovke u šavovima šetača
sanovnika pospanih. Ne obraćam se nikome
u lice i samo zurim u slivnik kao u pegicu
strešljena pod lupom. Žure mladići svojim
neposlušnim lutkicama na raskršćima vetrova.
Ponekad pucketaju zglobovi ritmično kao plovke
subotom u kasapnicama. Od nežnosti sagorim
sanjav i raspem se po voćnjacima. Moji snovi su
lišeni straha i zato se ponavljaju rado.
Podozrenje me tuđe boli, mada je ljubazno
kao maćehina ljubimica u klimakterijumu.
Ali, ne dam ničemu da me dotakne prisno
i poremeti mehanizam mog mehaničkog mozga.
Tu sam u proputovanju i sakupljam energiju
za avanture u drugim galaksijama. Mig trguje
đinđuvama utopljenika i okovanih gutača
plamena, oznojenih pod pazuhom. Uhode hodaju
oprezno u sudnicama i grickaju sačmu iz
celofanskih kesica. Oca si zakopao, majčin
sine, i prokockao plodove u saksijama. Razuma
nemaš pod noktom, mesečaru što se šegačiš zorom.
Aristokratu ćeš poznati sam
po nadlanici cimetastoj i prstiću
među zubima. A onda će doći vojnici
u zapregama i strogo ti zapretiti da
ne keveš na prolaznike rano jutrom,
dok seni pokojnika napuštaju trgove
u povorkama tihim i svečanim kao rogoz.

ZVEKET NAKITA

Svi nekud žure i pljuckaju usput. Znaju da će ih mrak obaviti spokojno, ali ih to ne brine. Gadjljivo gutaju upotrebljene mape potonulih kontinenata i avionske karte koje mirišu na razblaženi kafeni talog. Život ima smisla tek kad se pogleda sa druge strane. On nas samo gnjavi kao bubašvabe i leptiriće zdepaste. Uteknemo li danas, smrt će se pojaviti, neočekivano, i zvesti nas lako. Kraste su joj izmislili i podbradak lojni da nas preplaše skotovi. A ona je, zapravo, samo stidljiva magličasta nit utkana u naše živote. Jednom kad svi budemo mrtvi u to ćemo se uveriti i promenićemo navike da nas opsenari ne progutaju zauvek. Otiske nećemo ostavljati u vlažnim očima nezasiatih ljubavnica, ni grč u petama totema što se belasaju na mesečini. Otići ćemo lako i samo će zveket nakita zidove plača da ispuni toplinom i nadjača žamor kitolovaca promuklih. Uzalud je žurba, a pljuckanje je masturbacija mozga. Život je besmisleno trajanje u sopstvenoj iluziji, samo korak od smrti koja svoje obrise skriva pred ogledalima pegavih delfina i ljudi znatiželjnih i neumornih u traganju za pojilom.

SEZONA VODOZEMACA

Odavno me nigde više nema. Sumnjam da sam ikada i postojao igde osim u tvojim kišonosnim zenicama što svetlucaju kao kvarcne lampe. Između moje pojave i gladnog groktaja ništavila ti si bila spona. Tajac mi se sada uselio pod krov i šeta kao pušač "havane" u ćeliji koja zaudara na dezinfekciju. Ali, davno je završena nevina svetkovina pod prozorčićima oznojenog tiranina. Zato ponekad ustajem rano nedeljom, dok kozorozi, umišljene mudrice, pelud prkosno isisavaju iz životnih pupoljaka. Bos i gologlav šetam blagozvučnim ulicama između umrtvljenih prolaznika klonulih pod teretom namreškano neba. Bunovna lica pažljivo razgrćem sa uštavljenog

pločnika i budim strvinare dremljivo razbacane po spaljivalištu. Tražim jedno lice sa treperavim pogledom bludnice u očekivanju da mi u ovom košmaru daruje prkosni osmeh kojim ću započeti dan. Uzalud. Sva meni poznata lica, krotka u modrim grudima jutra, mirno stoje u redu pred duševnom bolnicom. Bezizražajna hladnoća vodozemca modni je trend ove sezone.

POLJUBAC

Sada si samo nit što klizi niz vreme.
Tajna si sebi nerešiva. Zakone prirode naduvavaš gatanjem i pretvaraš u reči.
Pitka je ćud ljudska da bi je mužom otkravio vrag. Nadimaš se, nadimaš od obesti nakostrešena prikazo u uniformi čuvara pradedovskih zabluda.
Moć sam ti dao pletilje, a ti si pojeo so i izvadio oči lutkama. Gatalice danima ređaš po pesku spokojno i marširaš sa otiskom ženskog poljupca na okovratniku. Znam, rođen si lud i patnja te golica koliko i kicoša pokislog. Ti, momče, pravila kršiš postojeća dok se prevrćeš po podu i dozivaš Tacita da ti pljune na ud. Istorija tu ne pomaže mnogo, hodočasniče svetlokosi. Sve se zaboravlja i nestaje u pukotinama slogova. Samo slike traju u prostoru i mešaju se sa otrovom privida u kolevcu proroka. Obilje nije dostupno jurišnicima i skakačima u dalj. Vidari samuju po čestarima i pljuju u kapuljače inkvizicije. Pokucaš li na moja vrata zavrištaće gromovi u zidovima katakombi i sva slavna lica banuće pred tebe s podsmehom da ti čestitaju rođenje, s poljupcem teškim kao zalogaj hleba.

Ivan Rajović

ŠAPAT SA IVICE SVETA
(Alma, Beograd, 2008)

*Zahvaljujem se svojim
roditeljima što su mi omogućili
da se dogodim ovde u ovom
tako veličanstvenom trenutku.
Zahvaljujem se i svim
domaćim
i svetskim Ludacima bez kojih
ovih pesama sigurno ne bi bilo.*

Autor

RUB

KOKTEL

Okrenut leđima sluđenom svetu
pevam u sebi
danima.

Tako spokoj sputavam
da mi kroz trepavice ne iscuri
i kane na ljutookog satira u čitanci.

Kometu u oku gajim ždrebastu
i kučku vragolanku
u čizmicama ruskim.

Hej, hoj,
ponosno kličem naličjem tuđeg glasa
travama i kaktusovoj bodlji.
Hoj, hej, odgovaraju
mamutske gromade klasika
i lajave reinkarnacije
goniča violina i truba.

Zabava je to jutarnja
upriličena nadomak gradskih trgova
i kafe u šolji
u kojoj se mreška
vasionska samoća pesnika.

VRAPČIĆ

Osluškujem praskavo gugutanje
izblajhanih udvorica po kuloarima
i unjkavi šapat dvorske elite
razvratu sklone i bucmaster kao čir.

Na balu predvodnika
užagrene se oči vernika
razdragano smejulje.

Lutani animirani i obezdušeni
sanjaju zaveru i ključaju ovas
ćuteći na ramenu hranioca
predu redom do jutra.

Ne znaju da

ako se pogazi čast
urokljiva se kletva iskrade
ispod pazuha tvorca
i nadmudri ih.

O, grešnici sluzavi.

Misli se iscede i ostave ožiljke
na tabanima.
Utroba rasporena pokisne
i satrone
na vetrometini
dok mozgovi gnjili
prebirajući po sećanju
osušenim ganglijama
sami sebe
ne počnu da tetoše kao balegari.

Kroz naprstak pluća tad
dan pijukne za ljuskom tišine
života koji ide dalje
i dalje
prečicom
ropćući zagonetno,
vrapčić đavolasti.

ODOJČE

Strepim slušajući ratnohuškački program
svetskih mirovnih pokreta.
Odsutno gledam gole starice
koje se izležavaju po krovovima
i prizivaju Harmsa.

Pokušavam da se saberem
i pljunem u dalj,
u zacakljeno oko kreatora
novog svetskog čuda.

Nikoga nije briga
šta se zbiva u sivilu tuđih mozgova.
Ko pluta dalje, a ko tone
ostavljajući za sobom
nesvarenu predstavu života,
žitku i miomirisnu kaku odojčeta
iskreno zagledanog
u sopstvenu predstavu
o spasu čovečanstva
pokoljem buntovnika
zabarikadiranih.

ZNAMENJE

Dođe to jednom
u očekivanju da se doživi stota.
Sklapaju se godovi
i ređaju po krivulji dlana.

Monstrumi su davno izmislili bombe
da ublaže nežnost topuza i praćke.
Čekaju nas opet mračne slutnje
pred željom za vlašću novih osvajača.

Nerođeni plaču iz besplodnog legla.
Sparno se nebo trza u trudnoći.
Planeta se razuzdana u užasu grči
pod znamenjem strašnim bahate svemoći.

ZVONČICA

Samo glasine i lelek
cure nad čaršijskim sutonom.
Sedeljke se prostiru u nedogled,
srceparajuće
kao korota mlade grofice.

A tu bi trebalo da bude nešto,
sto sa poslugom ili badem
u kristalnoj lobanji lakeja.
Ništa od toga.
Tupost cakli iz pogleda sabrata.

Jednoga dana ljudi će se čuditi
kad im selice padnu sa neba
kao cekini muholovaca
u kreč.

Špartaju voćari šinama zardalim
da snesu dokolicu i puste je
da prhne u ambis.
Vatru će da žderu staklari
i njihove tašte.
Bez razloga.
Pazim da ti na rep ne stanem Zvončice
i mlado ti telo ne pretvorim
u zvonki eho večitog kruženja.

Ministri se svrgavaju
i šetaju goli po kejevima
klepećući zvončićima
nad noćnim morama spletkaroša.

Teme im je opijum rečitosti
kojoj se klanjaju pobožno.

BOLEST

Sklonite svoje prljave ruke,
pod krevet ili na ormar iza simetrično
poređanih ucrvljelih dunjaca (ukoliko je jesen).

Sklonite ih na tavan, u podrum
ili na neko drugo tajno mesto.
Ovde temperatura uopšte nije bitna.

Sklonite svoje prljave ruke i ne pokazujte ih
nikome. U očima, glasu ili osmehu još je
i moguće instalirati toplinu, boju
i grimasu. Jedino ruke nikako ne možete
kamufilirati. Crno ispod nokta ostaje
crno ispod nokta. Kap zgrušane krvi,

Ugljenisana dečja suza ili komad
ljudskog mesa bez kostiju. Sklonite
svoje prljave ruke i nikako ih, nikako
deci ne pokazujte. Jer ona to sigurno

Neće shvatiti, a suviše reči samo ih
mogu potaknuti da svoju detinju
radoznalost zadovolje čeprkajući dublje
iza uredno podsečenih noktiju sa čijih

Vrhova svakodnevno otpadaju odumrle
ćelije zločina iz strasti, iz obesti
ili dokolice, svejedno. Zato, ipak,
sklonite te svoje proklete prljave

Ruke ili ih upotrebljavajte samo tri
puta dnevno, pre i posle jela.
Ne mućkati i ne približavati vatri.
Ne okretati dlanove i ne tražiti liniju

Života. Ne trljati ih i ne stavljati
u rukavice, niti ih pružati na pozdrav.
Ne raditi s njima ni sve ostale obične

stvari. Sklonite ih kad vam kažem.

Zakopajte ih jer samo zakopane
one mogu nečemu korisnom poslužiti,
mada trava iz takvog đubreta
obično bude kržljava i opora

Jer i ona zna
da je bolest prljavih ruku
dugotrajna, teška
i, što je najgore, neizlečiva.

BILBORD

Zastave su pale,
samo mržnja zjapi podlakćeno
i pogažena obećanja
pljuju na zajedničke svetinje.

Krvožedni,
pohlepni,
i mržnjom opsednuti,
izgubili su iz vida
da posle svih ratova
dolazi vek ništavila u istoriji
i zenicama pomahnitalih akrepa
na bilbordima.

SVETLOST

Svetlost je tanko udenuta u krošnju
da drugačije ne može biti
neko ima lice bolno nasmešeno
i umiljavanje mačje,
drugi imaju blagodeti krvlju stečene

i aktivno članstvo u novoj eliti.

Život je i ovde doživljaj
bez ostatka,
kako koga zapadne
retkima uloga glavna i kratka
a većini epizode duge i gadne.
No, dogodiće se već
uz biblijsku jeku
da jednoga dana
o, ti greško tvorčevog dela
podigneš posramljeni pogled
ka nebu
obrišeš suze
koje ti ponos predaka peku
i odsanjaš dugo željenu javu.

ZABORAV

O, vi pioni patova-ratova,
vi, grešne marionete u nevreme dogođenog puka,
vi, vlasnici ušteđenih života
u pomračenoj svesti ušate kasice-prasice
pohranjene u trezor kosmičkog ništavila,
vaše vreme dolazi neumitno
u posrebrenim gipsanim koritima,
u pozlaćenim hodaljkama,
na štakama samohodnim,
u kolicima sjaktavim kao ordenje
za odanost vođi.

PREZIR

Ratovi uvek započinju paradom.

Primirja se sklapaju s radošću i plačem.
Lica budućih heroja zrače nadom
da se večna slava stiče okidačem.

Stisnuti kao crvi u lobanje uske
mozgovi se krvožednim pegama ospu,
dok ih protivnici iz skrcane ljuste
kundacima po bojištu ne prospu.

Ispale ljudske oči, beživotne i kliske,
s nevericom zure u iscedenu zgužvanu jetru.
Kao gaće device srozane bez vriske,
njišu se krvave zastave na vetru.

Vazduh zasićen smradom toplih creva,
lepljiv i gorak lica pobednika mazi.
A sa njih gordost, umesto da trijumfalno peva,
masi pomodrelu jezičinu plazi.

Duhovi gluvare po gubilištu
između oglodanih trupova u belim togama.
Razbacana trupla nalik su skladištu
ispunjenom glistama i stonogama.

I svako mrtvo lice, zgrčeno u samrtnom času,
prezrivim osmehom kao da se smeje,
povorci koja bezobličnu masu
uz vojne počasti prati do aleje.

ŠETNJA

Ponekad izvodim sebe u šetnju
parkom iz bivšeg doba.
Oprezno.
Kao ljubimca sitog teskobe,
kao ljubavnicu koja hramlje do kupatila,
kao pudlicu napirlitanu
i lajavu krvnički.

Sve to tek da napravim
malu pometnju u mozgićima
gnjilim od zavisti i samoljublja.

Gledam sivolike šetačice pohote
u napadno krojenim
revolucionarnim haljinama.
U nedrima im ordenje zvecka.
Boračke penzije u neserima se krčkaju
dok cupkaju pred trafikama
i u piljarnicama.
Koža im odiše svežinom
i vazdušastim vonjem
klijenata ratničkog soja.

Vučem se lenjo,
tražim neko pitomo lice,
čoveka
bez vijetnamskog sindroma u zenici,
bez ožiljka rata u moždanoj kori,
bez krvi u pogledu,
bez kamena u bubregu,
bez uranijuma u mokraći...

Posmatram ispijene kreature
pod škrtim snopom uvozne mesečine
dok rezultati tranzicije
razjedaju patinu ukorenjenih iluzija.

SLAVA

Nužno je sivilo pojesti vojnički
i život urezati u naviku
bez velikih izgleda na dugovečnost.

Mali i svadljivi simptomi bliskog kraja
zatiču nas u predsobljima,
u predgrađima zatrovanim

i kasarnama tmastim
da nam vrata miris strelišta
i marende zeljaste.

Uspostavljam komandu
nad iskeženim psima rata
da otvorenih očiju,
bez straha,
bez patnje,
bez nedokučive zgroženosti
pred nestankom sveta,
uđem u istoriju
na bajnom odblesku
atoma u glavici ludare.

SOBA

Opkladu brusim pod tezgom juvelira
odrvenelih od bombardovanja.
Vez kane sa sedišta automobila na plakat,
a ja se smejem, mali secesionisto,
i stapam se sa vrevom minerala.

Golubice biste bogova obasipaju peludom
i sabiraju sujetu
u smešnoj štikli maserke.

U zoru prepuknu poludeli snevači
azijatskih lica
koja sumnjaju plaho
i pretaču se u bila krtica.
Imam sukob sa odrazom na niklu
i elektricitetom izvučenim iz ogriska mozga.

Trag egzila je izlaz,
pogled uspavljajući u ispljuvane rešetke
na prozoru pod kojim pulsira
panova frulica.

Upijam laži sveta što je znak
da uživam u životu i ljudima
sa jazavičjim pogledom
i očnjacima od kornjačine kore.

Spona sam koja daje smisao
došljaku iz svemira
i crnom čvorku u bisagama vimenastim.
Prototip sam kipući na postolju,
glavato lane i jaje Jupitera ulickanog.

Nada mnom legende odsutno glade hajdučiju
i ćute kroz bež stakla naočara.
Satanizam Pentagona je spoj ustalasanog ega
i ogledala obrednih.
Vrh svega je u dramoletu prinove
i odgoju negovanih potomaka
umazanih ludačkom pišalinom
za vreme koje prolazi.

NIŠTA

Zatvori te stežu daso,
i probisvete utegnute iza kojih plaču
obljubljene majke tuđih ratnika.

Pogano je nositi pikavce
i dogorela ognjišta
u podsvesti.

Oslepećeš posle svakog rata,
a post traje kratko i boli
utkan u razdeljak.

Vadio sam stenice
iz televizora i telefona

razbacanih po deponiji ratnog đubrišta.
A savest čovečanstva je počela da zvoni
uz blagoslov Mesije
posle čega je svet postao moj dom
i internat očajnika zrelih.

LJUBAVNICI

Spokoj sveta sam nekada udisao u sebe
kao miris čokota i morske pene
na jutrenju.

Na ulicama sam stajao predveče
nem od žamora svetine
i dojki razigranih
pod nebom oronulim od starine.

Hej, stari,
frktale su zbrčkane bakice
meditirajući nad lepezama,
u kupeima škrgutavim
i na palubama brodova.

A u kafanama i kino salama
sadisti su se prikazivali kao heroji.
Branitelji domovine
obilazili su kejove,
parkove i šetališta
na kojima se riboliki ljubavnici
dodiruju nevoljno
kao gubavci na šahovskim tablama.

1999.

Gledam tri obrnute šestice
Urezane na nadlanici
Milosrdnog anđela.

Pitam se da li je to
Jebena vizija ili
Predskazana slučajnost
U svetim palimpsestima Pentagona
Dok se bebasti Antihrist
Zaštićen zakonom
Plazi čitavom svetu
Razbaškaren u krtičnjaku.
Narod skapava uspravno
Godinama izmožden
Čekanjem u redovima
Za hleb
Za šećer
Za puške
Za svoj nacionalni ponos.
Ostrašćeni ratnici na bojištima
Kolju se i siluju bratski
I trguju istovremeno.

Pesnici patriote,
Duše otelovljenog srpstva,
Nariču za nezaštićenim bogomoljama
Dogorelim ognjištima,
Nezanjihanim kolevkama
I nebeskom narodu.

A kurve
Predusretljive humanistkinje
Univerzalne mučenice
Bratskog pokolja
Krešu se prostodušno
I jeftino
Pod bombama
Sa raspećem
Među isisanim dojkama.

Devojčice
Naglo nabujalih grudi
U podsvesnom predosećanju užasa
I nagona za opstankom

Koračaju izazovno
Opustelim gradovima.
Pohotljive čuvarke nacionalnog gena.

Rat je i krv ponekad zna
Da bude bezvredna. Svi izlazi su zatvoreni,
A život postoji tek da bi se došlo na red
Za umiranje. Zapljusnuta milosrđem
Prava Srbija se
Uzdiže na čistini
Pod okrvavljenim krilima

Milolikog Anđela.
Duboko skriveni u zverinjacima
Mračni ideolozi teorije svetske zavere
Pevaju ode domovini
Na izdisaju.
A deca bez osmeha
Beznoga
Bezruka
Bezoka
Sanjare o protezama
I Holivudu

Bruje avionski motori
Kao Vagner u ekstazi
Kao Bahova tokata
Kao Mocartov Rekvijem
Kao eho
Orgazmičkog krika
Pod ovalnom kupolom
Predsedničke ložnice

Nebeska Srbija
Duboko pod zemljom
U atomskim skloništima
Mesecima broji poslednje sate
Obasuta milosrđem
Obilnim kao razum
Novog svetskog poretka.

Poslovično racionalni
Odani porodici i domovini
NATO generali onanišu rutinski
Nad sudbinom pravoslavnog srpstva
Bačenog na kolena
Iza gvozdene zavese

Srpski generali
Onanišu takođe
Zabrinuti za opstanak
Čitavog čovečanstva
Pravoslavnog sveta
I sopstvenog naroda
Raspevanog do jaja
Do neba
Do mostova
Do suza
Do bedne spoznaje
O svojoj jebenoj
Istorijskoj ulozi
U sudaru sveta
I ludosti.

NE ZNAM OTKUD MI TO

Danima razmišljam o tome
Kako izgleda pičić
Kondolize Rajs

Ne znam otkud mi to
Ali povod
Mora da postoji
Samo se pritajio
Kao „avaks“

Verovatno je isti
Kao kod svih drugih

Tamnoputih žena
Kojima je Bog
Podario mudrost
I lepotu
U paketu od mahagonija

Valjda takav
Kakav još nikada u životu
Nisam video
Tajanstven i zagonetan
Kao Da Vinčijev kod

Nabubreo
Dlakav prilično
Osrednje vlažan i topao
Kao Kalifornija

I još ponosan i svečan
Poput kućišta za jarbol
Na kojem leprša
Američka zastava
Sa pedeset crvenkastih
Nakostrešenih
Stidnih dlačica

Preplanula
Živahna
Negovana
Veverica mekodlaka
Stisnuta čokoladnim butinama
Kao zakletva nad Biblijom
Među predsednikovim usnama

Danima razmišljam
Kako izgleda pičić
Kondolize Rajs
Lišen brige za opstankom
Lišen prosute krvi bližnjih
Koja se survava
Niz litice besmisla

Kao slapovi Nijagare

Futuristički uronjen
U fantaziranje
O spasu čovečanstva
Po kaubojskim principima

Požudno mirišljava
Šljiva raspukla
Nad demokratskim nebom SAD
Bez tragova osiromašenog uranijuma
Na klitoris.

GOSPODE

Obraćam ti se Gospode kao vrhovnom tvorc
Koji gospodari svetom. Usliši moje molbe
I vrati srčanost predaka posustalom borcu
Za sve tek predstojeće i započete borbe.

Ovde sluz sumraka kaplje iz oka embriona.
Na licima mrtvih brazde kao rezovi mača.
A ti spokojno traješ u prostranstvu eona
Dok tvoj rajski vrt postaje dolina plača.

Bez laskanja i podsmeha, gordosti i cinizma,
Upućujem ove reči na tvoju nebesku adresu:
Pokreni zupčanike milozvučnog svog mehanizma
Kojim udahnuješ dušu tek uobličenom mesu.

Uostalom, tvoje sam delo, pa makar i greška
Nastala u veličanstvenom trenutku zanosa.
I to mi daje pravo da ti, mada srca teška,
Sve ovo kažem iz običnog ljudskog prkosa.

Ustoličen i gord sa visokog trona svog

Ti bar ponekad svoj pogled obori ka nama.
Toliko svom delu duguješ kao tvorac.

Dušama našim može pomoći još jedino Bog,
Da izađu na svetlo iz svojih špilja i jama
U kojima je zauvek zatočen bogoliki borac.

PROZIVKA

Gladan sam u rano jutro
i tašt.
Mapu kontinenta gledam
kao zelot masni sveti gral u pampasu.

Posle bezglasne prozivke stvoritelja
pogledam kroz monokl i kažem: eh!
Ništa se ne menja u eonima,
samo žene na koncima plešu
sa vučjim šapatima u torbicama
zidarskim.

Svi smo na broju
osim onih kojih više nema,
koji sada kraste trebe po mesečini
crvenoj od joda
i traže odbegle duše Slovena
zalutale u komunama cvetnim.

Božja je to volja
ili prst sudbine
obožen apokaliptičnom mumijom
gatare u lipiku.

RESTORAN

Sedim u konjskom restoranu.
Rano je popodne
Trećeg milenijuma
a Srbija davno usnula hrče
u budžaku Novog svetskog poretka.
Žvaćem komad čajne kobasice i pijem pivo.
Za drugim drhtavim stolom
dve zgužvane kreature grickaju gnjecavo pecivo
trošnim ostacima zuba.
Socijalni slučajevi,
tranzicioni škart,
biološki višak,
balast demokratskih promena.
Naglabaju o otpremnini,
političkom ološu i preprodaji grobnih mesta.
Prodavačica pod stresom
u kaki belom mantilu
čeka goste. Podiže grudnjak,
čačka nos, sklanja pramen prerano osedele kose
sa namrštenog čela.
Poslednji stadijumi sveopšte bede
otpadaju sa svega čega se pogled dotakne.
Rasula svih konceptsija jedino su gutljaji piva pošteđeni.
Volim konjske restorane
okupljališta prostog sveta.
Oni su najvernija slika stvarnosti.
Bez preterane usrdnosti
menstrualnim sindromom opterećenih kasirki,
bez preterane izveštačene ljubavnosti
klimakteričnih servirki,
bez sjaja i malograđanske raskoši,
bez ičega što negde u sebi nismo i mi sami.
Gledam kroz prljavo staklo prolaznike na ulici
obasjanoj prvim zracima demokratskih promena.
Mali šugavi pas idilično drema
kraj nogu sumasišavšeg uličnog svirača.
Razgolićena mladež klizi
po izlizanim pločnicima.

Devojčice sa otkrivenim pupčanim ožiljcima
jurcaju u potrazi za životom,
u večitoj igri lova
na žrtve svojih materinskih nagona.
Sedokosi parovi
se klata nesigurno,
lišeni snage i pomoći
svojih kratkovidih očiju.
Teturaju se žedni života
u jednoj od poslednjih šetnji ovim svetom.
Nezaposlena rulja,
mentalno oštećena
dugogodišnjim propadanjem,
gluvari po trgovima
pokušavajući da nađe
definitivno izgubljeni smisao postojanja.
Kraj ulaznih vrata
otpuštene prodavačice vrište,
podriguju,
prde potajno
proklinjući državu i vlast
i pljujući novog gazdu.

PSI

Kažu da smo postali od aminokiseline
Pa preko amebe paramecijuma i ježa
Da bi bez obzira na slučajne visine
Neki stali zadovoljivši se zvukom laveža

Tako mnogo smo hteli a nije nam se dalo
Ni da svi postanemo ljudi Čak i mnoge poštene
Duše bace li pogled na obično ogledalo
Otkriće u sebi skriveno umiljato štene

Pećine su davno napustili i zaposeli
Zgradurine od betona ubeđeni da sve će
Sakriti debljina hladnog zida koji ih deli

I čuva od pogleda njihove navike pseće

Dani se kao krupni gmazovi vuku neznano kud
Osenčeni sivilom koje vekovima traje
Množe se psolike spodobe ne menjajući ćud
I sve je veći značaj onog ko najljuće laje

Na obzorju apokalipse očnjaci sijaju
Iz čeljusti koje skriva sluz gusta i opora
Sa montažnih bina besomučno cvile i laju
Mahnite kreature predvodnika poslušnog čopora

Za štenare trošne privezani lancima kratkim
Najveći umovi ispaštaće grehe svoje dok
Novim imperatorima u orgijama slatkim
Budu statirale device okrenute na bok

U glibu sveopšte zlobe nestaju osećanja
I samo miris krvi može da raspali strasti
Jer život mase tinja na plamenu obećanja
Koja im sa trona bacaju nosioci vlasti

Otrovno zeleni krik zauvek svršenog slavlja
Šestari nad našim glavama gnjecav od pohote
Mesožder rupa čuči na mestu uzglavlja
I proždire sa uzice otrgnute živote

Ko još ima razuma da pravu istinu spozna
Raspłakaće se nad ovom čudnovatom planetom
Košmari i priviđenja postaju stvarnost grozna
Najavljujući vreme kad će psi vladati svetom

Dolaze Zubima stiskaju mlitave udove
Dok im se po zemlji vuku usahle mudne kese
Zaposedaju ravnice proplanke i sprudove
Osvajaju svaki prostor kojim ih put nanese

U očima im narasta pohlepa kao plima
Koja nadolazi bučno bez granica i mere
I dlaka im se kostreši dok mašu repovima

Rulji što ih prati i bačene otpatke ždere

Pobesnele i na sve spremne slane rane ližu
Olinjale i razvratom izmrcvarene kučke
Idući za čoporom musavi mladunci stižu
Da svaku novu pobedu pozdrave oberučke

Kada na svet izbace plod utrobe gnjile i tmaste
On ne bude ništa drugo nego nakaza nova
Koja se mržnjom napaja a čineći zlo raste
Uvek željna žrtvene krvi i uspešnog lova

Svetu je ovom još od početka bilo suđeno
Da strada Sve što je iole vredno biće
Samo meta koju će neko kopile sluđeno
Poželeti da sruši i mirno ode na piće

Vonj će psećeg semena da zapuši svaku poru
Civilizacije Zemlju će prekriti kereći
Izmet i izbljuvci Iz gnjilih bešika ka moru
I okeanima zarazna će mokraća teći

Uzalud je sve ono što ljudi znaju Kad
Saznanje zakasni onda je to kazna za dušu
I sva beda ovog sveta i nakupljeni jad
Čoveka poput užeta stežu za golu gušu

Neko nam šalje poruke razumljive nebeske
Upozoravajući nas zbog pasjih sagrešenja
U hladnim manastirima bezglasno plaču freske
Kao uboga deca nad pitanjima bez rešenja

Ikonostasi drhture kao pred uskrsnućem
Bogočoveka koji na sve ovo mirno gleda
Šetajući lako beskrajnim kosmičkim bespućem
U kojem vladaju zakoni nužnosti i reda

Zaslepljena uz ogavnu pompu pohlepu i blud
Na krstovima sopstvenog srama izdiše rasa
U čije blagostanje je tvorac šestodnevni trud

Straćio Zemaljsko će carstvo biti zemlja pasa

Zavladaće pustoš i tama Sred najlepšeg dana
Sunce će se uviti haljetkom smrdljivog smoga
Uzaludna će sa usne čovečanstva odaslana
Biti molba za spas na adresu Gospoda Boga

A on će zamišljen napustiti nebeski dvorac
Nabravši pri tom svoje visoko i umno čelo
Pogled će baciti dole i zgrožen kao tvorac
S gađenjem pljunuti na nedovršeno delo.

ŠAPAT

Pogleda mutnog i skupljenih peta
Kao nevin vojnik u čekanju kazne,
Umoran stojim na ivici sveta.

Začuden gledam kreature razne,
Vernike neke nove religije,
Ljuštire ljudske od rođenja prazne.

U moje zdravlje jedna od njih pije,
Gorka sluz žuči niz bradu joj curi
I kaplje na pločnik. Druga ne krije

Svoje lice zversko. Za masom juri
Kao besno pseto. Ponekad vrisne
Ili pročitati neki citat šturi

Iz knjige vođe, pa je opet stisne
Smrdljivom šakom i otrči dalje.
Pod pljuvačkom mase starkelja kisne,

A bezuba usta, te prazne ralje,
Šište podmuklo, krkljaju i psuju,
Tako on pozdrav svome tvorcu šalje.

U toj pometnji najjače se čuju
Nišči duhom. Do juče samo talog
Ljudske vrste, sad nadmoćno likuju

Poput lešinara nad telom palog
Predvodnika čopora. Gnjide dične
Iz tame, od naroda preostalog

Na silu bi da stvore sebi slične
Nakaze. "Bože, ako te još ima",
Vrišti bednik sa dna, "Molim te, lične

Želje moje usliši! Neka svima
Koji su nas svesno doveli dovde
Mesto od sada bude među psima!"

"I još gore", dodaje cvetak sveli,
Devojčurak u svom najboljem dobu,
"Što dalje odavde ti ih preseli,

A za njih pravo mesto je u grobu!"
Ali želje ostaju samo želje
Uteha jedna savremenom robu.

Žrvanj prostote neprekidno melje,
Um cede elektronska čudovišta,
Pamet je porok, ludilo veselje

Za one kojima nikada ništa
Nije bilo sveto. Ruke drže iza
Kad ulaze u draga svetišta,

Divljacima nalik, koje iz bliza
Niko još nije upoznao. Oni ratuju,
A grobovi pod nebom od tirkiza

Svedočanstvo su divljaštva i truju
Mlade otužnim zadahom beznađa
Na putu kojim bezvoljno putuju.

Sve što se u ovom trenutku rađa
Osuđeno je na život bez nade,
Na posmatrače krvoločnih svađa

I učesnike velike parade
Posle koje sledi neki novi rat.
Samih se sebe ti monstrumi gade,

Dok nam skupa s njima otkucava sat
U pomamnom besu bezglavo hrle
Slatko jedan drugom da pregrizu vrat.

Slepi od mržnje keze zube trule,
Jezivo strašni kao gladne hijene,
A zapravo samo bedne ljudske nule

Pred očima celog sveta što blene
U svoje ekrane svakoga dana,
Čekajući željno poglede zanesene

Uspaljenih narodnih velikana.
Ovde je otvorena kasapnica
Ljudska. Mnogo je smrti, bola, rana,

Mnogo je tužnih, napaćenih lica
Žena u košmaru, dece bez snova,
Kuća bez prozora, i pesme ptica.

Do juče braća iz vlažnih rovova
Gledaju se krvožedni neotesanci
Razmenjujući toware olova.

Deca i starci postali su stranci
U svojoj zemlji, čergari bez hleba,
Topovsko meso i žrtveni janjci.

Iz svake senke nešto strašno vreba
Na sve što hoda, leti, skače, gmiže
Pod sivom kupolom bolesnog neba,

Do kojeg kažu da se lako stiže
Životom smernim, patnjom i vrlinom.
Svako ko svoje oči gore diže

Pričešćen hlebom i oporim vinom
Moleći Boga za oprostaj greha,
Najveći je bednik pred Božjim sinom.

To mi izaziva grč oskudnog smeha,
Taj drugi život koji posle sledi
Za umnu glavu slaba je uteha.

No, varka ova možda zato vredi
Da čovek svaki bez posebnog dara
Svoj jadni život provede u bedi

Žrtvujući se za svog gospodara.
Vlast je od Boga, oduvek se kaže
Kad neko hoće poslušne da stvara.

A takve ovce svi vladari traže.
Njihovo runo svuda je na ceni,
Mučno blejanje sa njim se slaže.

Masa takvih me okružuje. Meni
Bulje u lice okicama tupim
Dok im se u uglu gubica peni

Potisnuti bes. Ponekad kupim
Na pijaci šačicu morske soli,
s gađenjem pred njih slobodno stupim

Ne čekajući da me neko moli,
Dam im da ližu. Tužno je gledati
To, i mora čoveka da zaboli

Kad sav jad tog stada ovaca shvati.
Ali, na žalost, i to je života
Deo. Zbog toga se toliko pati

Da je živeti postalo sramota
U zemlji gde od toliko blejanja
Čovek sebi liči na idiota.

I svakim danom šansa je sve manja
Za one prave, Bogu drage duše,
Svece buduće. I danas ih ganja

Čopor plaćenih batinaša. Ruše
Se stari ideali. Razvrat vlada.
Na ulici kao dimljene skuše

Vise pubertetlije. Svaka nada
Za njih je davno izgubljena. Mučno
Je gledati mladunca što strada

Naduvan i pijan. Ili dok ručno
U mraku masira genitalije
Ludi onanista, a masa bučno

Promiče pored njega. Niko nije
Siguran u svojoj koži. Fašista,
Spreman da rođenu majku ubije

S pogledom koji od zloće blista,
Skriven čuči u mnogim mozgićima
I zaklinje se u Isusa Hrista,

Dok čupa krila kudravim ptićima
Koji svet još videli nisu.
Kako onda živeti sa bićima

Koja su majku ugrizla za sisu,
Očeve oterala u ludilo?
Kako shvatiti sve one koji su

S kletvom i psovkom krenuli čilo
Da osvajaju svet? Oni šire smrad
I onda kad se smeškaju milo

Za naslovnu stranu novina. Jer gad
Se ne može skriti iza osmeha
Vešto instaliranog i lažnog. Nad

Njegovom glavom oreol od greha
Počinjenog lebdi. Ljupkost pogleda,
Kao kod gosta neplaćenog ceha

Nikoga neće prevariti. Beda
Duše ogleda se u svakom gestu
Ljudskog stvorenja. Sakriti se ne da.

Gledam oko sebe, tapkam u mestu
Sred rulje spremne na svakakva čuda.
Za život u svetu kao u testu,

Potrebno je stvarno imati muda,
Osloboditi se svih osećanja
I živeti kao obična luda.

Ko tako ne misli šansa je manja
Da bez muke život okonča. Biće
Predmet mržnje, žrtva svoga znanja.

Za takve zora nikada ne sviće.
Daleko od ljudi, u senci svega
Uz cigaretu i žestoko piće

Oslobađaju se oni tuđih stega
I padaju na dno sred gustog mulja,
Poput dotrajalog metalnog tega

Baćenog sa broda koji se ljulja
Gotov da u svakom trenu potone.
Smucaju se kroz život dok ih rulja

Ne proguta. Postaju plen Sotone
I nikad više iz vrtloga zloće
Izaći neće. A kad puknu spone,

Mozak u glavi kao trulo voće
Počne da zaudara. Gnjili pogled
Okrene se unutra. Od hladnoće

Očvrslo srce srče sopstveni jed,
Pomerajući granice mogućeg.
Svako zna kad na njega dolazi red

Da se iz ovog pakla vrlo vrućeg
Odvuče tamo gde vlada samo mrak
I večna smrt za svakog gostujućeg.

Vuku se tromo, čekaju na znak
Da ih zauvek moćna Božja ruka
Povede tamo. Sanjaju dodir lak

Posle kojeg će mirno, bez jauka
I suza, postati deo Kosmosa.
Oslobođeni svih zemaljskih muka

I providni kao prolećna rosa
Gledaće na svet pod sobom. Krstove
Svoje pokorno nose. Puni prkosa

Pogledi im srećne trenutke love
U nekom novom životu, koji će
Konačno ispuniti davne snove.

Osluškujem svoje korake. Sviće
Nad gradom kao nad zverinjim leglom.
Hodam kao da sam poslednje biće.

Uporno tragam za dušom odbeglom
U nadi da ću je negde sresti
Na nekom uglu, trgu, pod poleglom

Papрати, ili dok se gola mresti
U ibarskom plićaku. Začudena
Prisustvom bezdušnog tela, sve vesti

Poželeće da čuje i sluđena
Pustiće se niz maticu, još više
Hladna i od mog tela otuđena.

Ili će smrknuta, mokra od kiše,
Banuti pred mene i neveselo
Reći, trudeći se što može tiše,

Da joj je žao što je moje telo
Napustila kao pretesnu ljusku.
Vratiće se ona, znam, da veselo

Krenemo u avanture, da pljusku
Ljudskih uvreda opet prkosimo,
Da zauvek onu dugačku usku

Liniju besmrtnosti orosimo
Možda potpuno uzaludnom nadom.
Zajedno ćemo sve da podnosimo

Neustrašivi pred mogućim padom,
Bićemo uvek ispred svih ostalih
I nositi svetlo pred ćoravim stadom.

SEV

KOŠULJICA

Postoje životi mimo poznatog života
paralelna dešavanja duše
koja se otrgla
ustaljenim zadovoljstvima uspaljenog mesa.
Ali postoje i smrti koje su sasvim normalne,
čak poželjne,
kad omatorela dotrajala telesa
ni nalik na ono što su nekada bila
prestanu da hodaju okolo.

Kada se ukoče
ohlade
i usmrde ljudski,
kada prosto nestanu
a da to ne izazove
ničuju preteranu žalost.
nikakav nesklad u Univerzumu.

Postoje smrti
neobjašnjive
tragične
i nenadoknadive
posle kojih ništa nije
kao što je bilo
smrti koje ukazuju
na svu veličinu života
na neumitnost nestajanja
i nemoć pred prirodnim
zakonitostima.

Postoje smrti kao počeci
novog života
kao svlačenje ludačke košuljice
oslobađanje od telesnog
da se dosegne novi prostor
u beskonačnosti.

Postoje različite smrti
sabrane u jednu
ovozemaljsku
jedinstvenu i nepovratnu
posle koje
samo bazdeće ništavilo
ispunjava prazninu
u kojoj se začinju
novi život
i nova smrt
u istom času.

DOŠLJAK

Lepi došljak laje na dukat i odjekuje
ehom gonga nad pivom mlakim.
Kulira tiho i pogledom lanjskim
podsuknju gužva ljubimici krotkoj
u kandži dresirane zverčice.

Kriči uveli vrtlar u ćeliji
i muk se dronjavi maslačkasto razleže svetom.
U sauni derikoža kapke oštre obara
i dremucka u magli nalik ledolomcu
koji guta trupla i iznutricu klovnova.

Svedok varljivog začeca
otresa suvarke lipe sa uvojaka pomazanih
i puši nad novorođenčetom kao kastrat.
A nežnim glasom gost svetlokosi
pastuve timari i šapice pijanim
zidarima uvrće razjareno.

Jupiter bos jauče bleskasto
pred apostolima sumnjičavim.
Lik zanemelog pojca se osvetom svetluca
i slankasti vonj netaknutih usmina
dojilje zadrige njuši.

Sumporna rosa blagovesti kruži
nad kićankom novočoveka
dok mu mravlje tiktakanje
u zenicama treperi
paradno zbijajući redove u zavetrini
balkanskog mrestilišta klonova.

POROK

U gnezdastom uglu ovalne bine

sadisti piju sirup
i maliciozno pučkaju travu.
Ideju globalno prezirom lickaju
da isijava smolu
i folklor Acteka i arijevacu.

Pod reflektorima glibavim
ispilio se porok goluždravi
i kevdce li kevdce zlovoljno.

U tajnom leglu zaverenici zevaju
spremni da svaku vezu
sa stvarnošću ukinu.
I tako sve dok jednoga dana
karanfili ne napupe kao medvede šape
i završe u tegli sultana.

Od nervnih vlakana satkane
udobne zipke se ljuljaju na povetarcu
pružajući svoje ljutoglave uši papkarima.

Sa trešnje se kikot čuje
bludnice što sluz lepljivu
sa butina otresa nežno.

MAGIJA

Magleni snevači služe čajno pecivo
koje tajna društva prepoznaju,
a mnogi naslućuju.

Magija života se i sastoji u tome
da se događa ono što je zapisano u knjigama
sa zastrašujućim predskazanjem.

Žito u vazi sam krio od vrača,

po meniju se izbljuvao i otišao u saunu.
Magija reči me preplavi tirkiznim ospama.
Zato sam oprezan kad odlazim tamo
gde nisam ni slutio da ću naći pseći izmet
u aluminijumskoj foliji,
mastan dokaz postojanja druge vrste.

Vodopadima se radujem hučnim
i piskutavim masonskim dosetkama.
One su nadčoveku vratile status
satanističkog ispisnika
i uštve konzervirane.

Kanone poštujem
bez obzira koliko me sujeverje
golica po leđima
i mulatkinju mi podvodi netaknutu.

Kada se oglasi
pesnik prestaje da postoji
u porodičnom krugu
i postaje leptir naduveni.
Zato bi blistave flaute
trebalo pripremiti za pir
i ponašati se kao haški knjigovođa
na pogrebu zlikovca.

Jednoga dana sve će to biti stvarnost,
ako već nije.
Mnogi je pesnik platio glavom
svoju ponesenost
pretačući u stihove
treptaje svojih čulnih senzacija.
Samo su retki doživeli blaženstvo
nesvesni činjenice
da neka tuđa ruka
magiju raspoređuje
kao sladoled.

ISPLJUVAK

Ima tu nečega.
Ništa se ne dešava slučajno.
Pisanje je odavanje svojih
najiskrenijih misli,
kao lizanje ispljuvka
sa pločnika u predgrađu.

Zaljubljeni šetaju kejevima,
srećni što udišu
smrad izdišućeg sveta
i varljivu prašinu kometa.

Gola tela su zakon prirode.
Modeli za oblikovanje
rečite tajne postojanja.

Biti srećan – to je suština.
Radovati se životu u njegovom
najgorem izdanju.
To je moć.

Sabraću svoju potaknuti
da sanjaju drsko
i mirno pljuckaju u dalj.

DŽELAT

Često
noć
kao dželat zna

srce ranjeno
da dokrajči očajnikom
vrača odapetog u ikonostas.

VETAR

Razum se ponekad izgubi
kad strast napupi u bićima
i pogledi postanu meket
na paperjastim licima jazavičara.

Ljubav možda još nije
utopljena u prugastim
mošnicama regruta
koji se trezni u zasedi
i fijuku varvara koji čekaju zrenje
umrtvljene strasti
skrušeni kao vadičepi.

Zaljubljeni se prepoznaju
po žabljim kricima,
po uzdasima teškim,
po nezajažljivosti u očima
u kojima se nagota življenja
ogleda ljupko

poput vetra u kavezu.

SENJAK

Jutro se razbokorilo
u parkićima sedefastim.
Čovek u belom je ustao
klicu života iz sebe izbacio
i pod noge prosuo
seme žuljevito.
A junaci na ulicama

za sobom ženski miris seju
i težački vonj mužjačkog znoja
u orgazmičkom grču šire
kao pomahnitale spužve.

Poranila je naslednica ljuta
i pljucnula s gađenjem
u pokrov nad glavom vile posestrime.
Odsev sa lica je iskušala
balkanskim porokom
i pokusala kašicu pevajući odu
budalama obasutim pompom.

Tam-tam ubija želju za osamom
i kosi prolaznike nasumice.
Svi su dani nepodnošljivo isti
ispunjeni ludilom mrava
i očijukanjem lutana, baš.

Dela uvek pokažu ko je uplakan,
a ko meditira neutešno
i sanak očekuje zadnji
koji će ga odvesti dole, ili gore,
do prosvetljenja
ili nadmenog Onana
u senjaku.

LICA

Grad je gral,
a glad jad raskoši besednika
u gomili.
Osvetu i žitije asistenta zaboravi,
i zabludu fašista koštunjavih.
Budi na kiši nem,
sa proscima šašavim,
daleko od gomile ubistava
koja su utrla put čovekoljublju
i izopačila pače pirgavo

u damarima homosapiensa.

Ratovi vise u vazduhu
i nikoga ne uzbuđuju,
kao raž i otisci dinosaurususa.
Gine se i u mirisnim vrtovima
kadifice, na primer,
na klozetskim šoljama i
pod haubama za ondulaciju.

Suza mrtvozornika
u živcima se stisla
i čami prozuklo kao zec.
Pronicljiv sam, verovatno,
kad ni malo ne laskam
momcima uparađenim
i devojčurama brkatim.

Važno je samo živeti,
dok živiš,
poručuju lažni mudraci,
ksenofobični ideolozi ništavila,
uštogljeni pajaci teorije zavere,
jebivetri lajavi.

A posle, svejedno,
vraćićemo se opet
očišćeni od svega
i od sebe samih
reinkarnirani u neka druga bića
i početi sve ispočetka
pokušavajući da džeparenjem tuđih mozgova
smestimo svoja narcisoidna lica
na stranice dnevnih novina.

CRV

Mrtve stvari u sobi trunu
daleko od krakatih ježeva
koji kraj kolovoza
onanišu u kolutovima.

Na olupini od peći
u gustoj jari
sijamsko mače brusi roze kandžice
i ozeble tipke očaja.

Napolju zloba ječi koštičava,
laž se ukotvila u košuljici
i čemer pljuje kao krv ljubavnik lomni.

Selice su otišle u nepovrat
da iščile u zagrljaju materinskom.

Eonima već daleko od praska
posle kojeg je buknuo zemaljski kaos
mače samo sebe umiljato liže
kroz tamnu masku prezirući svet.

OSVIT

Pluta po lanenim licima ljubavnika
podozrivo oko ponoći
i spasonosno kadi zadah
hijene u magli.
Niske zvezda grgolje sklešito

u sokacima
daleko od Boga
i krvnika ikonopisanih u metrou.

Panika se udomila na trgovima
i kliče luckasto
šupljoglava mudrica
u beskraj.

Kafanski momci uz piće vidaju stare rane
i nariču za devicama prozračnim
u dolamama perjanim.
Bivši dobri ljudi,
stare kao malajsko ludilo.
Sadašnji brbljaju gluposti
i mršte se fićfirići
ližući čašu kao nekada majčinu sisu.

Čili toplu pirinčanu kašu preziru.
Tromi su u zbegu.
A život prekriva spokoj teške buđi
pod kojom svet ljubi privid danajske jasnoće
dok iz ogledala pogledi načičkani
palacaju na narcise filcane.

U slasnoj memli mrtvačke rupe
legu se pijani skotovi
i zapara muze osvetu dadaiste paničnog.
Tračak smrti može samo da uglača
naga tela hrtova.
Da vrisne kao Svarog i zaljulja se
u samrtnom ropcu bezbožnika.

Usta svako ima da ih pokloni anđelu.
Napredak se retko može dostići
po želji trbuhozborca u jaslama.
Napredak se obujmi ručicama
i prenese
kroz istoriju Radničkog pokreta
kao bista Staljina.

Stida tu nema,
ni senke usmrćenog labuda
koji se nadima ukrućen
ili kurvinski ćuti u flaši
skriven sigom i zavesom dima.

U travi već cvetaju mrtve oči
čobana neustrašivih.
Heroja rada
sa poternica internacionalnih.

I dok Kraljevo čvrsto spava
polusvet se razuzdani otiskuje u vosku
da potraje u sablasnoj seansi mistika.

Pred zoru ulicom kloparaju
pijane kosti veselih skeleta
i doušnika kosookih.

TROUGAO

Ugrušak daha nadima se od obilja ravnice
šćućurene u tugaljivom pamćenju
školjki i oktopoda Krišninih.

Sebičnost ne boli,
ona se uzdiže nad sveopštom vrlinom
i lebdi u skokovima hladne nJORKE.

Panonija nije tiha luka
u kojoj se zaglibio muk.
Panonija je zapušena arterija
koja beživotno visi
nad mojom harizmom.

Korov cveta na presahloj sisi
ponekad
i miriše na so i lovinu
imperatora coktavog
zato što rizničari
oreole ljubavi dugo čuvaju
u slamnatim kolibama astronauta.

Svetli usnulo svevideće oko
izvrgnuto ruglu
i plovi nizvodno od ose
oko koje se vrti zabluda
paora i duhovnika.

Odsjaj vretenaste senke maga
puzi ponizno po strništima
i ganja me pozorno
dok teče med
niz kamene obline totema
a balzam besmrtnost privija
na crne kapke monstruma uštogljenog.

ARMAGEDON

Miš je odveo mačke na pojilo,
Perunov duh noćas
u tmuni gluvari.
Pucketaju lipovi totemi
u sojenicama bisernim,
ili mi se to samo čini.

Ravnodušan zbog gadosti
koje me bole

tepam tami da ogladnim nag.

Krik vaskrslog proroka
čući u tišini krila devojceta ozeblog.
Pod prozorom se gole breze mole
ili mi se to samo čini.

Niz kičmu mi kiša ritualno slini
iz neba ružičastog
kao Ruskinjin himen.
Sa Crvenog trga na oblake
njišti Pegaz okati,
ili mi se to samo čini.

Na dokovima Njujorka
sablasi živahna peva "aleluja"
silueti novog vođe čopora.

U procepu noći
mrtvorodeno kopile pobacuje zora,
ili mi se to samo čini.

PREDVEČERJE

Talasi mlohavi pohote
zavedene generacije
Na Trgu srpskih ratnika
odišu sladunjavim zadahom predvečerja
nove epohe.

Beskonačno vreme kapljucka
u propisanim dozama
sipljivo,
glasno i
pseći predano
slasno nagrizaćući

tihi sačmu sveće
i skelet oglodanog asfalta
za demokratiju.

Dan olako ogrće tamni frak
i smešta se pod šajkaču bronzanog vojnika
skrivajući mitesere na licima rošavim,
golobradim.

Cvrkuću mobilni telefoni
sablasno,
među betovenovskim gromadama
solitera
u koje se ugnezdio
zloduh ljutog nacionalizma

BLIŽNJI

Praznik je.
Blaženo se smeška
presveta Trojeručica sa ikonostasa.
Bleskaste laste padaju sa oblaka
i pucaju kao smokve.
U senci gradske crkve
prosjaci su zabacili svoje lulice.
Ortodoksni vernici
preturaju po džepovima,
češu jaja
kao da traže sitniš.
Znam,
Bog će im to već vratiti
istom merom.

DROZD

Iz poharanih kontejnera u predgrađu
milooke vire
jeguljaste glave mačaka i zvižduću.
Kumovi trljaju ruke
i apstiniraju,
lažno.

Na obzorju sveta belasaju se
barutni ostaci noći.
Pijavice grizu nokte
i podvriskuju tugaljivo.
Uboge im reči zveče
i razvlače se po peronima.
Jatom slutnji minirana
mlada sobarica
moćno seda na klavir i stavlja prst
u dezinfikovano uvo.
Mozak nasukani
poslodavci joj sladostrasni isisavaju.

U usnoj šupljini
grgolje joj istrošeni citati
Maocedunga,
Trockog i
Taličnog Toma.
Svi su oni otišli u istoriju
i preobrazili se u mit.
Zato sada aveti batinaša,
bivših policajaca,
sombulno tumaraju trgovima
na tasovima beznađa
sa pendrecima u čmarovima,
maze mamine.

Konačno, mogu da odahnem,
mogu da glumim Gogolja,
da pljunem u krofnu,
da u gvozdenu zavesu

udaram modrom glavom
ili da stojim spokojno
i cvrkućem zaneseno
kao pregoreli drozd
u sibirskom kazamatu.

VOZOVI

Nadima se gladno oko holokausta.
U buticima pogrebne mode
pište mravi kiseli.
Goropadne sakupljačice
poštanskih markica
sa Pilatovim profilom
buncaju u kozje uvo.

Vreme je pogano i poražavajuće
predveče.
Opravnicima vozova su olistali
agave orosili naumom zaumnim
i latili se obeda
napokon.

Jedu slaninu posnim zubima
dok im deca skaču u burad
i pljuckaju plavi kamen.
A vozovi kasne
i kloparaju li kloparaju
kao arktičke žunje.

NAKOT

Utrinu okađenu osvetlice poklič
i teme pod kapom gubavca u ravnici.
Pogled samotni otegnuto čavrlja
prosto ushićen u julu i onostran katkad.
Sklad odbegli ludak duguje svom hvataču
i požar u hirovima šeretskim, znam.

Svevremeni su samo
buntovnici i lale.
Mirno samuju u gajbama
šintera seboreičnih
greškama prirode da popasu pete.

Ali, oštrica uma koji plamti
zna da probudi umrtvljenu volju,
truleži ljudske
a da u biti ništa ne pomakne.

Za iskrom devičanstva
gladna zver traga uzalud
i traži je u skrhanim laticama
koke i timjana.

Ko je veran
biće spokojan i sit
posle iskamčene tajne o nadčoveku
iza grudobrana piskavog.

Istina se naivnošću defloriše
glavolomna i večna
u svetu vandala
bez putokaza.

MAČE

Katkad se setim svoje neverice
nad komadićem tvrdog izmeta
pored izdišućeg tela
umirućeg mačeta.

Poslednji atomi snage
grče se u predelu stomaka
melodično kao ritam smrti
u kosmičkoj lopti.

Sve mora da kruži
jer sve i jeste krug u koji smo sabijeni
da bi trajali dok se svest ne preobrati
i postane čisti ideal.

Uzaludno je dugotrajno čekanje
da ponovo vidim pokret,
da ponovo primetim disanje
i suočim se sa uvek istim plavetnilom
u zenici sijamskog oka.

Ne mirim se sa činjenicom
da može nestati nešto što postoji.
Ali, ništavilo se uvuklo
u mekano krzno i kezi se otud
bezglasno kao ponor.

A majka je ujutru
dugo njušila ostatke njegovog mirisa
onda je sela
nedaleko od mesta
gde je mladunče izdahnulo
i sa kojeg je obrisano njegovo tvrdo
u grču izbačeno govance
i razmišljala dugo
o suštini i smislu
mačjeg života.

DRUGI

Ne sklanjati se,
nikuda se ne sklanjati
pred pogledima
koji grizu nezaštićenu golotinju
tvojih uverenja.

Ne sklanjati se pred tuđim rukama
koje su u stanju
da strgnu sa lica
blaženi izraz nevinosti
i umesto njega
nabace masku najumobolnije zveri.

Ne skrivati se
od samog sebe
koji često zna da bude neko
sasvim drugi,
ozakonjen postojećom etikom,
sebi nepoznat
drugima mio do gađenja.

VLADAR

Prošlost je otišla ozarena
sa ispljuvkom smrtonosnika zloradog.
Budućnosti nema u reformama gospodara
ozonskih rupa i patuljastih zvezda.
Razuzdana kob u vazduhu pleše
na raskršću svetova
gde smrt strpljivo drema
dok svako sam sebi aranžira odar.

Njišu se neosetno i šapuću
verski fanatici u javnim klozetima.
Jedan u drugome vide samo plen u kavezu tame
i ludila koje se cereka
čekajući na mig sudbonosni.

Oko anđela pepeljastih trepki
na trenutak žiškom davno zgaslom sine
pod blještavim sjajem da osvetli dane
koji su mu bludom obojili krila.

U pazarnom danu
himnično zveči pesma suludih šetača
koji tumaraju za sisom postojanja.
Goli mitingaši marširaju svetom
sa uskličnicima piskavim
u jezuitskom ehu poslednjeg opela.

Na ulicama prestonice opojna se dimi konoplja
i sisate ljudožderke rasprodaju masna telesa.
Do neba se diže vonj masovnog bluda
svetine sluđene u ekstazi.

U masi krvožednoj napetost raste,
vazduh na bliski pomor vonja
dok masa slepaca sa svih strana trči
da pozdravi svog ćoravog vladara.

ODA

Ništa nije značajnije
od psa ili slepog miša
u ostavi.

Štafeta lakomo jede nogare dana
i vekovnih izmišljotina.

O, gnusna ćudi demonstranta,
sledi se kao neutron
i objasni psu značaj dokaza u hijerarhiji
sakupljača mačjaka.

Ja ne zamišljam slavu
niti meditiram pod slavolucima
cvetonoša.
Ja sam samo žedna oda
bezbojnih pridika.

Odavanje značaja sopstvenom biću
usud je štitnika
koji đipaju pijani
dok ne steknu razum skakača.

Boga već sada nemaju
iako je to ono što jednu vrstu
uzdiže nad depresijom

Imitiram bitnika osuđenog da nestane
i uzida se u izlazeće sunce ljubavi
i *slavlje novih guštera*
Džima Morisona.

STADIJUM

Svako je stvoren da bude najviši domet,
katarza na putu ka savršenstvu,
a ne uštva kreposna u porti.

Posada topot donosi
i opire se čistoj teoriji
čovekoljublja u paviljonima.

Klikću orošene stope pravednika
i mašu krajičcima išaranih tapija.

O, slepče!

Ludi kralju seksualnih orgija,
šta činiš da lije iz neba
kao na početku karnevala?

KUGA

Eh, koliko sisa,
koliko guzova,
koliko negovanih vitica
i čednih pogleda,
koliko firmiranih krpica,
koliko zanosnih zanjihaja guzom
i koliko još mnogo mnogo toga
da bi se našao
samo jedan jedini kurčić
koji će ti produžiti vrstu.

GNEZDO

Iz dana u noć putujete
da svetu produžite pad,
daleko od mogućnosti da budete junaci.
Sa komičnim izrazom na licu nadničara
i satanskim kopcima u putovnici
graditelja vešala.

U nezadrživom kretanju zamagljuju se pogledi
beznadežnih davljenika.
Sa psalmom nade među rutavim usnama
množite se tajno
nesvesni da vas od rođenja do groba

smišljeno vodi kap pradedovske suze.

Vlažnim očima zurite u prostor moždani.
Izlaz negde ipak postoji!
Ipak ćutite u đubretu straha i srama
I ne usuđujete se da napustite stvorena gnezda

SKOK

Ozari li te mudrost iznenadna
Rane što pali baklje apostolske,
Gladna će usta naslutiti čari
Dodolske pesme za užegle dane.

Kanuće suzna presoljena mrlja
Nejasna zrenju mesečevog ploda.
Srlja u razvrat svako uskrsnuće
Oda prostrtih pred sazvučja krasna.

Ližu te dani zgrčeni u note.
Poneki samo dodirne ti teme.
Kote se noći i u beskraj nižu,
Seme da ti zatru u vapaj daleki.

Sastavi pete za skok u nigdinu.
Smisao je spona sa životom muklim.
Minu svi životi, a san se nastavi
Napuklim dahom kojim si disao.

ILUZIONISTA

Na svetlu dana žbir vreba
okom ukopane zmije
što bi da gmiže prema plenu
spremna da u jedom trenu
krv mu svu ispije
pa u lobanji skonča

kada isisa oči

Noću ostaje isti
samo odoru menja
i nalik strašila obogaljenoj silueti
sa puno odanosti i lovačkog strpljenja
traga do jutra za nemoćnom žrtvom

A žrtva kao srna krupnooka
i plaha
okovani je sužanj
u vlasti sveprisutnog straha
koji je pravi uzrok sveopšte paralize

I nikakako da se digne
uz blagoslov tvorca
da uzvрати istom merom
da menja oko za oko
zubom da nadomesti zub
da se uživi u ulogu neustrašivog borca
i pobjede svoje oglasi jerihonskom trubom

Da napokon opojno vino
iz pobjedničkog vrča pije
jer jedini melem za dušu
pobjedničko je slavlje

Oslobođen straha
tog bespomoćnog grča
s kocem odvažnosti
gurnutim u čeljusti lavlje
svaki srećnik
što ovom zemljom korača
nad cvetnim vrtom
iz kojeg dopiru krici
između žalosnog osmeha
i nemoćnog plača
iluzionista je minorni
u šetnji
po napukoj glasnoj žici.

GNJAVAŽA

Sve je tako prozaično
kada se posmatra očima
koje su nam usadili
da bi obnevideli
i hodali okolo
kao mečke
po streljštima.

Lepota je skrivena
u načinu na koji joj prideš
i dodirneš njene obline
oblikovane tako
da te omame
i razveju strah
pred sunovratom
koji nas čeka
tamo gde treba.

Raskršća su mamci,
dileme za lakoverne,
lavirinti za dokoličare
i šugava znamenja
uzaludnih pokušaja
da se skrene
sa zacrtane putanje.
Samo jedan je put
ka slobodi,
ka kolosalnom otkrovenju
da ništa nije
onako kako jeste,
da život nije vredan
tolike gnjavaže
oko svoje uloge
u njemu.

ČAROLIJA

Možda kao Atlantida i ovaj svet nestane,
Ili potone u žitkom odlivu svoga bazda,
Uveren da je to vragolija samog Satane
I njegovih učitelja, služinčadi i gazda.

Ili će, zahvaljujući nekom suludom umu,
Za sva vremena nestati i Zemlje i čoveka,
A da se ne pojavi ni rupa u Univerzumu,
Niti između zvezda ostane bar masna fleka.

I kao da ničega nikada nije ni bilo,
Kao da nikada Bog nije ni stvorio svet,
Može pristupiti opet da nadahnuto i čilo
Svoju stvaralačku moć pokrene na novi let.

Pa će, ako je tačno ono što kažu mudraci časni,
Za samo šest radnih dana, kao u TV seriji,
Ili nekoj od citiranja olinjalnoj basni,
Postati gospodar novoj menažeriji.

Jer veza čoveka i života je vrlo labava,
I ako ima smisla on je u jednom trenutku
Svesti, koja uspeva da dođe do sebe same.

Za Boga je ovo samo urnebesna zabava
U nekom za takve namene odabranom kutku
Kosmosa. *Čarolija rađanja svetla iz tame.*

BAUK

SACE

Ništa ne slutim, sve znam.
Saće sakupljam i pristupam mu štedljivo
sa isplaženim jezikom do pupka
da se narugam tvorcima zakona
koji me pritiskaju monotonijom.

Život svoj ne mogu da trampim,

ali mogu da plešem kao vrač
opervažen svakidašnjim prkosom
i šarenom vizijom kamikaze u zalivu.

Protuve prolaze kroz tirkiz
kao skolastici
i poneka snevačica
vična sodomiji tanane švalje.

Sjaj talasa potopa nije isto
što i talog hašiša u areni velegrada.

Kuga je to,
sasušena vlat trave
udenuta u kljun prepelice.
Linč snivati, zgodno je,
ali mu treba izbiti zube
i ogluveti ga pre nego što
zatitra na šišarci i pobegne
u Sibir.

Treba mu zabraniti seks.

Ništa neće pomoći.
On će i dalje biti tu,
ciničan,
ravnodušan
i neposlušan kao apostol koščati.

Smejaće se sebi u lice
i vući se za uši
kao nemilosrdni kopljanik
dok jednoga dana
ne skonča
od stida.

PREDSKAZANJA

Ukazuju mi se predskazanja
u flannelskim košuljama
i kacigama perjanim

Isusovih krvnika.
Tašta su i bezumna
ponekad zabavna
kao nadgrobne ploče
nad biseksualcima upokojenim.

Odasvud prete.
Mirišu na zlo i na slutnju.
Najavljuju smrt,
vremensku prognozu,
reumatizam u zglobovima
i još koješta.

Rastrzane ih misli
šibaju jezičcima plamenova
u kojima njišti Neptunova uspaljena kuma.

Vladari osluškuju bojne pokliče
i sirovu snagu
svetine u katakombama.
Puni su strepnje
ali ponosno stoje i prizivaju atentat
na oponente i pisare umišljene.

Makadam vodi do otkrovenja
plesnivim serpentinama.
Onanisti su to blagovremeno prigrlili
kao aksiom.
Ljubitelji sutona mudrosti
što leškare po amfiteatrima
i kukutu diluju krišom.

I niko ne zna šta će biti sutra
kada život i smrt
poprime drugi smisao
u baruštini anarhističkoj.

TRPLJENJE

Ulazim u tuđe stanove,
posmatram ljude
koji me primaju sa dosta
prividnog poštovanja
i pažnje.

Srdačni su,
ponekad mladi,
ponekad stari
i potpuno
srasli jedno za drugo
kao alge.

Pitam se samo:
kako se trpe?

SRAMOTA

Tako je kako jeste u ovo doba sramote.
Lakrdijaši mitove gaze pred okom kamere.
Ideal svakog skota je da ga strpljivo maze.

Stenju na tronu padavičari u orgijama slatkim.
Negovani im prsti miluju sluz dana
koji se grči pod krilom ptića zloslutnog.
Cvetaju u zanosu bratske reke kao nebo nad stepom.
A u kino salama neprijatelji čovečanstva
u dubokim čizmama klikću piskavo.

Ljubav prema bližnjem se
nikada neće primiti u kori velikog mozga.
Kasno je za to.
Snove imamo da ne primetimo
harmoniju u ljubakanju uparađenih trudbenica
sa zadahom patriotizma između nogu.

Neću da pevam o zlu koje se širi svetom.

Neću da plačem u katakombi
koju su mi dodelili egzekutori.
Radost je glib u kojem se duša praćaka i cedi
ječeći kao hrt.
Hoću sebe da nađem u samom sebi,
zbunjenog dečaćića kojeg su učili

da ništa nije ovako kako jeste.

To derište začuđeno
bezgrešnim začecem Bogorodice,
što čuči negde duboko u meni
i spokojno čeka sudnji dan.

POREDAK

Može se zaboravljati.
Ali, čemu?
Mogu se postavljati pitanja.
Ali kome?
Možda se nikada više naši pogledi
neće dotaći toplo i zvučno
kao lastavičji cvrkut u smiraj kišnog dana.

Pa šta?

Gnezdo smo razorili i napravili
brlog u mislima.
Pokidane sad lepršaju
zastave poraženih ljubimaca bogova
pred pogledima bezdušnih davitelja
u oluji.

Rilice otrovne
u našem su mesu zaboravili.

Zastore beznada
pred lica nam razapeli.
Zlikovci!

A, trebalo je znati da prosvetljeni izazivaju
svojom plemenitom opijenošću.
Njihova produhovljena lica
privlače zlobu bližnjih.

Njihovi zadovoljni osmesi raspaljuju zavist
da iz nje proklija stid i nikne čemer.
Sve je to trebalo znati.
Sada je kasno
jer uvek je kasno za one koji nisu
kao drugi.
Takav je poredak stvari u Kosmosu.

AVGUST

Video sam potpuno sludenog
raznosača ptica u plavim pantalonama.
Zverao je kao kojot – opčinjeno,
a ništa se nije događalo.
Narodi su ratovali,
zaljubljeni su vodili pse u šetnju,
nemoćni su tražili utehu od Boga,
a kisele kiše su natapale gradove
kao urin teškog bolesnika.

Vetar je prigrlio glavice cvetova
kojima je uranijum isisao miris.
Čovek u plavim pantalonama je bled
i trulež mu se ljušti sa lica
kao patina sa plemenskog totema.

Bankari su navukli reze
i bulje iza pritvorenih kapaka
i neprobojnih rešetaka.

Ničega nema u avgustu,
samo tmasti kolutovi podivljalog neba
šegače se nad glavama
nerazumne mase
koja guta uranijum
sa listova bokvice u pešadijskom puku.
Govoriti o sebi najlepše,
tako je dobro
da bi te ruka Božja dotakla po temenu.

ŽELATIN

Pitam se hoću li ikada uspeti
da raspirivanjem postojećih iskrica
napravim od sebe velikog pesnika?

Da li mi je to cilj?

Sa sobom razgovaram kao sa sebi ravnim.
Jesam li u pravu?
Jesam li ja uopšte ja, i koliko?

Ponekad sam divan
kivan
i naivan
i sve to bezuslovno primam
kao odlike sopstvenog karaktera.

Nisam egzibicionista
i nikada ne pišam u lavaboe
javnih klozeta.
Volim da više puta ponavljam iste stvari
volim da se ponavljam
jer nikada nisam siguran
da sam rekao sve što sam želeo da kažem
a ipak govorim
i znam da to vredi.

Znam da je to prava stvar
jer pesnik je uvek u pravu.
Pesnike bi trebalo obožavati
ili ih spaljivati u čitaonicama
i kafanama kao šaš.

Plašim se sebe jedino
kada razmišljam o velikim stvarima
a znam da je u tome moja zabluda
jer velike stvari ne postoje
kada je čak i smrt sićušna i beznačajna
kao prah pesnika u želatinu.

HIJEROGLIFI

Svi smo mine,
ovseni slivoluci obesti,
i odrazi nemoći slapova opojnih
kao jagma pod okriljem komsomolca.

Žarišta smo slova
i zametaka ludila u tinti.
Zamah uopšte ne vredi pratiti u dimu,
a nemati poj matere Romula i Rema u ogledalu.

Trake pravim od snova
da ih ostavim utvarama u zakup.
Hrišćani dobro znaju
da su vreme i Kosmos hijeroglifi
iz Mrtvog mora
koji kvocaju u osvit sudnjeg dana.

Govorim o umiranju
jer hoću da ličim na nemo lice
imperatora kupljenog na sajmu.
Odane su mi skladne konture sase
raznete u očima senatora.

Jeo sam živote mehurića lebdećih
kada sam bio siv i moker od suza.
Ikra kvari poredak ešelona
i našu ulogu u svetu.
Ako smo nekome potrebni,
zašto nismo bosii,
a ne smrtni kao pisma ljubavnika
zatočenih u saću.

Ne znam šta će mi ovo malo života,
koji uzimam olako i buljim u njega
kao u portret tetreba zakukuljenog.
Bdim jer znam
nije mi dozvoljeno
da proklet budem
kao bubašvaba u ljusci
pre potopa.

PROPOVEDNIK

Ime žeže glineno.

Pokušavam da zamislim sebe
kao puža ili kornjaču
sa zlaćanim zvezdicama
na šlemu spartanskom.

Nisam ja tigar urnebesni
nikao u savani da vrišti noću
pred botaničarkom sedmonogom.

Vrede u ovom trenu
samo oni koji slave život
i moje samoproглаšenje za propovednika
očuvanja potomstva
kroz čist pesnički akt.

To mi ustalasa pamet

i znam da nije svejedno
biti bog ili trut
u kamenjaru
u kojem popevkuju
trbuhozborci maloverni.

ZRENJE

Mantre svoje zaključavam da im sačuvam sok
i krijem se u njima krajem leta
da se preobrazim u sovu
i usnim sa poljupcem
pupoljka gušavog u tramvaju.

Svi smo mi ovakvi kakvi jesmo,
nepoznati sebi i drugima.
Nijedno uverenje ne dolazi samo po sebi,
priroda nas drži u kavezu nametnutih zabluda
otkrivajući nam polako
deo po deo istine.

Umesto da zrim pod maslinama
ja tražim ključ spasa i slikam se
sa damama koje puše travu
ležeći pod svilenim perinama
kao fireri.

PESME

Primadonama pristupam inspirativno,
pesme im zagorčavam obredne
i smišljam odu koju stavljam
u smeh jelena.

Misli se izvijaju kobraste
i palacaju ostavljajući
otrovno tupe odjeke u prostranstvu
koje ispunjavaju
snagom svog novog zaumlja.

Krvlju brašnjave meduze
u dnevnik upisujem datum
kako bih znao
kada mi se dogodilo prosvetljenje
ukoliko se dogodi.

Znam, svaki je korak pogrešan
jer šetnja postoji
tek da se skrene pažnja
dok moždani patuljak ne dojezdi
na mrtvačkim kolicima.

POLJE

Noć čuči na crnoj litici
sa krstaškim mačem u slabini
i prede nad stonogom omamljenom.
Sove mašu usijanim kopcima od terakote medene
da plač zboranog pogleda
mesecu ponude kao dušu detinju.

Put mi liže srebrne pete
i lice nepokorno
dok zatvoren u svojoj snenoj utrobi
iz jasala zlatnih žvaćem zob jutra
i pijem mleko prozeblih boginja svitanja.

Jurim sebe golog

sam po bojnem polju
između sna i jave
i obnaženih poprsja
milookih Ladinih sluškinja.

SNOVI

Ljubavi,
lupkamo jedno o drugo
pupoljastim guzovima.
Kapi smo u olucima
što remete cijuk
u rovovima zakonodavaca.

Pozajmljenom njuškom
opipava nas poslednja u nizu
sličica đavolovog šegrta.
Tu smo i to je dovoljno.

Mazimo je bolno,
grejemo joj promrzle slabine
i vratne žile kucavice
da bljesne nakaza
i pokaže svoj vazdušasti rep.

Topot u daljini
najavljuje pobunu
peščanih satova
i sakupljača inja
koji su zgrnuli bogatstvo
prosjačeći po metroima.
Ne da mi se
da kažem šta mislim,
ustaljene navike rulje
da ne zasenim komikom iskrenosti.

Memla će nas nadživeti
i sačuvati snove o lepom, majčice.

Guramo se u redovima
napukli kao grnčarija
sa prekookeanskih olupina,
a proleteru svih zemalja
cupkaju na golomrazici
kao satanine dojlje
i smeju se prigušeno
gondolijerima mamurnim.

Ništa se neće dogoditi
jer sve je već bilo
u snovima proroka.

Vetrokaze su nam polomili,
putokaze okrečili tajno
pa sad tumaramo gradovima
kao utvare gladne,
pojila željni
i svetlosti za svoje isprane mozgove.

ROBIJAŠ

Pogled u život pokvari mi
mazno zapomaganje hodočasnika vitkih
i isečci srca ždralova u barici.
Jedan sam od mnogih u tamnici
i memlu ližem sa slepoočnica
kao manu.

Ponekad sanjam tuljane gegave
na postamentu
i pokušavam da zabeležim
misli na pretke
sa voznom kartom

ili papirnom maramicom
u ustima zapečaćenim.

Bride mi stopala dečaćka
i pipkaju ritam u grču
da se svižu oko gosta turobnog
i oližu mu nektar sa ušiju
bolno krutih od statiranja u brzacima.
Okamenjene su prikaze ljudi gnusnih
i hrskavih dok hrču
u plava lica
razuzdanih imitatora pagana.

Sa osmesima biskupa besnog
i robijaša žiličastog
prilazim ti o, grimizni šljamu,
servilna uzdo
u ljudskoj zlehudoj sreći.
Ljigavu kašu licemerja
nema više ko da uštavi i uspava
šapatom komete odocnele
a žitije tvoje postoji
da bi ogrezlo
u Svarunovoj vidovitosti.

Maline jedem u predsoblju
i postajem div.
Shvatam, svet je dadilja
za snene kreje,
zatvorene u jatu kao sekta,
za šaćicu agnostika mucavih i smernih.
Himnu odgađam
da bih ritam haosa
primio u sebe kao gen
da seansu pokopa sačekam mirno
milujućići pogledom crvotoćinu bukve
ili kresnem fitilj
i eksplodiram gadno
kao skit.

ĐAVOLICA

Ponos izvrnutih lica
kvari krilata zebnja
prugaste laste
što sa meceninog šešira žmirka.
Trenje isparava
na pragovima štalskih vrata
i usoljenim togama popova
cinično željnih ženskog znoja.
Glinene usne ljubavnice
piskom varam
tek da zadržim
bojni poklič
preparirane vaške.

Munjom stoletnom opaljen
vojvoda ocvali ukop sopstveni sanja.
U zubima osmehe svih svojih lica čuva.
Pegavko dvolični.
Kapke sneno umotava
dok mu se grči lik.
Bore se tresu kroz kikotav smeh
starice u kupatilu,
a napukli glas obešenog skota
sveće gasi u grimiznoj sali zablude i greha

Ukradi slast pomami
i prostacima će
čedo umotano u sluz
lakim hodom doći glave.
Kad pođeš da tražiš pseto,
oca ili brata
vid ti se skameni kao ustajala blagost,
nitima zbilja psalme udvoričke naniže
providnom maskom naum đavolski da skrije
pred raskalašnom ševom
potpuno golom u noćnom ritualu.

Da li je to stvarnost,
noćima se pitam
opaljen slavom i prosvetljen muški.
Sumnje svoje oštrim da zanjište
pod balkonom neznanke monolitne
koja me je nosila na rukama
u stepski mrak.

Neon otkriva mimiku parenja
u spletu.
Bežim u grad
Kraljevom besciljno skitam
i krunim se vidno sluđen oštroumljem
puritanaca bezlikih.

Obznani li se nada, shvatanje će
ipak javu da motiviše za beg
i doći će đavolak odnekud,
sa opuškom među mišastim dojkama,
tražeći nekog s kim će popiti piće.
I reći će mi kroz kikot
napuklog glasa obešenog skota:
“Sve je ovo zabluda, prevara i greh
bila sam i ostajem kraljica života”.

LOVOSTAJ

Sinoć mi je tuga Afrike
sva čula spektrom podojila.

Um mi zamalo nije zasijao
kao atomsko jezgro u muškatli.

Ne napadati ljubimce ljiljana,
kodeks je dobroćudnih
i neumornih spavača bez imena.

Ko jednom postane skaut,
ostane utkan u maticu
i nikada se ne oplodi.

Lotosi ga pomrače petostruko
i to je dovoljno da bude
kućna maza rođena sa izraslinom na trbuhu,
ili bezuhi spavač
čije stope deca utiskuju
u brisani prostor lovostaja.

PORUKA

Bio sam peharnik pileži razgaćene
i maestro razboriti u fraku sipe.
Bio sam Sloven nezlobivi
u prošlom životu
koji su mi pojeli pagani putopisci.

A onda su došli Hristovi hodači
propovedajući ljubav muzgavim masama
i kružocima mudraca.
Sada ćutim mrzovoljan
i otpozdravljam senima
mistika podmladenih.

Raznežile su mi snove prve jesenje kapi
koje sevaju sa pločnika
i pretvaraju se u molitve grešnika.
Jesen lazi po parkovima
i kvartovima ološa.
Pihtijaste joj ljeskaju sapi,
dok pijanci krastavi srastaju sa stolom
i toplo guču narodu sitom.

Sklon sam ponekad unazad
bludni pogled da bacim
i magnovenje oslušnem skorelo

u titrajima srca pajaca
dok zemlja drhti
i kličaju zakoni mediokriteta kivnih
u vladama.

Život se pred očima rastače
u treset iluzije
i stvarnosti daje suštinski sjaj
ponosa patriote.
Čuda se događaju ređe i tiše
i sve je podređeno zaumnom htenju crtača.

Tekilu katkad u daljini nazirem
i sveću nad glavom stvaraoca obnevidelog
što negde čami i pravi pijedestal
za svoju taštinu.

Fragmenti sećanja mutni su i krti
u pogledu tkalje. Napad je proziran
i lako se uoči u kavezu zmijskom.

Kada se vratim
ophrvan milosrđem gurua
odbaciću iznošeni svlak,
a tvorac će mi odnekud
kadulju pred noge baciti
i savet mudri u zaborav uviti
da traje koliko i san vulkana
pod grudnjakom gejše.

OBRED

Duboko u tebi smola curi
i kletvom breme poroka priziva.
Znojave jetrice prepelica
i dugorepe bulke
iskre u međunožju posestrime koja posti.

Ljubim dah iskrzanih latica
da u vrtlog vrišteći ponese
ludost grohota koji huči i steže kao napalm.

Omastili su dno sisati nosioci kljova
nastrani koliko i rob.
Šut je mamac kojem je ptica odgrizla čelo.
Bluz ga sluđuje i utiskuje mu se u prepone
da mu ime kršteno
iz tame izopštenog bilja dozove.

Ne boj se trampe, seko,
tralje će kao kopče niz kičmu da ti se sliju,
sa aurom rascvetalog sveca
koji davi mahnitu neman.

Nad tobom ću da kleknem
jer sam opran
u Egejskom moru
i posvećen dodirom monaha
jednookog i kratkog.

Zato sam spreman
da te ne dam
dok na mom pobjedničkom konju
prgava pršti griva
i strast se propinje iz prostote
u plamičak blagotvorni.

PRAH

Oprez nosim u ušima i vazduh presni
kišnim talogom uvijam pred ukućanima.
Otkose zlatne žetve dodirujem
da bi mi vizija gusara ožarenog
projurila kroz oreol i ukiselila se medovini.

Grad na veštačka pluća diše
i ječi u niši pod flekom umišljenog sveca.
Pljuckanje ranoranioca
spira pripadnost svetu sa lica načetih.
Traju samo krasuljci epigona
skriveni u violinskom letu
i zagrobnom muku mlade snaše.

Odan si mi kao sakupljač bilja, Hrvat.
Svako svakome duguje spoznaju sebe
i zamor od nove preljube. Eh!
U nostalgiju potonem kad se seta ušunja
u očne duplje narkomanke čedne,
kad zlatonoge kune ožive
i kaćuni podli u azilu.

Zima sedi u invalidskim kolicima
umesto da se nebom kotrlja u tmastim čezama
i iskašljava po parkovima Zagreba
ili Menhetna
kao poludeli Vitmen.

Na vratu osećam memle dah
i ledeni pogled hroničara iz Dahaua.
Zlojebi su danonoćno zauzeti
kevtanjem u petougaoniku
oko podele sveta i interesa.
Zato sam rešio,
jednom ću zauvek nestati
rasuću se po kontinentima kao cvrkutavi prah
i jeka vetra
da me svici upamte po mirisu žezla
i srpskom inatu
ukorenjenom u mošnicama i šljivovici.

KALJUGA

Niče mi stih goli iz talasa Ibra
i dalekih predela i eona.
Svetiteljke venu pod krinkama klanova
u kabinetima lokalnih moćnika.
Sluz njihova kipi nastrano,
a noć je steona i jajasta u struku.

Rizu za njeno truplo
oteliće sev jutra
praćen psećim žongliranjem
pod zastavama kićenim.

Jezom će liznuti grad
i riknuti u predigri ozona
i prizora žuđenog.
Islednicima saće spada sa lica
na likove u spužvanim kesama
i buđelarima
sa očima bez sjaja i pobožnosti.

Ispod biste neznanom junaku
hodočasnici pilule kudeljaste
konzumiraju
da se razvesele,
ugodnici božji u ekstazi.

Gradovi su logori sa postrojenjima moćnim
u kojima se odvija veštački proces
selekcije pakosti.
Svi smo mi potomci svojih
sinova sedokosih.
Vračevi grešni i blebetavi
kao brodski manifesti u buri.

Ujed u afektu paše samoljublju
parazita koji započinje dan.
Odbačeni zajednički snovi o paktu
ostaće iza prozora parlamenata.
Sputan javom ponovo će postati svet
i ljudi u njemu spokojno uzdignuti

nad kaljugom očaja
iz koje izlaza nema.

KRALJEVU

Muk osinjaka slušam
i ugodni nered
mrmota jalovih u pivnicama.
Topot se krčka sinji
u licima usvojenim, joj!

Strog sam da bih uslišio
kuju molećivu
sa širokim zenicama
megalomanske zaraze
i mindušama okupatora.

Brižnim dodirom gorostasa
nogom opipavam ptiče klonulo
dok dokovi srču žabokrečinu
iz svojih reka
vekovima sputani
njihovim šumnim zagrljajem.

Bliskost tražim sa smehom žičkih zvona
i moravskim urancima.
Ja, delić materije neobuzdani,
utva obnažena u ljubavnom stisku,
bdim nad tetovažama bizarnim
i plačnim sapima cinika na pločnicima.

Svedok sam svega okretni
i zato žmirkam
sa svojih bezbroj očiju
na okupano i čilo novorođenče
iskovano u mom mozgu.

SITNIŠ

Ne da se to objasniti
nikome ko nije iz ovoga sveta
nikome ko nije imao priliku
da vidi ljudsku bedu u tolikim količinama
na jednom mestu.

Sati u tom teskobnom sobičku
u čijim uglovima ljubičasti otrov za glodare
rasturen vreba sa istrgnutih stranica
novinarske beležnice
kao još jedan primer ljudske bedastoće
u obračunu sa prefinjenijom inteligencijom
minijaturnih četvoronožaca.

Moćni zvuci Vangelisove muzike
izbijaju iz zvučnika na mom stolu.
Kakav spoj spokoja i okrutnosti?
Gledam izvvrnuta lica ljudi
zaokupljenih ispraznim poslom
ispisivanja nečega što je u suštini
samo bljutava potvrda besmisla u kojem vegetiraju,
bez ideje da shvate svoju suvišnost
u vremenu i okolnostima za koje su sami krivi.

Zapisivanje ničega
veština je kojom ovladavaju samo skotovi
kojima je pisanje postalo kazna,
radna obaveza ili zabluda
u proceni sopstvene vrednosti.

Psihotični skrnaveći svetosti
razmenjuju svoje misli,
svoje glasove i poglede
opipavajući sveopštu pokvarenost
kao hranu za svoju pohlepu.

Traje igra

krvoločnog razmenjivanje ukvarenih emocija
u prostoru,
u kojem niko nikoga ne podnosi.
I svako je osuđen na drugog
kao na kaznu,
a već dovoljno zgađen
samim sobom.

Telefon zvoni,
zuji,
brekće,
pomahnitalo
u svojoj veličanstvenoj službi
da povezuje rascepkane umove
udaljenih spodoba
koje svojim napuklim kricima
ukrupnjavaju sitniš
svojih bednih interesa.

NOĆ

Volim noć u Kraljevu
kad zamre meket unjkavog popca
u palanačkoj bahatosti,
a naličja peckaju i pretapaju se
u treptaj orla troglavog.

Odrekli smo se sledovanja milosti
da bi kurve maljičaste
našle svoje konačište
u nečijem snu.
Kadri su samo nosači čembala
i džezeri malorečivi
kad se miluju po pazuhu
i mošnicama nateklim.

Na testastoj ulici
podozrivi pozornik pozira

blentavo oprezan kao los
i poneko krljuštasto pseto
koje nepogrešivo zastaje
nad svojim psećim snom.
Da, svetla su pogašena,
ali ne i prislušivači.
Čuvari domovine imaju krstaste uši
i budni su kukavci,
kao gnostici nadržani i zavedeni.
Tu i tamo sja vrh užarene trave
iz usta adolescenta
u zagrljaju grudobolne ženke videlice.
Zveče skeleti satelitskih antena
na posranim prozorima
otežali od zla koje šišti u etru.

Svojim neoživljenim očima
iz osvetljenih izloga
prezir šalju gole lutke
nad modnim krpicama dalekih svetova.
Aveti zazidane
u blještavim kelijama onanista smrznutih.

Tišina se uvlači kroz usminasta vrata
gradskih kafana i taloži između nogara
svrgnutih stolica,
kao tuberkuloza.
Klupe u parkovima
očekuju epilog
u vonju znoja i izbačenog semena
dok se pospano drveće
opija čistim kiseonikom
Ujedinjene Evrope.

MESEČARI

Ponekad kiša neprekidno pada
i kapi grolje u olucima

kao zvona sa zagrebačkih katedrala.
Ponese me strast kad se vrisak deteta
zarije u montoniju predvečerja,
a seta gricka taktove noći
strpljivo i bolno.
Nevernica.

Svako ima svoj grob
i rok trajanja u genima.

Nacionalisti su cirkuzani
sa fašistoidnim pedigreom.
Očajni imitatori psihodelije u povelju.

Kada se noć spusti
mirno se razidu
uniformisane senke mesečara na kejevima.
Ponoć se praćaka u ruži vimena
zaudarajući na ikru
i jalovo seme lovca.

Svatova nema ostrašćenih
da statiraju na pijacama
palacajući zenicama,
niti se mucanje pojca razleže po haustorima.

Prosjaci ređaju pasijans i plaču krišom.
Tezgaroši su spakovali tezge i odjezdili brzo.
Samo frigidne aktivistkinje jedu perece
i kuju planove i zlatne topuze.

Režimi opstajavaju na pohlepi
kao šakali crvljivi.
Gasim opušak i uljuljukujem se u moć.
Sledeći dan će ionako doneti uštap
i mamurluk opojni.

VIZIJA

U ponos taknem svoj
i očaj aristokratski prospem
po spiralnoj maršruti nomada.

Usta otvorena
fragmentima klasika zatrpam
i obojenim slamčicama
detinjstva ukradenog.

Pustim da u karmi
mirno počiva mumija
moje besmrtnosti
i šapće samouvereno
kao Lenjin razneženi
u zahodu kolhoza.

ZAGRLJAJ

Oči Erosa sahranjene su u oblaku
nad isluženim fenjerom dogorelog svica.
Nebo miriše blago na pohotu zverki
koje imaju padavicu.

Razvrat pleše u zlatnim movama
na dirkama klavira
koje su zauvek napustile svele note.

U balkanskim krčmama
ozračene kučke se šepure,
a pokradeni prosjaci

vire iza svojih šešira.
Pale se krasne ukosnice u cveću,
a lampioni listaju koso i sikću luzeri
na galeriju lica obasjanih ciklamama.

Timarim poskoke na trotoarima
da postanu domari Dezdemone,
prirodu buduće mame
ratnicima i siledžijama da ozakone
i strvoderima se podiče nateklim.

Ulica je druga majka
sura i zlovoljna
kao vidra umočena u spermu kitolovca

da se nada i da nas primi
u zagrljaj mirisni.

Stiskali smo godove minama,
jednoumni drugovi moji,
da izbegnemo kužni hod
i skok tkača u ispljuvak
vlastodržaca nenarodnih.

PRAZNINA

Ustani iz mojih zaumnih reči
i porodi se krilata tužiljo.
Podoj fotografije jedinca po zidovima
uglačane izazovno
da svakog saseku poput šegačenja varvara.
Sašili su krpice za konjske sapi
pa sad tepaju napućeni
mesni fotografi
i sa svakog prikladnog mesta
gledaju moj poznati lik .

Tu bivšeg sebe zatičem

i duha svog koji se iz nekih
prošlih vremena pojavljuje
čist kao Vid.

Fotografije moje dece
i njihove majke
u različitim periodima stasavanja
izrastaju i uzleću u kult.
Isti ili slični likovi.
Generacije istovetnih usta, očiju,
noseva i kose
rasutih svuda gde pogled dopire.

Sećanja naviru,
a igra osvetljavanja prošlosti
ima nečeg morbidnog u sebi.
Tera na razmišljanje o smrti.
Između prošlosti i budućnosti
postoji praznina koja je život,
a koja nigde nije zapisana,
nigde fotografisana
još nigde prirasla.

Duh je to koji obitava u prostoru,
kao prijatni miris cimetovog brašna.
Samo u stanu mojih roditelja,
u koji s vremena na vreme navraćam,
uspomena na mene živi za života
i tako će ostati ma ko tu bio
uz samo još neku prigodnu fotografiju
i isti onaj duh sa istim mirisom
bajatim od zrelosti i iskustva
konačnog i beskonačnog
istovremeno.

DOBRO

Imitatori božje kreacije

u prekidima čistki krstare ulicama.
Lešinari su to udešeni, znam,
grabljivice koje traže plen
da stišaju zaveru busena
i nahrane zavist
u svojim obamrlim čulima.

Pogledaju me pa žmirnu šupljooko
i misle da je meni dobro.

Oni su nezadovoljni osvojenim životima,
neoživljeni pioni bunila
vojnika podatnih.
Oni nose svoje rošave njuške,
kao fesove evnuha psoglavih,
svoj užegli smrad ispod pazuha
njuše i misle da je meni dobro.

Davno su prestali da budu ljudi.
Usnulo predući svojim ženama,
zgađeni nad njihovim skorelim stidnicama,
misle da je meni dobro.

Smucaju se po trgovima,
uboge puzavice opustošenih kreatura,
traže fluid
koji će im pokrenuti volju.
Njihove zatamnjene zenice
koje su videle trulež sveta
gledaju me pod golim sjajem
i šalju dotrajalom mozgu informaciju
kako je meni dobro.

U tišini svojih samica
ti halapljivi sužnji
oplakuju vreme u kojem su začeti.
Sadašnjost ih ne dotiče,
a smrt ih je već obuzela
kao sipa mastiljava,
baš zato što neprekidno misle

kako je meni dobro.

POMETNJA

Pometnju unose sličice nerotkinje
sa usminama maljavim i raspuknutim
kao otadžbina posrnula.
Skot živi nad bezdanom i zna
koji put važi u sezoni.

On svoje loptasto telo
veša o posiveli krst katoličke crkve
i ton medalje daje beskraj.

U vazduhu se oseća nestašica nafte
i svet potresaju
ratovi
državni udari
i ljubavne afere miljenika svetine.
Nišani trajnije menjaju istoriju u belo sobi
nego nikotin ganglije limara.

Nigde lale da jed posrče dadilje
i dođe ponizno
jer ima glas proroka u latici.
Dao sam ideju mudrici, a ona je htela šipak
i mošnice paganske u staniolu.
Laste donose med i ulje gundelja
kojima je svejedno
što je jedna luda više ili manje
među dudinjama.

Jednoga jutra mutan i prazan pogled
postaće klas
i skakutati okolo kao čelik,
kao kliker u kojem se negde daleko
smeši preobraćeno lice uhode.

Tok istorije u svemu se razlikuje
od vajarovih kulisa i zujanja beba
na mesinganim patiniranim nošama.
Dani kokose nižu rumene

opijeni pompom Hronosa ubledelog.

Rob neću biti,
niti srce u grudima grudve.
Pa neka veje žitko pramenje sa odra
i neka se bacakaju
obline seje na javi novog milenijuma.

LUDNICA

Svrake u ritama poskakuju na dukatima.
Podvodačice kikitave.
Bacakaju se mazno
kao knedle uvaljane u polen.

To do ludila dovodi ptice pevačice.
Osećam
jer ne znam
zašto bi ih inače
stavljali iza rešetaka?

NEMIR

Kud god da krenem
nemir nosim sa sobom.
Tog ludačića stidljivog
što mi čami u venama i peva
u pauzama plime.

Bosonog gluvari na skverovima
i gricka brčiće, kao ološ,
do povraćanja
sebe samoga
u meni tražeći uzaludno.

HAIKU

&
Kiša rominja.
U lokvi pod olukom
ćaskaju gliste.

&
Ponoć remeti
kuckanje potpetica
u mrtvačnici.

&
Nebo nad gradom
nalik pljuvaonici
u dispanzeru.

&
Lek kraj čaše je
za teškog bolesnika
slamka u svesti.

&
Neznanko, zlato
na tvojoj spoljašnjosti
skriva jad srca.

&
Svetlo i tama
senki, da bi procvala
trebaju isto

&
Vangogovski žut
na svežoj humci sada
maslačak vene.

&
Vetar u noći.
Rite priviđenja se

sablasno njišu.

&

Na čiviluku
odelo pokojnika
zauvek prazno.

&

Hotelska soba.
Sobarica se mršti
na mrlju krvi.

&

Satovi biju.
Nesažvakano vreme
kazaljke brišu.

&

Jedre joj grudi
pod kišnom kabanicom
kiša ne vlaži.

&

U mrkloj noći
budna sova posmatra
grad sa balkona.

&

Ponoć prolazi.
U Velikim kolima
ti gola spavaš.

&

Brzinom svetla
svitac svoju prasiliku
šalje u beskraj.

&

U tami noći
belasanje ribica

vidra posmatra.

&

Žaba još mrda.
Otok na telu zmije
kvvari simetriju.

&

Onaj ko čeka,
u zoru, pre svitanja,
predaje se snu.

&

Od prvog vriska
nikad više tvoja put
neće strepeti.

&

Ptice nadleću
strašilo u pidžami
pokojnog gazde.

&

Poznatu ruku
usahlo telo žene
očekuje.

&

Miris ruže
ne može da vrati
radost tužnom oku.

&

Na dlanovima
zauvek mi ucrtan
reljef tvog lica.

&

Do mrtvog kukca
u kutijici koja svira
zvuk ne dopire.

&

Na grani golub
sa glavom ispod krila.
Nečeg se stidi.

&

Stani, pogledaj,
sve stoji, samo bi ti
nekud da odeš.

&

Knjiga na krilu,
sa crnim koricama,
insektu nalik.

&

Buka ulice.
za stolom u kafani
bračni par čuti.

&

Prolećni vetar
tvojih stidnih dlačica
mrsi kovrdže.

&

U vrevi grada
dva izgubljena oka
uporno tražim

&

Pamtim te još,
po osmehu
bez razloga.

&

U predahu prosjaak
pod neonskim svetlom
popunjava loto

&
Godine čekanja
na licu žene
kao da se množe

&
Posle ponoći
u tišini sastavljam
ostatke sebe.

&
Mirisi ruža
radost mrtvim očima
neće da vrate.

&
Oblačno nebo.
Žena od slonovače
pije rakiju.

&
Pod škrtim svetlom
prosjaci u dronjcima
broje zaradu.

&
Vesti životne
putuju eonima
ka meni smrtnom.

Beleška o piscu

Ivan Rajović je rođen 14. septembra 1956. godine u Kraljevu. Piše poeziju, prozu, pesme za decu i bavi se novinar-stvom. Pesme su mu prevedene na beloruski, nemački, en-gleski, kineski i slovenački. Dobitnik je

nagrade „Stražilovo” za najbolju pesničku knjigu 1990. godine. Do sada je objavio:

Knjige poezije:

Psi će vladati svetom (KOS, edicija Pegaz, Beograd, 1982),

Pakt (Narodna biblioteka Kraljevo, 1987),

Muzej voštanih figura („Novo delo”, Beograd, 1988),

Velika predstava („Stražilovo”, Novi Sad, 1990),

Bioskop u provinciji (Književni klub Kraljevo, 1992),

Koketa („Apostrof”, Beograd, 1997),

Pesme („Prosveta”, Beograd, 2001).

Šapat sa ivice sveta („Alma”, Beograd, 2008)

Knjige za decu:

Strašljivi lisac i druge pesme („Naučna knjiga”, Beograd, 1994),

Vitez slinavog nosa („Sfairos”, Beograd, 1997).

Knjige dokumentarističke proze:

Zajedno pred Milutinom („Publik pres”, Kraljevo, 1997),

Četrdeset jedna priča („Ibarske novosti”, Kraljevo, 2001).

Zabeleške iz bezumlja („Hendikep centar” i „Ibarske novosti”, Kraljevo, 2004).

Autor je tekstova za dve pozorišne predstave : *THE Kraljevski čabare* i *Vitez slinavog nosa*.

Od prve objavljene knjige 1982. u tada znamenitoj ediciji „Pegaz” Književne omladine Srbije, Rajović nikada nije prestajao da piše, mada se jedno vreme aktivno bavio i politikom, na samo njemu karakterističan anarhistički način, ne priznajući nikakve lažne autoritete i ne oduševljavajući se previše ideologijama neprimerenim ovom vremenu i prostoru.

Dvadesetak najboljih godina svog života i kreativnog rada Rajović je posvetio rušenju diktatorskog režima i uspostavljanju demokratije u Srbiji. Započeo je i vodio tromesečne proteste u Kraljevu 96-97. godine. Bio je praćen, prisluškivan, premlaćivan, privođen na informativne razgovore. Danas „uživa” u blagodetima onog za šta se borio, u nemilosti nove vlasti, bez posla, bez stana, bez plate i bez izvesne egzistencije za sebe i svoju

porodicu. I dalje se bori za svoje ideje, a svoje veliko životno iskustvo pretače u stihove, kolumne, pesme za decu, pozorišne predstave i druge književne i novinske forme. Živi od pisanja, u provinciji i bez ikakvih privilegija od strane onih koji su, između ostalog, zahvaljujući i njemu došli na vlast, na ivici egzistencije, i sveta, kao i većina građana Srbije.